BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

□ Sayı/Hejmar: 67 □ 15 Eylül / Îlon 1991 □ 4000 TL.

Ne cunta, ne parlamenter maskeli faşist diktatörlük!

Seçim sahtekarlığına hayır!

Biz seçimimizi yaptık: DEVRİMİ SEÇTİK !

İÇİNDEKİLER

Faşist Türk devleti, ezilen Kürt halkına ölüm yağdırıyor! Faşist Türk devletinin soykırım saldırısına karşı sesinizi yükseltin!
KAHROLSUN ŞOVENİZM! KAHROLSUN FAŞİZM! KAHROLSUN EMPERYALİZM!
YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ! **3**

Bir kez daha... 20 Ekim parlamento seçimlerinde de hakim sınıfların seçim sahtekarlığına hayır!
BİZ DEVRİMİ SEÇİYORUZ! **5**

Sovyetler Birliği'nde başarısız darbe girişimi:
NE KOMÜNİZMİN ÇÖKÜŞÜ,
NE DEMOKRASİNİN ZAFERİ;
YALNIZCA, KARŞI-DEVRİMCİ KLİKLER ARASINDA İKTİDAR DALAŞI... **10**

Yugoslavya'da iç savaş:
ULUSLARIN "BAĞIMSIZLIĞI" MI,
PROLETARYANIN KÖLELEŞTİRİLMESİ Mİ? **14**

"Prezidan Buş"un
Yunanistan ve Türkiye gezileri ya da
"Yeni Düzen"de emperyalist "çözüm"lere barbarlık örnekleri:
KIBRIS VE KÜRDİSTAN SORUNU! **19**

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! - III - **23**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
Yurtdışında yapılan
bir kadın toplantısının sonuçları **26**

Kemalist faşistlerin Bolşevizm yorumu...
KEMALİST İDEOLOGLAR =
AY TUTULDUĞUNDA ÇALINASI
TENEKE KAFALAR... **29**

İbretlik Haberler **31**

Brecht'ten:
"Kujan-Bulaklı halı dokumacıları Lenin'i anıyor" ve "Yeni lehçe" **36**

"Anti-terör yasası" da "Kontr-gerilla"sı da faşist Türk devletinin yıkılmasını engelleyemeyecektir! **38**

12 Eylül'ün 11. yıldönümünde
Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşizmi tarihin çöplüğüne gömmenin tek yolu, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir!
YA FAŞİZM, YA DEVRİM!
YAN FAŞİZM, YAN ŞOREŞ! **40**

Bir basın açıklaması **43**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Karkerên hemû welatan yekbin! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-8000 München 32

Fiyatı:
4000 TL, 4 DM,
12 FF, £ 1.25, 30 ÖS

Faşist Türk devleti, ezilen Kürt halkına ölüm yağdırıyor!
Faşist Türk devletinin soykırım saldırısına karşı sesinizi yükseltin!

KAHROLSUN ŞOVENİZM!
KAHROLSUN FAŞİZM!
KAHROLSUN EMPERYALİZM!
YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ !(*)

FAŞİST Türk devleti, tarihinin soykırım kanı ile dolu sayfalarına yenilerini ekliyor. Birinci Dünya Savaşı sırasında "Ermeni Sorunu"nu, Ermeni ulusunu yok ederek "çözme"ye çalışanların; Dersim, Ağrı, Zilan, vb. ulusal isyanların kanla bastırılmasının sorumlulularının; Kıbrıs'ın kuzeyini 1974'te işgal edenlerin, yani Türk şovenisti, faşist Türk hakim sınıflarının bugünkü temsilcileri, "Kürt Sorunu"nun "nihai çözümü" için Kürt ulusuna, Kürt halkına karşı son yılların en yoğun saldırısını başlattılar.

Kürt ulusunun, özellikle PKK'nın faşist Türk devletine karşı 1984 Ağustos'undan buyana yürüttüğü gerilla savaşında somutlaşan ve son yıllarda giderek kitlesel tabana oturma eğilimi gösteren, giderek güçlenen, genişleyen ulusal uyanış ve direniş hareketi; Türk faşist devletinin "vatanı ve milleti" ile bölünmezliği iddiasının boşluğunu; bu iddianın temelinde Kürt ulusunun ayrılma hakkının, Türk olmayan tüm milliyetlerin milli haklarının red ve gaspının yattığını pratikte gösterdi.

Türkiye–Kuzey Kürdistanlı Komünistlerin önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaşın daha 1972 yılında Marksist-Leninist bilim temelinde ortaya koyduğu yalın gerçek; Kürt ulusunun varlığı ve onun ayrılma hakkının varlığı gerçeği, bugün kendini Kürt ulusunun ulusal kuruluş mücadelesinde Türk hakim sınıflarına da dayatıyor.

Onların bu yalın gerçek karşısında temel tavrı, Kürtlerin varlığını kerhen de olsa kabul etme ve fakat ayrılma hakkını bütün araçlarla gaspa devamla belirleniyor. Bir yandan Kürtçe'nin konuşulması(!) üzerinde –zaten uygulanamaz olan– yasak kaldırılıp, Kürt sözcüğünün kullanılmasından duyulan öcü korkusunun atılması, "liberalleşme" olarak sunulurken; diğer yandan "Anti-terör yasası" denilen yasa ile, Kürt ulusunun ayrılma hakkının savunulması, bunun için devrimci mücadele için öngörülen cezalar birkaç kez katlanıyor! Bir yanda reformist naylon komünistlere ve reformist Kürt milliyetçilerine düzen sınırları içinde akıllı-uslu "muhalefet" yolları genişletilirken; diğer yanda gerçek komünist ve devrimcilere; ve faşist Türk devletine karşı silahlı mücadeleden yana olan devrimci Kürt milliyetçilerine uygulanan "yargısız-sorgusuz idamlar" yoğunlaşıyor!

5 Ağustos'tan buyana faşist Türk ordusu, Irak sınırını da aşarak, Kürdistan'ı kana boyuyor. Bu kez de Kürt ulusuna karşı bu kanlı saldırının ismi "temizlik" harekatı! Güya Irak toprakları içinde üslenen "eşkiya"yı temizlemek için(!) en modern uçaklar, helikopterler Kürdistan'a bomba yağdırıyor. Özel donanımlı "özel harekat timleri" yanında, yeni hamidiye alayları olan "Köy korucuları" da kara harekatına katılıyor. Faşist Türk devleti sözcüleri, 7 Ağustos'ta yaptıkları açıklamada, Irak-Türkiye sınırının Irak tarafındaki 5 kilometrelik bölgeyi "güvenlik bölgesi" olarak gördüklerini; bu bölge içindeki herkese ateş açılacağını ilan ettiler. Bu, gerçekte bu alanın Türk faşistlerince resmen işgalinden başka birşey değildir. Alan, Türk faşist devletinin güvenliği adına Kürtlerden "temizleniyor"! Yoğun saldırı, yalnızca işgal altına alınan 5 kilometre ile sınırlı değil. Türk faşist genel kurmayının 8 Ağustos'ta övünerek "şimdiye dek 132 sorti" yaptığını açıkladığı uçaklar, Irak'ın daha derinliklerinde Güney Kürdistan'ı bombalıyor. Helikopterlerle indirilen özel timler, Irak toprakları üzerinde ilerliyor.

Çok değil, birkaç ay önce faşist Saddam rejiminin katliamından kurtulmak için İran ve Türk faşist hakim sınıflarına sığınmak zorunda bırakılan Kürt yığınları şimdi de Saddam'dan farkı olmayan Türk faşistlerinin katliamından kurtulmak için yollarda! Türk faşistleri hedeflerinin yalnızca "eşkiya" adını

(*) TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir bildirisini aynen yayınlıyoruz.

verdikleri ulusal kurtuluşçu PKK savaşçıları olduğu; "sivil halka hiçbir zarar vermedikleri" vb. konusunda açıklama üzerine açıklama yapıyor. Açıktır ki, Türk faşistlerinin ilk hedefi, bugün Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal hareketinin en örgütlü gücü olan PKK'dır. Fakat yalnızca PKK'ya saldırıldığı, "sivil" halkın zarar görmediği alçakça bir yalandır. Saldırı bölgesi, onbinlerle, yüzbinlerle Kürt emekçisi ile meskundur. Ve dün Saddam'ın saldırısından kaçarak bu alanlara sığınmak zorunda kalanlar, bugün de faşist Türk ordusunun zulmünden kaçmak zorunda ve durumundadırlar. Bunun yanında, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal mücadelesinin en örgütlü gücü olan PKK'ya saldırı da, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine, onun ulusal direnişine, onun kendine saldırıdır. PKK'nın şahsında Türk faşistleri, tüm Kürtlere, bağımsız bir Kürt devletine izin vermeyeceklerini; bunun için mücadele edenlere bomba ve ölüm yağdıracaklarını göstermektedir.

Türk faşistlerinin giriştiği bu yeni soykırım girişimi karşısında, burjuva-feodal önderlikli Kürt milliyetçi örgütlerinin tavrı da ibret verici, nefret uyandırıcıdır. Türk faşistleri Güney Irak'a bomba yağdırırken; Barzani-Talabani gibi emperyalist yanlısı "önder"lerin örgütleri, Türk faşistleri ile, saldırının kendi "kamplarına" yönelmemesi pazarlıkları yapmayı, PKK ile birlikte direnmeye tercih ediyorlardı. Saddam kasabı ile emperyalistlerin denetimi altında otonomi pazarlığı yürütenlerden de bundan başka bir şey beklenemez zaten...

Türk faşistleri, Kürtler üzerine ölüm kusarken; onlar bugün Güney Kürdistan'da Irak sınırları içinde, kendi verdikleri bilgiye göre 40.000 kişilik bir ordu gücü ile resmen savaş yürütürken; Irak'ın kuzeyini işgal altına alırken, emperyalist/sosyal-emperyalistlerin tavrı da ibret vericidir. Saddam rejimine karşı ayaklanan Kürtler, bunların gözünde "özgürlük savaşçısı" sıfatına lütfen layık görülüp; Saddam rejiminin soykırımından kaçmak zorunda kalan Kürtler için acıklı ve gürültülü yardım kampanyaları yürütülüp; evet Kuzey Kürdistan'da "Kürtleri Saddam'ın saldırılarına karşı korumak" adı altında "Hazır Çekiç" isimli çok uluslu saldırı güçleri konuşlandırılırken; faşist Türk devletine karşı haklı ayaklanma "eşkiyalık" olarak görülmekte; Kürtleri "Saddam rejiminin saldırılarına karşı koruma" görevine sahip(!) "Hazır Çekiç"e katılan faşist Türk askerleri, bizzat kendileri Kuzey Kürdistan'da Kürtlere karşı savaş yürütmekte; bununla yetinmeyip bu savaşı şimdi Güney Kürdistan'a da taşımaktadır! Türk faşistlerinin barbarlıkta Saddam'dan geri kalmayan katliamları karşısında emperyalist/sosyal-emperyalistlerden gelen tepki, en iyi halde basın ve yayın organlarında araya sıkıştırılan "ama bu kadar da çifte stardart olmaz ki" yönlü, fonksiyonu ayıbı örtmek olan "eleştirici" yorumlardır. Gerçekte, emperyalist ülkelerden savaşın sürdüğü ülkelere turist, gazeteci vb. olarak gidip de, bu savaşta tesadüfen rehin alınan veya yaralanan vb. birkaç kişinin kaderi, emperyalist ülkelerde, binlerle, yüzbinlerle Kürdün kaderinden daha önemli gösterilmektedir. Emperyalist/sosyal-emperyalistlerin "barış severliği", "insan severliği", "ulusların kendi kaderini tayin hakkından yana"lığı, büyük bir sahtekarlıktan başka birşey değildir. Bunların hepsi, onlar için, yığınları kendi emperyalist siyasetlerine ortak etmede duruma göre kullanılan demagoji malzemeleridir.

Türk işçileri, Türk köylüleri, emekçileri...

Türk hakim sınıflarının Kürt halkına, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü bu yeni soykırım savaşının suç ortaklığını red edin! Sizler, ezen bir ulusun mensupları olarak, geçmişte de eli ezilen ulusların katliam kanına karışmış bir ulusun emekçileri olarak, kendi özgürlüğünüze ancak bu savaşta Kürt ulusundan, onun ulusal haklarından yana açıkça tavır takınarak; Kürt ulusunun ayrılma hakkı için doğrudan mücadele yürüterek, onun özgürlük mücadelesini devrim mücadelesinin bir parçası olarak kavrayarak; faşist Türk devletini bu savaşta arkadan vurarak kavuşabilirsiniz. Kürtlerin ezilmesi temelinde, demokrasi ve özgürlük mümkün değildir! Kürt ulusunun ezilmesi; Ermeni ulusunun soykırıma uğratılması; Türk olmayanların ezilip horlanması üzerine kurulu bir vatan; emperyalist sömürü ve zulüm üzerine kurulu bu vatan, işçilerin ve emekçilerin vatanı değildir. Emperyalizmin uşağı faşist hakim sınıfların bu vatanına ihanet, kendi özgür vatanına kavuşmak için önşarttır. Devrim savaşına katılın, devrim savaşını yükseltin. Görev budur!

Kürt milliyetinden işçiler, emekçiler...

Size karşı azgınca saldıran faşist Türk devleti, Türk ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçiler üzerinde de emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist diktatörlüğü olan devlettir. Bu devlet, bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak düşmanıdır. Bu ortak düşmana karşı Türk ve diğer milliyetlerden sınıf kardeşlerinizle ortak mücadele, özgürlüğe kavuşmanın gerçek yolu ve garantisidir. Çıkar yol, milliyetçilik değil, proleter enternasyonalizmidir.

Bütün milliyetlerden kadın erkek işçiler...

Bu gelişmeler, çok açıkça gösteriyor ki, emperyalistlerin ve onların uşaklarının çokça lafını ettikleri "yeni" düzen; gerçekte halklar için haksız savaşların, zulümün, soykırımın, emperyalist sömürünün, açlığın, sefaletin, doğanın mahvedilmesinin sürmesinden başka birşey değildir. "Yeni" denilen düzen, hergün daha fazla barbarlığın düzenidir. Bu düzenin tek gerçek alternatifi sosyalizmdir! Alternatif, çökmüş olan Kruşçeflerin, Brejnevlerin, Titoların, Tenglerin vb'nin sahte sosyalizmi değil; Marks, Engels, Lenin, Stalin'in gerçek sosyalizmidir!

Barbarlığa karşı, sosyalizm için savaşta TKP/ML (BOLŞEVİK) saflarında örgütlenin!

8 Ağustos 1991

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

Bir kez daha... 20 Ekim parlamento seçimlerinde de hakim sınıfların seçim sahtekarlığına hayır!

BİZ DEVRİMİ SEÇİYORUZ ! (*)

20 Ekim seçimlerinde biricik devrimci tavır, hakim sınıfların, şimdi yangından mal kaçırma acelesi içinde öne aldığı seçimi kökten red etmek; hakim sınıfların tüm siyasi temsilcilerinin ve onların sosyalist maskeli artçılarının suratına; SİZİN SEÇİM SAHTEKARLIĞINIZA HAYIR! HEPİNİZE, TOPUNUZA HAYIR! KURTULUŞ DEVRİM İLE, HEPİNİZİ, FAŞİST DÜZENİNİZİ YIKMAK İLE OLACAKTIR! BİZ SEÇİMİMİZİ YAPTIK: DEVRİMİ SEÇTİK! şeklinde haykırmaktır!

FAŞİST Türk hakim sınıfları, milyonlarca işçiyi, köylüyü, emekçiyi 20 Ekim 1991'de yine sandık başına çağırıyor. Ağustos ayının ikinci yarısında ANAP'ın çağrısı üzerine olağanüstü bir toplantı yapan TBMM'nde (Türkiye "Büyük" "Millet" Meclisi) en geç 1992 Ekim'inde yapılması gereken parlamento seçimleri bir yıl öne alındı. (Bu kararın alındığı toplantıda, şu andaki milletvekillerinin(!) Ekim-Aralık 1991 arası 3 aylık maaş toplamının da Ekim başında ödenmesi de karara bağlandı!)

Erken seçim kararı, parlamento içindeki ve dışındaki tüm hakim sınıf partileri tarafından onay aldı. Bütün hakim sınıf partileri bu seçimlerden kendi partileri açısından özel çıkar umuyor. Fakat hepsinin bir ortak beklentisi var: Bu seçimler Türkiye'de şu an varolan ve bizzat iktidar partisi ANAP'ın da sonunda kabul etmek zorunda kaldığı meşruluğu tartışmalı iktidar sorununu çözmede bir araç olacak. [**]

Seçmenden önümüzdeki beş yıl için, kendilerini kimin "yönetmesi", daha doğrusu hangi hakim sınıf partisinin siyasi yöneticiliği şartlarında ezilmek ve sömürülmek istediği konusunda tercih belirlemesi isteniyor.

ANAP'IN HESAPLARI

Burjuva muhalefetin 26 Mart yerel seçimlerinden bu yana sürekli talebi olan erken seçimden şimdiye kadar kaçan şimdiki hükümet partisi ANAP'ın şimdi alelacele seçime gitmek istemesinin temel nedeni, seçmen kitlesi

[*]: TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin seçimlerle ilgili elimize geçen bir açıklamasını aynen yayınlıyoruz.

[**]: Kamuoyu yoklamaları hakim sınıfların bu seçimler ertesi "meşruluğu tartışmasız iktidar" hedefine varmalarının imkansız olduğunu gösteriyor. Bunu en baştan seçim yasası imkansız kılıyor. Bu seçim yasası ile kim seçilirse seçilsin,

a) % 10 barajını aşamayacak partilerin toplaması beklenen % 10 ile % 20 arası oy yok sayılacaktır.

b) En az bir o kadar oy da bölge barajına takılıp yok sayılacaktır.

c) Kuzey Kürdistan'da önemli bir oy potansiyeline sahip HEP seçime sokulmamaktadır. Bu durumda seçilen kim olursa, meşruluğu tartışılacak; kazananlar "demokratik seçim yaptık" derken; kaybedenler -haklı olarak- yaygarayı basacaktır.

Ama bununla sınırlı kalmayacaktır meşruluk tartışması. Görülen odur ki, "büyük" partilerin hiçbiri tek başına iktidar olmaya gerekli oyları toplayamayacaktır. Bu durumda koalisyon pazarlıkları gündeme gelecek; hakim sınıflar özledikleri "siyasi istikrar"a kavuşamayacaktır. Bu seçimin yakında yeni erken seçimler doğurması olasıdır.

Kamuoyu yoklamalarının gösterdiği bir başka gerçek şudur: Şu veya bu parti lehinde tercih belirlemeyen kesim, şu anda tüm partilerin oranından yüksek görülmektedir. Bu kesim için partilerin hepsi özde aynıdır. Bu kalabalık kesim, tercihini sandık başına gitmeden çok kısa süre önce, özde aynı olan partilerden, anda kendine en yakın olanını seçerek yapacaktır. Hakim sınıf partilerinin özde aynı olduğunu gören bu kesimi oy vermemeye veya geçersiz oy vermeye kazanmak için yürütülecek çalışma, verimli bir zemine sahiptir. Verilmeyen veya geçersiz oyların oranı ne kadar yüksek olursa, diyelim ki, bu oran en fazla oy alan partinin oranından yüksek veya ona yakın olursa, seçilenlerin "çoğunluğu" temsil ettikleri iddiası zaten baştan anlamsız hale gelmiş olacaktır.

Öyle, ya da böyle, hakim sınıflar bu seçimde aradıkları istikrarı bulamayacaklardır.

içinde giderek desteğini yitiren bu son 12 Eylül partisinin, kendi varlığını koruyabilmek için anı uygun görmesidir.

Kendi içinde yaptığı "iktidar değişikliği" ile bu çıkar partisi kamuoyu araştırmalarında birkaç puan yukarı çıkmayı başarmıştır. Şimdi yine birinci veya ikinci parti olma iddiasını ileri sürebilmektedir.

Son iki ay içinde verilen ve daha da verilecek olan seçim rüşvetleri ile (memurlara zam, KİT'lerde toplu sözleşmelerde işçilerin taleplerinin kabulü, tarım üreticilerine yüksek taban fiyatları vb.); "ciddi devlet adamı" pozlarındaki yeni başbakan Mesut Yılmaz'ın yarattığı hava ile; emekçi yığınların gözünde "Çankaya'nın şişmanı" olan Özal hanedanlığına karşı bağlılık yeminleri ile aynı anda yürütülen bağımsızlık gösterileri ile vb. ANAP seçimlerden, bir yıl sonra yapılacak seçimlere göre daha güçlü çıkmanın hesaplarını yapmaktadır.

ANAP'ın seçimlerden en azından bir koalisyon ortağı olacak şekilde bir güçle çıkması, aynı zamanda Özal'ın cumhurbaşkanlığı konumunun da korunması anlamına gelecektir. An; ANAP'ın çıkarlarına en uygun görünen andır. ANAP'ın şimdi alelacele seçim yanlısı hale gelmesinin temel nedeni budur. Kuşkusuz, bu ANAP'ın çıkarları, ANAP sözcülerince halk yığınlarına "ülkenin çıkarları", "halkın çıkarları", "ulusun çıkarları" olarak sunulmaktadır.

SEÇİM SİSTEMİ = LOTARYA

TBMM'nin seçim tarihinin belirlendiği toplantısında ayrıca seçim yasasında da ANAP'ın kendine uygun bulduğu bazı değişiklikler yapılmıştır. Bu bağlamda en önemli değişiklikler bölge barajlarının yeniden belirlenmesi; tercihli oy sisteminin kabulü (bu sistem seçmene yalnızca partiye değil, aynı zamanda partinin her seçim bölgesi için göstereceği iki adaydan birine de oy verebilmesi, böylece partinin yaptığı aday sıralamasını değiştirebilme imkanı veriyor.) ve oy kullanmayanlara verilen para cezalarının arttırılması (ceza 30 bin TL'dan, 50 bin TL'na çıkartılıyor.) noktalarında.

Herhangi bir partinin bir tek milletvekili(!) çıkarabilmek için bile Türkiye genelinde % 10 oy alması zorunluluğu koşan baraj olduğu gibi korunuyor. Bölge barajları ise yeni yasada % 25 ve % 20 olarak belirlenmiş durumda. Bu seçim yasası ile yapılacak seçimlerde Türkiye genelinde % 10 barajını aşamayan partilerin oyları "demokratik seçimlerle" belirlendiği söylenecek TBMM'de temsil edilemeyecek, yok sayılacaktır.

Aynı şekilde genel barajı aştıkları halde, bölge barajını aşamayan partilerin aldıkları oylar da kelimenin gerçek anlamında "yok" sayılacaktır. Bugünkü şartlarda ilk üç ya da dört "büyük" parti dışındaki partileri parlamento dışında tutma mantığına dayalı bu seçim sistemi ile büyük partiler arasındaki çok küçük orandaki oy farklılıkları, oyların herhangi bir parti lehine "uygun" dağılımı şartlarında meclise girecek milletvekili sayılarında büyük farklılıklar biçiminde yansıyabilir. Bu sistemle ANAP 1987 seçimlerinde oyların % 35 civarında olanını almasına rağmen, parlamentoda milletvekillerinin % 65'i ANAP'lı olmuştur.

Bu seçim sistemi ile, oyların uygun dağılımı şartlarında oyların % 25'ini alan bir partinin tek başına iktidar olma şansı olduğu gibi, Türkiye genelinde oyların % 19'unu alan ve fakat bölgelerde bölge barajını aşamayan bir partinin tek bir milletvekili bile çıkaramaması da teorik olarak mümkündür.

Kamu oyu yoklamalarının hiç bir partiye % 25'den fazla oy göstermediği, en büyük üç parti arasındaki oy farkının % 5'leri geçmediği Türkiye'nin bugünkü siyasi ortamında bu seçim sistemi ile yapılacak seçimlerden kimin "iktidar" olarak çıkacağı, kelimenin gerçek anlamında "şans"a kalmıştır. ANAP dışındaki burjuva partilerinin de seçim konusundaki temel itirazları bu noktadadır. Onlar bu seçim yasası ile yapılacak seçimin adil, eşit ve demokratik olmayacağını ileri sürmektedir. Fakat yine de hepsi bizzat kendilerinin adil, eşit ve demokratik olmayacağını ilan ettikleri seçime katılma konusunda büyük bir yarış içindedir. Öyle ya "piyango" onlara da çıkabilir! Tabii o zaman seçim sistemi konusunda edilen laflar rafa kaldırılır! Evet, bu seçim yasası büyük partilere olağanüstü avantajlar tanıyan bir yasadır. Ve fakat bu yasa temelinde kendilerinin "kumar" olduğunu haklı olarak ilan ettikleri bu seçimlere katılıp da piyangonun kazara kendilerine çıkması halinde siyasi iktidara talip olanların, bu seçimlerin "eşit, adil, demokratik" olmadığı konusunda ahkam kesmeye hiç mi hiç hakları yoktur. Türkiye'de şimdiye dek demokrasi adına yapılan hiç bir seçim gerçek anlamda "eşit, adil ve demokratik" olmamıştır. Hiç bir seçimde işçi sınıfının gerçek Komünist/Bolşevik temsilcilerinin kendi program ve propagandaları temelinde seçimlere katılması mümkün olmamıştır. Bu seçimde de değişen bir şey yoktur.

Türkiye–Kuzey Kürdistan'da parlamento seçimleri her dönemde emperyalizme bağımlı Türk faşist hakim sınıflarının faşist diktatörlüklerine demokratik bir görünüm verme; demokratik meşruiyet kazandırma sahtekarlığı olmuştur. Şimdi de olan budur. Özde bir değişiklik yoktur. Genel barajın şu veya bu yükseklikte olması vb. özle ilgili sorunlar değildir. Burjuva muhalefetin "demokrasi" vb. adına konuşurken, işin özünü bir yana bırakıp, sanki seçim yasası başka türlü olsa, seçimler "eşit, adil, demokratik" olacakmış; böylece demokratik bir iktidar kurulacakmış tavrını takınması, onun sınıf konumuna uygundur.

Andaki muhalefet partilerinin beklentileri: ANAP'ın oyları ile kabul edilen seçim yasası, ANAP'ın menejeri

Al birini vur ötekine!

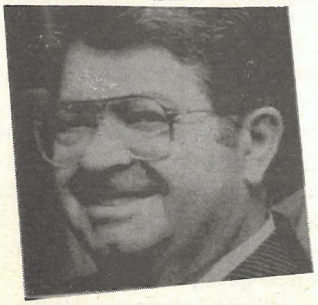

Mesut Yılmaz

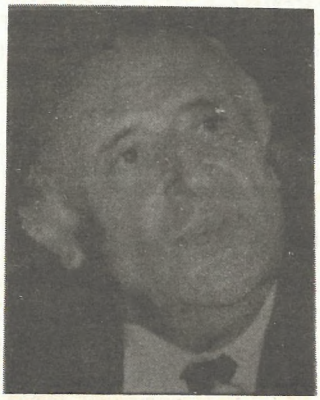

Süleyman Demirel

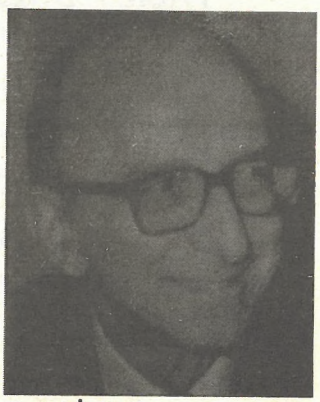

Erdal İnönü

ve resmi cumhurbaşkanı Özal tarafından onaylanarak, resmi gazetede yayınlandı ve yürürlüğe girdi. Ardından da yüksek seçim kurulu seçim takvimini açıkladı. Böylece 20 Ekim'de seçimlerin yapılacağı kesinlik kazandı.

Yüksek seçim kurulunun yaptığı açıklamaya göre, seçime ANAP dışında katılacak partiler şu anda parlamentoda temsil edilen SHP ve DYP ve parlamentoda üyesi bulunmayan DSP, MÇP, IDP, RP, SP ve DMP.

SHP'den kopan ve şu an parlamentoda milletvekili bulunan HEP ve SBP yasanın öngördüğü bazı şartları yerine getirmemiş olmaları gerekçesi ile seçimlere katılamıyor. Bütün bu kamuoyu yoklamalarında Kuzey Kürdistan'da önemli bir oy potansiyeline sahip olduğu görülen HEP'in seçim dışında tutulması, güya "demokratik" seçimlerin gerçekte ne kadar "demokratik" olacağının bir başka işareti.

Kuzey Kürdistan'da seçim, zaten "olağanüstü hal" şartlarında yapılacak. Hükümet bu konuda daha "özel tedbirler"in de hazırlığı içinde olduğunu 27 Ağustos'ta resmen de açıkladı. Türkiye genelinde tam bir demokrasi sahtekarlığı olacak olan seçimin bu niteliği bu şartlarda Kuzey Kürdistan somutunda daha da belirgin olacaktır.

ANAP dışında seçime katılan partilerden SHP, DYP ve DSP, seçimlere birinci parti olma ve tek başına iktidar olma iddiası ile giriyor. Andaki kamuoyu yoklamaları bu üç partinin de herhalde ülke genelinde % 10 barajını aşacaklarını ve fakat hiçbirinin tek başına iktidar adayı olmadığını, birinci parti konusundaki yarışın da DYP, ANAP ve SHP arasında geçeceğini, aradaki farkın pek büyük olmadığını gösteriyor. Bu partiler dışında seçime katılan partilerden yalnızca RP'nin ülke barajını aşıp, aşmadığı seçimlerde görülecek. MÇP, IDP, SP ve DMP'nin bu seçimlerde % 10 barajını aşma olasılığı yoktur. Yani bu partilere verilen oylar, yalnızca bu partilerin seçmen desteği bağlamındaki gücü hakkında bilgi vermenin ötesinde bir işleve sahip olmayacaktır. Bu oylar kurulacak parlamentoda yok sayılacak, temsil edilmeyecektir. RP'nin % 10 barajında takılması halinde, parlamentoda temsil edilmeyecek oyların, verilen oyların % 20'ye yakını olması büyük olasılıktır.

DYP ve SHP'nin bu seçimlerde ilan ettikleri temel "program", Özal iktidarını devirmek. Bunlar, Türkiye'de bütün kötülükleri Özal iktidarına bağlayarak; Özal'a yığınlar arasında duyulan tepkiyi kendi iktidar dalaşlarında kaldıraç olarak kullanmak istiyorlar.

"Özal gidecek / Dertler bitecek", "Sandıkta güller açacak/Özal gidecek/ İnönü gelecek/Etraf günlük güneşlik olacak" teraneleri ile *"Baba bizi kurtaracak"* çığlıkları ile, esas sorunun faşist devlet düzeni olduğunu, kendilerinin de bu düzeni, Özal'dan daha iyi yürütme dışında birşeye talip olmadıklarını gözlerden gizlemek istiyorlar. Seçim sonrası iktidar olmaları halinde ne ekonomide, ne iç ve dış siyasette hiçbir köklü değişiklik iddiaları yoktur. Bunların da "memleketin yüksek menfaatleri"nden anladıkları yalnızca kendilerinin yönetime gelerek, devlet iktidarının nimetlerinden daha fazla pay almaktır. DSP kendini özellikle SHP'den özenle ayırarak; bu seçimlerde "sol"da birleşmenin DSP'de olması gerektiğini gösterme yönünde yararlanmak hesapları yapıyor. Ayrıca ANAP'la olası bir koalisyon ortaklığına da kapıları kapamamak için Özal konusunda DYP ve SHP'den daha ılımlı bir tavır takınıyor.

RP, bu düzenden zarar gören emekçi yığınlara dine dayalı "adil düzen" alternatifi üzerinden ulaşmaya çalışıyor. Türkiye genelindeki % 10'luk baraj MSP deneyinden yola çıkılarak, özellikle bu akımı parlamento dışında tutmak için düşünülmüştü. ANAP'taki kadroların bir bölümünün "yuvaya dönmesi" ve yığınların dinden en çok etkilenen en geri kesimleri içinde ANAP'a tepkinin büyümesi; yığınlar içinde düzene alternatif arayışlarının artması ve fakat devrimci alternatiflerin de güçsüzlüğü, islamcı, dinci akımın Türkiye'de güçlenmesi sonuçlarını veriyor. Bu güçlenmenin —seçmen desteği bazında— ne ölçüde olduğunu bu seçimler gösterecek. (Bu arada seçime katılmayan HEP'in, Kuzey Kürdistan'da RP ile belirli bir işbirliğine girmesi olasılığı da —belli yerlerde RP listesinden aday gösterme gibi— var. Böyle bir durumda RP'nin % 10 barajını aşma ihtimali yükselecektir.)

DMP, Dalan'ın ismi ve ünü üzerine kurulu bir parti. Siyasi programı açısından ANAP, DYP, SHP dışında birşey söylediği yok. Seçimlere katılması halinde (DYP, MDP'nin seçimlere katılmayıp, DYP listelerinde yeralması yönünde pazarlıklar yürütüyor.) İstanbul'da belli bir oy potansiyeline sahiptir. Türkiye genelinde % 10 barajına takılacaktır.

MÇP, Türk ırkçılığı konusunda şampiyonluğu kimseye kaptırmayarak oy toplamaya çalışacaktır. Bu akımın % 5 civarında oynayan oy desteği, bu seçimlerde de bu partinin doğrudan parlamentoda temsil edilmesine yetmeyecektir.

IDP, seçime katılan partiler içinde hesaba katılması gerekmeyen bir partidir.

SP, bu seçimlere "sosyalizm"i savunma, temsil etme iddiası ile katılan tek partidir. Bu parti, faşist düzenden hoşnut olmayan işçi, köylü, emekçi yığınlara, kendini düzenin gerçek "sosyalist" alternatifi olarak tanıtma durumundadır. Gerçekte ise, bu partinin "sosyalist"liği yalnızca laftadır. Bu partinin başını çekenler devrimci çevre içinde devlet savunuculuğu, hakim sınıflarla işbirliği, ihbarcılık, komploculuk vb. ile tanınırlar. SP, hakim sınıfların seçime katılma izni verdikleri tek "sosyalist" parti olma konumunu, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da güçlenmek için kullanacak; seçime katılması engellenen HEP, SBP ve "bağımsızlar"a da listelerinde yer vererek, "sosyalist" oy potansiyelinin tü-

Bülent Ecevit

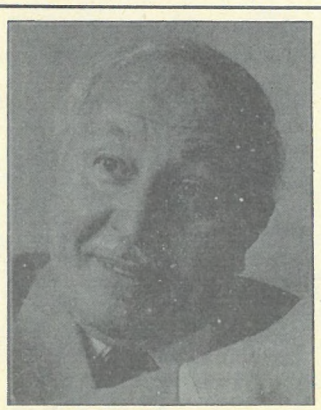

Necmettin Erbakan

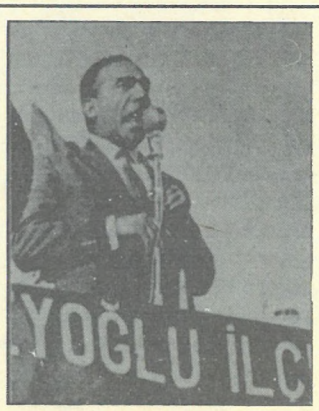

Alpaslan Türkeş

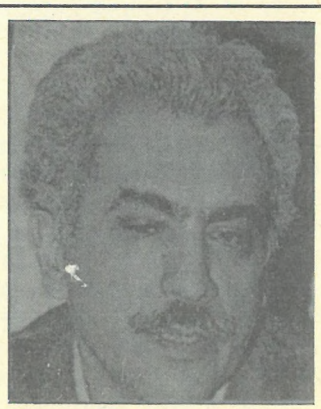

Doğu Perinçek

> Proletaryanın iktidarı ele geçirmesi için, önce burjuvazinin baskısı ve ücret köleliği boyunduruğu altında yapılan seçimlerde çoğunluğu kazanması gerektiğini, ancak alçaklar ve ahmaklar düşünebilir. Bu, aptallığın veya riyakarlığın zirvesidir; bu, eski toplum sistemini koruyarak ve eski devlet iktidarı altında (yapılan /ÇN) oylamaların sınıf mücadelesi ve devrim yerine geçirilmesidir.
>
> **LENİN**
>
> ("İtalyan, Fransız ve Alman komünistlerine selam", Toplu Eserler Cilt 30, Almanca, sayfa 42)

münü sahiplenmeye çalışacaktır. Nasıl olursa olsun, bu partinin de bu seçimlerde % 10 barajını aşma olasılığı yoktur.

Görüldüğü gibi seçimlere katılan tüm partilerin kendileri açısından özel hesapları var. Hepsinin temel derdi, seçmenden onay alarak "güçlenmek" ve parlamentoya girecekler açısından da devlet iktidarının nimetlerinden mümkün olan en büyük ölçüde zıkkımlanmak. [*]

Kısacası: Şimdiye kadar hakim sınıfların tezgahladığı tüm seçimler gibi, 20 Ekim'de yapılacak parlamento seçimleri de, hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin kendi aralarındaki iktidardan pay kapma dalaşı için önemlidir. Onlar kendi aralarındaki bu dalaşta şimdi seçmenden hakemlik talep etmektedir.

BU SEÇİMLERİN HALK AÇISINDAN ANLAMI NE?

Hakim sınıflar açısından önemi ve anlamı bu olan bu seçimlerin işçi sınıfı, köylülük, ezilen-sömürülen yığınlar açısından önemi ve anlamı nedir? Yukarda saydığımız partilere veya önümüzdeki kısa dönemde ortaya çıkması olası bağımsız adaylara verilecek oylar içinde bulunduğumuz siyasi ortamda ne anlama gelecektir?

Bu seçimler, yüzüne kaba bir parlamenter demokrasi maskesi geçirilmiş faşist bir diktatörlüğün hüküm sürdüğü şartlarda; işçi sınıfının, emekçi yığınların gerçek komünist temsilcilerinin kendi program ve propagandaları temelinde seçimlere katılmasının mümkün olmadığı şartlarda, işçi sınıfının öncü örgütü TKP/ML(BOLŞEVİK)'in işçi sınıfı ile bağlarının henüz güçsüz olduğu şartlarda yapılan, yani *işçi sınıfının ve emekçi yığınların gerçek çıkarlarının temsilcilerinin seçim tercihi olarak gündemde olmadığı şartlarda yapılan seçimlerdir.* **İşçi sınıfının ve ezilen emekçi yığınların bu seçimlerde destekleyeceği, oyunu vereceği bir program, parti ve adaylar yoktur.** (Çıkması olası tek tük demokrat aday da seçimin bu genel niteliğini değiştirmez.)

Bu haliyle bu seçimler, işçi sınıfına, köylülüğe, ezilen Kürt ulusu ve ezilen milliyetlerin önüne sunulmuş, esas işlevi onları devrimci sınıf mücadelesinden uzaklaştırma ve hakim sınıflar arasındaki dalaşta güya hakemlik rolü oynama konumuna sokma olan bir sahtekarlıktır.

Bu seçimlerde, işçi sınıfı ve ezilenler açısından verilecek her geçerli oy, kime verilmiş olursa olsun, kendi gerçek çıkarlarına karşı verilmiş bir oydur. Bunlar, kime verilirse verilsin, sonuçta hakim sınıfların bize biçtiği rolü oynama; onların seçim sahtekarlığına katılma, demokrasi sahtekarlığına ortak olma anlamına gelecektir. Hakim sınıf partilerinin iktidarda olan ve iktidara talip olan tüm partilerinin, seçim sonrasında yapacaklarının teminatı, şimdiye kadar yapmış olduklarıdır. Özallar, Yılmazlar, Demireller, Ecevitler, İnönüler, Dalanlar... hepsi aynı iplikten dokunmuştur; hepsi aynı faşist tezgahın kumaşıdır! "Halka hizmet" diye yutturdukları yarış, gerçekte hakim sınıflar arasındaki pay dalaşının siyasi arenadaki yansımasıdır.

Bugünkü faşist düzene, RP'nin sunduğu alternatif şeriat düzenidir. "Adil düzen" diye sunduğu, ortaçağa geri dönüş, dinci faşizmdir. İran'da yaşananlar bu alternatifin ne anlama geldiğinin somut örneğidir.

"Sosyalizm" adına ortaya çıkan SP,

[*] Burada partilerin seçime katılmaları, katılma şekilleri ya da katılmalarının engellenmeleri bağıntısında söylediklerimizde, öze ilişkin olmayan bazı ilginç gelişmeler olabilir. Örneğin Ecevit ve Dalan yakınlaşması, ve fakat daha sonra Dalan'ın partisini feshedip DYP ile birleşme çalışmaları; HEP ile RP işbirliği olasılığı; SHP-HEP yakınlaşması vs. vb. ...

İşte bu yüzden diyoruz ki, hakim sınıfların bu zıkkımlanma dalaşı olan seçim sahtekarlığında her şey mümkündür...

gerçekte kemalist, faşist Türk devletinin "sol" savunucusudur.

Bu seçimlerde bu partilerin şu veya bu kadar güçlü olması; ANAP'ın seçimleri kazanması veya kaybetmesi; ANAP hükümeti yerine bir SHP veya DYP hükümeti kurulması, veya herhangi bir koalisyon hükümeti kurulması, işçi sınıfı ve emekçiler açısından ne fark eder?

İşçi sınıfının hangi temel sorunu, bu seçimler ertesinde kurulacak yeni bir hükümet yönetiminde çözülebilir?

Köylülerin, ezilen Kürt ulusunun ve Türk olmayan milliyetlerin, ezilen kadınların hangi temel sorununda bu seçime katılan partiler bugünkü hükümetin siyasetinin gerçek alternatifidir?

Hangi burjuva hükümeti Kürt ulusunun ayrılma hakkını ve milliyetlerin tam eşitliğini tanıyacaktır?

Hangisi Kuzey Kıbrıs'taki faşist Türk işgaline son verecektir?

Hangisi işkenceye son verecektir?

Hangisi emperyalist boyunduruğu kıracaktır?

Hangisi kalkınma adına doğanın hoyratça talanına son verecektir? ...

Hiç biri!

Yoktur gerçekte birbirlerinden farkları!

Hepsinin uygulayacağı zamdır, zulümdür, işkencedir, sıkıyönetimdir, olağanüstü haldir, büyük Türk şovenizmidir, milli baskı siyasetidir, erkek şovenizmidir, emperyalizme uşaklıktır, askeri saldırganlıktır, yayılmacılıktır, faşizmdir!

ÇÖZÜM NERDE? NE YAPILMALI?

Çözüm, hakim sınıfların faşist düzeni içinde değildir!

Çözüm; gerçek ve biricik çözüm, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletini işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimle yerle bir etmektedir.

Çözüm, insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek olan SOSYALİZM'e giden yolu açmak için, Sosyalist Proleter Devrim'in yolunu temizlemek için İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'ndedir.

Türkiye–Kuzey Kürdistan'ın tüm milliyetlerinden işçileri, köylüleri, emekçileri, tüm ezilenleri açısından görev, kurtuluşun tek yolu olan DEVRİM için hazırlanmak, örgütlenmek, mücadele etmektir!

Bırakalım, bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de burjuvazi, sosyalizmin-komünizmin adını kirleten modern revizyonizmin kaçınılmaz çöküşünü; Batılı emperyalizmin Rus sosyal-emperyalizmine karşı kazandığı zaferini, "sosyalizmin-komünizmin çöküşü" olarak göstersin! Bırakalım, emperyalist burjuvazinin ülkemizdeki çanak yalayıcı kalemşörleri, "Devrim", "Sosyalizm-Komünizm" savunusunun "çağdışılık" olduğu konusunda ahkam kessin! Çökenin sosyalizm olmadığını, gerçek komünistler çok önceden ortaya koydular. Emperyalizmin ne demek olduğunu ise emekçi yığınlar, hele geri ülkelerde çok daha açık bir biçimde, hergün kendi pratiğinde yaşıyor, görüyor. Şimdi sosyalizm adına sosyalizmin ırzına geçildiği sistemin çöküş sürecinde bulunduğu ve her sosyalizm propagandasının karşısına "yaşayan sosyalizm" denen sosyal-faşizmin çıkarılma imkanının giderek ortadan kalktığı şartlarda, gerçek ve tek alternatifin sosyalizm olduğu giderek daha iyi görülecektir. Dünyada alternatiflerin *"ya barbarlık, ya sosyalizm"*; ülkemizde alternatiflerin *"ya faşizm, ya devrim"* olduğu her geçen gün daha geniş yığınlarca kavranacaktır. Tarihin çarkı bu yönde dönüyor!

Sorun işçiler, köylüler, emekçiler açısından bunu kavramak, buna uygun tavır takınmak, kendi kaderini kendi ellerine almaktır. Sorun işçi sınıfı ve emekçiler açısından yalnızca günü değil, yarını kurmaktır. Yarının bayrağında *"herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre"* yazan komünist toplumunu kurmak için, bugün yapılması gerekeni yapmaktır görev. Bu yüzden işçi sınıfı ve emekçiler, önlerine "sosyalizm", "komünizm" vb. de adına olsa, konan reformist lapaları red etmeli; devrimci tavır takınmalı; devrim için örgütlenme ve mücadeleyi hayatlarının merkezine koymalıdır. Bu, bu seçimlerde, bu seçimlerin gerçek niteliğinin ne olduğunu görmek, ona göre davranmak, bu seçimleri red etmek anlamına gelir.

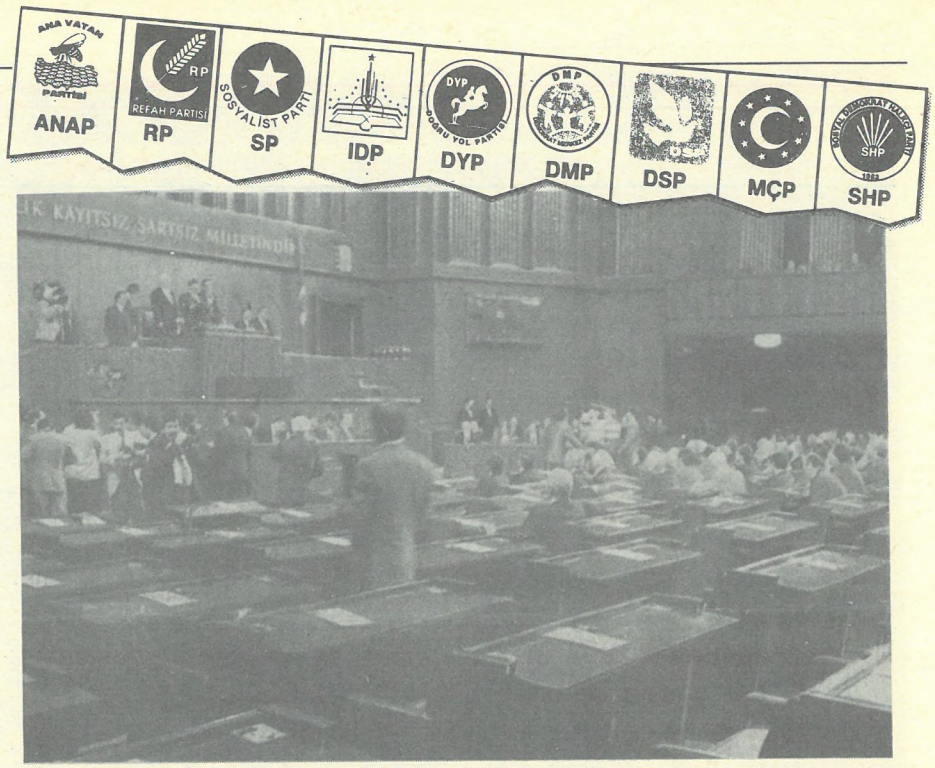

İşte bu ahırı doldurmak için seçime gidiyorlar...

Devrimcilik, solculuk, sosyalistlik vb. adına, bugün işçileri, köylüleri, emekçileri sandık başında şu veya bu parti lehine tercih belirlemeye; böylece onları hakim sınıfların seçim sahtekarlığına katılmaya çağıranlar, niyetleri ne olursa olsun, nesnel olarak emperyalizmin uşağı hakim sınıfların kuyrukları; işçi sınıfı ve ezilen yığınlar içindeki ajanlarıdır.

20 Ekim seçimlerinde biricik devrimci tavır, hakim sınıfların, şimdi yangından mal kaçırma acelesi içinde öne aldığı seçimi kökten red etmek; hakim sınıfların tüm siyasi temsilcilerinin ve onların sosyalist maskeli artçılarının suratına;

Sizin seçim sahtekarlığınıza hayır!

Hepinize, topunuza hayır!

Kurtuluş devrim ile, hepinizi, faşist düzeninizi yıkmak ile olacaktır!

Biz seçimimizi yaptık: DEVRİMİ SEÇTİK! şeklinde haykırmaktır!

Bu, pratik olarak; bütün seçim kampanyasını en geniş şekilde ve tüm araçlarla DEVRİM propagandası, devrim için örgütlenme için kullanmak; seçimlere katılmama, devrimci mücadeleyi yükseltme çağrıları yapmak, bunun için çalışmak; oy verme günü sandık başına gitmeyi red etmek veya oy kullanma halinde oylar üzerine *"DEVRİM'i seçtik"* vb. yazarak, *"Bütün parti ve adaylara hayır!"* mührü basarak vb. yollarla geçersiz oy kullanarak yapılabilir, yapılmalıdır.

Hakim sınıfların seçim sahtekarlığına hayır!

27 Ağustos 1991 ■

"Sovyetler Birliği"nde başarısız darbe girişimi:

NE KOMÜNİZMİN ÇÖKÜŞÜ, NE DEMOKRASİNİN ZAFERİ; YALNIZCA, KARŞI-DEVRİMCİ KLİKLER ARASINDA İKTİDAR DALAŞI...

19 AĞUSTOS sabahı, dünya, Sovyetler Birliği'ndeki darbe haberi ile uyandı. Gorbaçov'un yardımcısı Yanayev önderliğinde Sovyetler Birliği KGB şefi Kryuçkov, başbakan Pavlov, içişleri bakanı ve polis şefi Pugo ve SBKP MK'nde askeri politika sekreteri Baklanov'dan oluşan beş kişilik bir cunta, yönetime el koyduğunu açıkladı.

Perestroyka ve glasnost siyasetinin başmimarı, devlet başkanı revizyonist şef, en yakınları saydıklarının ihanetine uğramış, Kırım'da bulunduğu "tatil"de enterne edilmişti. Cuntacılar, *"vatanın büyük tehlikelerle karşı karşıya olduğunu; bir takım aşırı unsurların ülkedeki özgürlükleri ülke bütünlüğünü bozmak ve parçalamak, ülkeyi satmak için kullandıklarını; ülkede asayişin kalmadığını; bağlı oldukları perestroyka ve glasnost siyasetlerinin mimarı olan yoldaş Gorbaçov'un ise yorgun ve hasta olduğunu, bu yüzden bu politikaların başarısını garanti altına almak ve ülkede asayişi yeniden kurmak, ülke bütünlüğünü ve birliğini tehdit eden tehlikeleri savuşturmak için yönetimi geçici olarak ele aldıklarını, ve ülkede 6 ay olağanüstü hal ilan ettiklerini; yoldaş Gorbaçov'un sağlığı yerine geldiğinde onun görevlerini yeniden üzerleneceğini"* vs. açıkladılar.

Bu açıklamalar yapılırken, ülkede bütün merkezi haberleşme araçları da cuntacıların kontroluna alınıyor, Moskova, Leningrad gibi büyük kentlerde köşebaşları zırhlı araçlarla, tanklarla

kontrol altına alınıyor/alınmaya çalışılıyor, "bağımsızlık" konusunda da en fazla ilerlemiş durumda olan üç Baltık ülkesi Sovyet ordusu tarafından yeniden işgal altına alınmaya çalışılıyordu.

Darbecilerin evdeki hesabı, çarşıya uymadı:

Darbecilerin beklentisi, herşeyden önce ordunun özellikle "devletin bütünlüğü" konusunda yek vücut hareket etmesi; ülkede Gorbaçov'un siyasetlerinin özellikle ekonomik sonuçlarından hoşnutsuz olan yığınların darbeye destek olmasa bile, karşı çıkmaması; darbeye karşı çıkışların ordunun gücü karşısında mevzi kalması ve kolaylıkla bastırılması; Batılı emperyalistler ise, darbeyi "SB'nin iç işi" olarak görüp, diplomatik protestolar ve belki kısa süreli bir ekonomik ambargo ile karşılaması idi.

Darbecilerin hesabının özellikle Sovyetler Birliği içi ile ilgili kesimi çarşıya hiç mi hiç uymadı. Herşeyden önce ordunun bir bütün olarak darbecilerden yana olmadığı daha darbenin ilk saatlerinde ortaya çıktı. Kendine "Olağanüstü Hal Komitesi" adını veren darbe yöneticilerinin emirlerini uygulama görevine sahip tankların bir bölümü, darbenin birinci günü, darbecilerin "gerici maceracılar" olduğunu ilan eden, darbenin "anayasaya karşı" olduğunu ilan eden, "Gorbaçov'un derhal görevlerine iade edilmesini" talep eden; işçileri genel greve, yığınları Rusya parlamentosunu korumaya çağıran ve Rusya sınırları içinde darbecilerin hiç bir kararının geçerli olmadığını ilan eden Rusya başkanı Yeltzin'e kürsü oluyor; parlamento binasını çevirmekle görevli tankların önemli bir bölümünü parlamento binasının savunmasını üstleniyordu. Cuntacıların en azından sessiz kalmasını bekledikleri halk yığınları ise, daha ilk günden en azından Moskova'da tanklara karşı pasif direniş gösterileri yapıyor; Rusya parlamentosu binası önünde binlerce kişi cuntanın yönetime el koymasının birinci akşamı barikatlar kurmaya başlıyordu. Cuntanın ilan ettiği sokağa çıkma yasağı, gösteri yapma yasağı gibi yasaklar ilk andan itibaren kağıt üzerinde kalan kararlar oluyordu. Cuntanın yönetime el koyması, "ülkenin birliğini koruma" amacı bağlamında da tam bir fiyasko sonucu veriyordu. Evet cunta darbe ile 20 Ağustos'ta eski Sovyetler Birliği'nin 15 cumhuriyetinden dokuzunun imzalamaya hazırlandığı yeni "Birlik Anlaşması"nın imzalanmasını ertelemeyi "başarıyordu" ve fakat bu "başarı" en başta Baltık ülkelerinin kesin bağımsızlıklarını ilan etmeleri ve tüm "demokratik dünya"ya(!) "yardım" çağrıları yapmaları; bunun yanında Moldavya ve Ukrayna'nın bağımsızlık ilanını gündeme alması pahasına oluyordu. Sokaklarda dolaşan tanklar, cunta açısından tam anlamı ile "kağıttan kaplan" işlevini görüyordu. Bu gelişmeler cunta içinde de "hastalıkları" artırıyor, 5 cunta şefinden ikisinin "hastalık" nedeni ile geri çekildiği açıklanıyordu. İktidarı ele geçirme iddiasındaki cuntanın iktidarsızlığı her geçen saat daha açık ortaya çıkıyordu.

Cuntanın yönetimi devraldığını ilan ettikten sonraki ikinci gün ülkenin her yanından grevler yükseliyor, ikinci günün akşamı cuntanın yönetimi gerçekten ele geçirmek istiyorsa tek seçeneğinin çok kanlı bir içsavaşı göze almak olduğu; bu içsavaşta da –orta ve uzun vadede– hiçbir kazanma şansı olmadığı ortaya çıkıyordu. Cuntanın yönetimi devraldığını ilan ettiğinden 60 saat sonra, ikinci günün gecesi, cuntaya bağlı küçük bir tank birliğinin Rusya parlamentosuna doğru yürüyüşü, kitlelerin barikatına çarptığında geri çekilmek zorunda kalıyor, cuntanın kaderi kesinlikle belirleniyordu: Yenilgi, kaçış...

Cunta macerası çok değil 72 saat sürdü. 22 Ağustos sabahı, cuntanın enterne ettiği Gorbaçov Kırım'dan Moskova'ya döndü. Fakat döndüğü Moskova, artık tatile çıkarken bıraktığı eski Moskova; başkanı olduğu, parçalanma sürecinde bulunan sosyal-emperyalist büyük güç olan "Sovyetler Birliği", eski Sovyetler Birliği değildi. Artık darbeyi başarısız kılmada başrolü oynayan Rusya, merkezi Sovyet iktidarının da "esas kurtarıcısı"nın kendisi olduğunu açıkça ilan ediyor, merkezi "sovyet" iktidarının kararlarının kendisi için geçerli olmadığını resmen ilan ediyordu. Üç Baltık ülkesi Estonya, Letonya, Litvanya resmen bağımsızlığını ilan etmiş ve Batılı devletler tarafından diplomatik olarak resmen devlet olarak tanınma süreci başlamıştı. Birlik cumhuriyetleri içinde Rusya'nın ardından en büyük ağırlığa sahip Ukrayna –ki 20 Ağustos'ta yeni birlik anlaşmasını imzalayacak cumhuriyetlerden biri bu idi– bağımsızlık kararını almak üzere parlamentoyu toplantıya çağırmıştı. Moldavya'da da benzer bir gelişme vardı.

Gorbaçov'un Moskova'ya gelişinin ertesi günü Rusya parlamentosunda yaşanan ve bütün dünyanın canlı yayın olarak izleyebildiği sahneler, artık eski Sovyetler Birliği'nin kalmadığını, yeniden şekillenecek bir birlikte de hangi siyasi güçlerin egemen olacaklarını belgeliyordu.

Batılı emperyalistlerin şimdiye dek Sovyetler Birliği'nde üzerine oynadıkları at durumunda olan ve şimdiye dek çeşitli burjuva fraksiyonları arasındaki uzlaştırıcı-birleştirici rolü ile merkezi iktidarın bir numaralı adamı durumunda olan Gorbaçov; Batılı emperyalizme hayranlığını her fırsatta dile getiren ve fakat şimdiye dek Gorbaçov

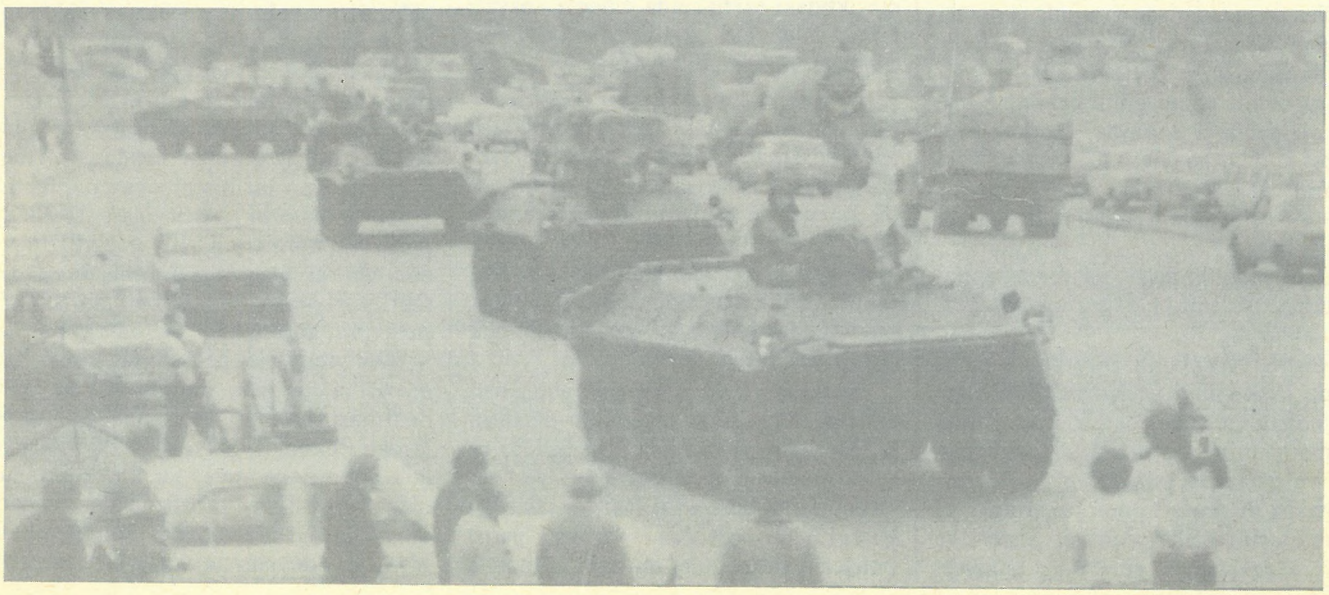

kadar güvenilmeyen Yeltzin tarafından resmen sorguya çekiliyor; darbecilerle işbirliği ile suçlanıyor ve komik durumlara düşürülüyordu. Gorbaçov'un "ama hepsi darbeye karışmamıştır" diye savunmaya çalıştığı "Komünist" Partisi'nin faaliyetlerini yasaklayan bir kararı Yeltzin televizyon kameraları önünde, Gorbaçov'un konuşmasını "hadi biraz havayı yumuşatalım" sözleri ile kesip, imzalıyordu.

Henüz MK genel sekreteri olduğu partinin faaliyetlerinin yasaklanmasını Gorbaçov bütün dünyanın gözü önünde böyle öğreniyordu.

Darbeciler, "aşırı güçler" dedikleri aşırı Batı hayranı ve aşırı milliyetçi-şoven fraksiyonun ilerlemesini durdurmak iddiası ile yola çıkmışlar ve fakat tam da onların iktidarını güçlendiren bir sonuca varmışlardı. Darbenin Sovyetler Birliği açısından sonucu, eski Sovyetler Birliği'nin kesin dağılışı; kurulması gündemde olan yeni birlikte de geçmiş 70 yılı en iyisi hiç geçmemiş saymaya hazır; tabii biraz modernleştirilmiş, güne uyarlanmış Çarlık dönemine özlem duyan güçlerin belirleyici bir güce sahip hale –çok daha hızlı bir biçimde– gelmiş olmasıdır.

ÖLEN KOMÜNİZM Mİ? KAZANAN DEMOKRASİ Mİ?

Darbecilerin yenilgisi ve apar topar kaçışlarından hemen sonra, Sovyetler Birliği'nde hemen bütün cumhuriyetlerde "Komünist" Parti'nin (adı komünist, kendi karşı-devrimci, revizyonist partinin) faaliyetleri yasaklanmaya, "Komünist" Parti'nin mallarına elkonmaya, "Komünist" Parti'nin yayınlarının yayınlanması engellenmeye başlandı. Gerekçe hazırdı: "Komünist" Partisi'nin devlet düşmanı darbe ile ilişkisi araştırılmak zorunda idi. Bu yüzden "Komünist" Parti'nin faaliyetleri durdurulmak zorunda idi!

Darbenin ikinci günü akşamı yapılan ve darbeyi kınayan Merkez Komitesi açıklaması da, "Komünist" Partisi'nin yasaklanmasını engelleyemiyordu. Burjuvazinin kendine demokrat adını veren kesiminin temsilcileri, şimdiye dek iktidarı tekelinde tutan partiden fırsatını bulduğu noktada intikam alıyordu.

Resmi yasaklama kararları kitleler içinde kışkırtılan ve Komünizmin revizyonistlerce içi çoktan boşaltılmış sembollerinin yıkımında, ülkeyi kaplayan ve gerçekte eski revizyonist, sosyal-faşist düzenin temel kurumları ve sembollerini hedef alan bir histeri ve gösteri dalgasında devamını buluyordu. Kışkırtılmış kitleler, sefaletlerinin ve faşist baskıların nedeni olarak gördükleri ve revizyonizm-komünizm ayrımını yapacak durumda olmadıkları için Komünizmle eşitledikleri eski düzenin tüm sembollerine büyük bir coş ku ile saldırıyor; yenilmez gibi görülen ordu–KGB–revizyonist parti üçlüsüne karşı kazanılan "zaferi" aynı zamanda "komünist diktatörlüğe" (!!!) karşı kazanılan bir "zafer" gibi kutluyordu.

Batılı emperyalistler bütün bu gelişmeleri anında canlı yayınlarla ellerini ovuşturarak kendi ülkelerine taşıyor; Komünizmin artık kesinlikle öldüğünü açıklıyor; Rusya'da "demokrasi"nin zafer kazandığını; kapitalizmin üstünlüğünün artık tartışılmaz bir biçimde ispatlandığını anlatıyordu.

Gerçek bu mu? Gerçekten ölen Ko münizm mi? Rusya'da ve eski Sovyetler Birliği'nin diğer cumhuriyetlerinde "Komünist" Partisi'nin yasaklanması, kitlelerin bu coşku ile karşılaması Komünizmin sonu mu? Darbeciler, burjuvazinin iddia ettiği gibi "tutucu komünistler"(!!!) mi idi?

Biz Bolşevik Komünistler onyıllardır, Sovyetler Birliği'nde 20. Parti Kongresi'nden bu yana –1956'dan bu yana!– komünistlerin değil, revizyonistlerin, yani Komünizm-Sosyalizm lafzını kullanan ve fakat Marksizm-Leninizm'i çarpıtan burjuva yolcuların iktidarda olduğunu; Lenin ve Stalin'in önderliğindeki SBKP'nin bu revizyonistlerin önderliğinde giderek yozlaşıp, Komünist Parti olmaktan çıktığını, lafta sosyalist, gerçekte faşist, sosyal-faşist bir partiye dönüştüğünü; devlet içinde yönetici konumda bulunan bu partinin yozlaşmasına bağlı olarak sos yalist devlet iktidarının da yozlaşıp, sosyal-faşist bir iktidara dönüştüğünü; bir zamanlar dünya işçi sınıfının umudu ve en büyük dayanağı olan Sosyalist Sovyetler Birliği'nin, revizyonistlerin iktidarı şartlarında giderek sosyal-emperyalist bir büyük güce dönüştüğünü açıkladık, açıklıyoruz.

Şimdi burjuvazinin bir kesimi tarafından yasaklanan partinin yalnızca adı Komüniştti. Kaldı ki, bu parti içindeki hakim Gorbaçov kliği yapılacak ilk Kongre'de bu ismi de değiştirmeyi planlıyordu! Bu yüzden, bu "Komünist" Partisi'nin yasaklanmasının, Komünizmin sonu olduğunu söylemek, bilinçli bir sahtekarlık değilse, büyük bir ahmaklıktır.

Kuşkusuz geniş kitleler açısından kendine Komünist diyen bir partinin iktidarı gerçek komünist bir iktidar olarak görülme durumundadır. Ve kuşkusuz şimdi bu sosyal-faşist iktidardan kurtulmanın sevincini yaşayan geniş kitlelerin bilincinde, bu aynı zamanda Komünizm'den kurtulmak olarak yansımaktadır. Bu yanlış bilinci emperyalist burjuvazi elindeki tüm araçlarla kökleştirmeye çalışmaktadır. Fakat uzun evrede bu boşa çabadır.

Emperyalist burjuvazinin kendilerine bir tüketim cenneti vaad ettiği kitleler, kendi deneyimleri ile vaad edilen bu cennetin, cehennemi gerçek yüzünü gördüklerinde ve güya komünizm adına ortaya çıkan sosyal-faşist bir alternatifin öcü olarak karşılarına dikilemediği şartlarda, gerçek komünizme çok daha açık hale geleceklerdir. Bu yüzden şimdi komünizm adına sosyal-faşizmin, sosyal-emperyalizmin uygulamalarının bir bir ortadan kalkması; hilkat garibesi, üreticiliği korkunç düşük bürokrat tekelci kapitalizmin yerini klasik emperyalist kapitalizme terk etmesi, Komünizmin sonu değil; Komünizme giden yolda çok önemli bir engelin ortadan kalkmasıdır.

1980'in ikinci yarısından bu yana eski sosyal-emperyalist blokun tüm ülkelerinde ve revizyonistlerin yönetimindeki tüm ülkelerde bir süreç yaşanıyor. Bu süreç, ekonomide iflas eden tekelci bürokrat devlet kapitalizminin yerini giderek klasik "hür-özel teşebbüsçü" kapitalizme bırakması; siyasi alanda da bu sürece paralel olarak tekelci bürokrat burjuvazinin revizyonist parti üzerinden yürüttüğü siyasetteki tekelciliğin parçalanma sürecidir.

Emperyalist burjuvazinin yaltakçısı ideologlar buna *"komünizmin parçalanıp yok olması, kapitalizmin ve demokrasinin zaferi"* diyorlar. Kuşkusuz bu süreç, eskiyi temsil eden ve kendi kast iktidarlarını koruma durumunda olan tekelci bürokrat burjuvazinin direnmesi süreci de aynı zamanda, Sovyetler Birliği'nde bu süreçte SBKP içinde Ligaçov ve şimdiki darbecilerin de içinde yer aldığı klik, "sosyalizm"i savunma adına, devlet mülkü olan üretim araçları üzerinde –siyasi iktidarı elde tutma yolu ile– tasarruf hakkına sahip olan tekelci bürokrat burjuva kastın iktidarının erozyonuna karşı direnen kliktir. Yeltzin gibi KP saflarından kovulmuş veya Şevardnadze gibi KP'den gidişi görerek kendi isteği ile ayrılmış olan bir kısım siyasetçi, Batılı emperyalistlerin talebi olan "serbest pazar ekonomisinin" hiç geciktirilmeden derhal geçerli kılınmasını savunan, yani klasik kapitalizm yanlısı bur juvazinin çıkarlarını savunan kliktir.

Gorbaçov ise, hedefte bu klikle bir olmasına rağmen, sürecin çok hızlandırılması halinde toplumda patlamalardan çekinen, bu yüzden de reformları biraz daha yavaş yapmaktan yana olan bir kliğin temsilcisidir. İktidar dalaşı bunlar arasındadır. Bunların her biri karşı-devrimcidir. Herbiri gerçek-

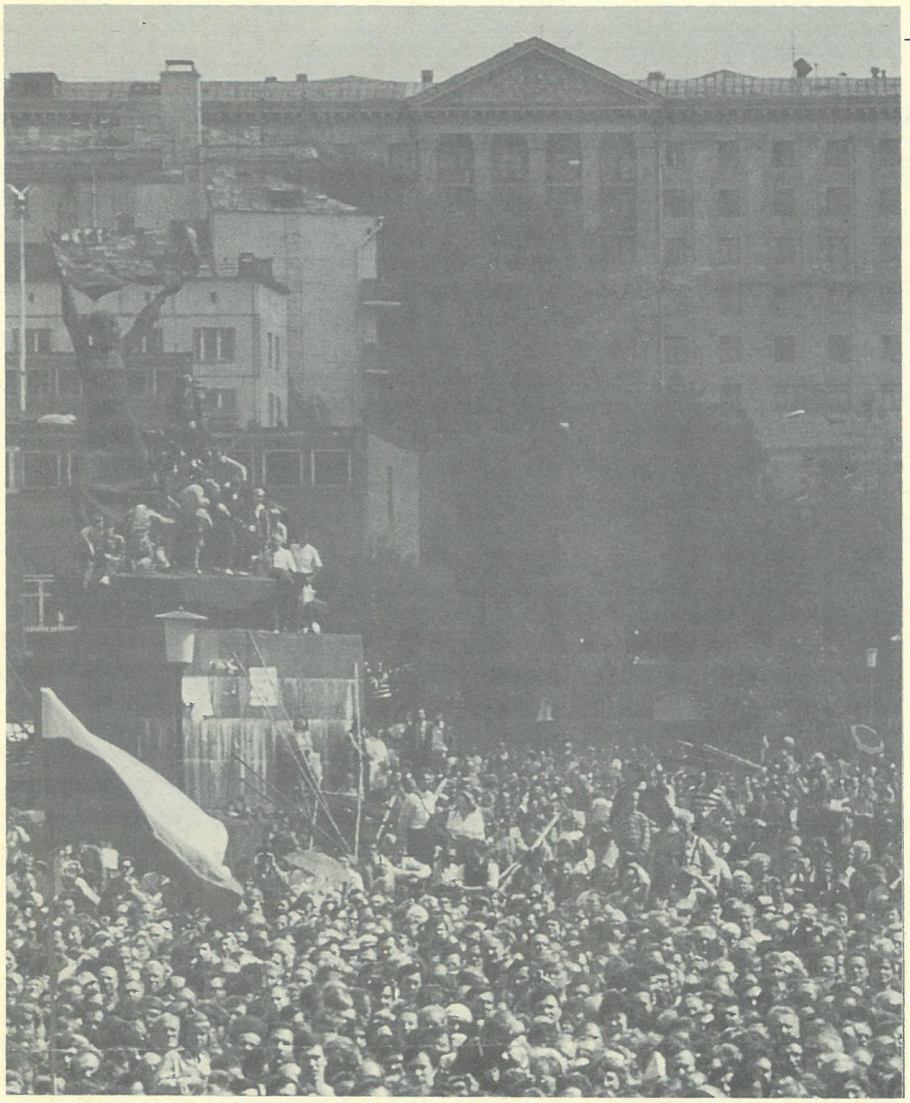

te anti-komünisttir. Tek farkla ki, birinciler anti-komünistliklerini yabancı bayrak altında yürütürken, ikinciler bunu açıkça yapmaktadır. Bu yüzden Yanayev kliğinin darbesini "tutucu komünistler"in darbesi olarak göstermek de, eğer bilinçli sahtekarlık değilse, büyük bir ahmaklıktır. Darbeciler komünist değillerdi. Darbenin yenilgisi de gerçekte komünizmin yenilgisi değildir.

"Demokrasi"nin zaferine gelince: Bu darbeden siyasi alanda zaferle çıkan burjuva kliği Yeltzin kliğidir. Şimdi ülkemizde başta Özal gibi darbe çocukları olmak üzere "demokratlarımız"(!), *"Yeltzin'in hürriyet ve demokrasi yiğitliği önünde saygı ile eğildiklerini"* açıklıyorlar. Rus halkının tanklar önüne çıkışı örnek olarak gösterilerek, aslında halkımızın hiç de demokrat olmadığı vb. anlatılıyor. Önce darbenin başarısızlığının Yeltzin'in direnişinde ve darbenin ilk günü henüz kitlesel bir direnişe geçmeyen halk yığınlarının demokrasi bilincinin yüksekliğinde değil, öncelikle ordunun darbecilerin tam kontrolunda olmadığında yattığını olgu olarak tespit edelim! Darbenin ilk günü Rus parlamentosu önündeki tanklar Yeltzin'e kürsü görevi görecek yerde, parlamento binasını topa tutma görevi görselerdi, Yeltzin'in demokrasi-hürriyet yiğitliğinin ne kadar olduğu gerçekten görülürdü! İkincisi Yeltzin'in ne kadar "demokrat" ve "hürriyetçi" olduğunun en açık göstergelerinden biri, yaptığı ilk işlerden biri ile bellidir. Adı "Komünist" olan partiyi yasaklamak; adı komünist olan yayınları yasaklamak; adı komünist olanlara karşı cadı kazanı kaynatıp, cadı avı başlatmak! Yeltzin, ekonomik olarak sıfırı tüketmiş bir ülkede Batı'da hayranı olduğu ve özünde gericileşmiş olan burjuva demokrasisini bile uygulayamayacak olan; faşist baskı yöntemlerine hep daha çok dayanmak zorunda kalacak olan bir "demorasi ve hürriyet" yiğididir! Bu yüzden yenilen nasıl komünizm değil ise, yenen de ne yazık ki gerçek demokrasi değildir. Ve zaten emperyalizm çağında anti-komünizm ile demokrasi yanyana yürüyemez!

GELECEK NELERE GEBE?

Sonuç olarak Sovyetler Birliği'ndeki darbe, karşı-devrimin kendi içindeki bir dalaşıdır. Bu dalaştan şimdilik Yeltzin'in şahsında temsil edilen en hızlı Batı hayranı ve en aşırı şoven kanat galip çıkmıştır. Fakat eskilerin artık hiç direnmeyeceği de sanılmamalıdır. Sovyetler Birliği daha çok olaylara gebedir. Herşeyden önce çözülmemiş ve hergeçen gün daha öne çıkacak ulusal sorunlar, Sovyetler Birliği'nin balkanlaşması tehlikesini gündemde tutmaktadır.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 4. Kongresi'ne sunulan siyasi raporda, Sovyetler Birliği hakkında şu tespitler yapılmıştı:

"Sosyal-emperyalist kampın geçmiş teki tartışmasız patronu durumunda olan Rus sosyal-emperyalizminin, kapılarını ardına kadar Batılı emperyalistlere açan sözkonusu ülkelerde fazla bir sözü kalmamıştır. Bu ülkelerde hala bulunan Rus askeri birlikleri de, bu gerçekte pek fazla birşey değiştirmemektedir. Rus sosyal-emperyalizmi, şimdi bizzat kendi içinde parçalanma sürecini nasıl durduracağının hesapları ve sorunları içindedir. Açıktır ki bu, Rus sosyal-emperyalizminin artık tehlikesiz hale geldiği, onun sosyal-emperyalist bir büyük güç olmaktan çıktığı vb. anlamına gelmiyor. Yalnızca geçmişteki gücü güncel olarak zayıflamıştır. Bu ülkede de sosyal-faşist tipte bir diktatörlükten Batı tipi parlamenter-çoğulcu "demokratik" bir diktatörlüğe geçme süreci gündemdedir. Bu süreç aynı zamanda, eski çok uluslu imparatorluğun parçalanması, ortaya burjuva nitelikte yeni ulusal devletlerin çıkması sürecidir. Açıktır ki bu süreç Rusya somutunda, onun batısındaki kadar kansız olmayacaktır, bu parçalanma süreci yeni savaşlara gebe bir süreçtir. Revizyonizmde en "ileri" olan Yugoslavya'nın gelişmesi, gerçekte revizyonist ülkelerin geleceklerine ışık ve ayna tutmaktadır. Yugoslavya'daki son yıllardaki gelişmeler, çok uluslu devletlerde, kapitalizmin hakimiyeti şartlarında yeniden parçalanmanın, ve milli savaşların yeniden gündeme geleceğinin en açık habercileri olmuştur."

Şimdi emperyalist burjuvazi, bir yandan komünizmin yıkılması üzerine nutuklar atıp, sevinç gösterileri yaparken, diğer yandan da ulusal parçalanmanın eski Sovyetler Birliği'ndeki muhtemel sonuçları, hele hele küçük ulusal devletlerin de atom silahına kavuşması ihtimali onların uykularını da kaçırıyor. Eski Sovyetler Birliği'nin *"balkanlaşmaması"* için onlar elinden geleni yapıyor. Diğer yandan yıllardır kapitalist cennet vaad edilen Sovyetler Birliği yığınlarının, seyahat özgürlüğünü ciddiye alıp yığınlar halinde cennet(!) Batı'ya göçmesi ihtimalleri de emperyalist burjuvazinin dudaklarını uçuklatıyor. Fakat hiçbir zaman korkunun ecele faydası olmamıştır!

29 Ağustos 1991 ■

Yugoslavya'da iç savaş:

ULUSLARIN "BAĞIMSIZLIĞI" MI, PROLETARYANIN KÖLELEŞTİRİLMESİ Mİ?

Yugoslavya'da Slovenya ve Hırvatistan'ın 25 Haziran'da "bağımsızlıklarını" resmen ilan etmeleriyle başlayan iç savaş devam ediyor. Bugüne değin yaşanan olaylar, eski çok uluslu bir devlet olan Yugoslavya'nın çözülmeye başladığını gösteriyor. Aynı zamanda bu olaylar emperyalizm çağında, sermayenin egemenliği altında, ulusal sorunun gerçek anlamda çözümünün sağlanamayacağını, tersine şovenizmin her geçen gün daha da arttığını ve ulusal düşmanlık ve nefret tohumlarının daha da yoğunlaşarak boy verdiğini pratik olarak kanıtlıyor.

YUGOSLAVYA'DA İÇ SAVAŞIN BAŞLAMASI, GELİŞİMİ VE EMPERYALİSTLERİN YAKLAŞIMLARI

Altı cumhuriyet ve iki özerk bölgeden oluşan Yugoslavya'da ulusal sorun, kendisini her geçen gün daha da belirgin şekilde hissettiren bir sorun olmuş; önceki yıllarda Kosova bölgesinin özerlik hakkının elinden alınmasıyla gelişen çatlaklar; bugün iki cumhuriyetin, Hırvatistan ve Slovenya'nın "bağımsızlıklarını" resmen ilan etmeleriyle boyutlanmış ve iç savaş yaşanmaya başlanmıştır.

Yugoslavya'da Nisan 1990'da yapılan seçimler sonrası, birliği oluşturan cumhuriyetlerde milliyetçi eğilimler su yüzüne çıkmaya başladı. Bu milliyetçilik dalgası özellikle Slovenya ve Hırvatistan'da daha etkili bir şekilde görüldü ve bunun sonucu olarak, Hırvatistan parlamentosu, 22 Aralık 1990' da yeni bir anayasayı kabul ederek, gerekirse birlikten ayrılma hakkını sağlayıp, 19 Mayıs 1991'de yapılan bir halk oylamasıyla "bağımsızlık" kararı aldı. Slovenya da 23 Aralık 1990'da

yaptığı bir halk oylamasıyla bu yönde adım attı. Ancak her iki cumhuriyet de kararlarını resmen ilan etmediler. Bu cumhuriyetler, Yugoslav Federasyonu yerine "bağımsız" cumhuriyetlerden oluşacak daha gevşek bir konfederatif yapının kurulmasını talep ediyor ve bu taleplerinin merkezi parlamentoda onaylanmadığı koşullarda, "bağımsızlıklarını" resmen ilan edeceklerini söylüyorlardı.

Sloven ve Hırvat burjuvalarının bu kararı, siyasi ve askeri açıdan birlik içinde önemli etkinliği bulunan bir başka burjuvazinin, Sırp burjuvazisinin tepkisiyle karşılaştı. Başbakan Ante Markoviç parlamentoda yaptığı bir konuşmada, ayrılma kararlarına ilişkin tepkisini şöyle dile getiriyordu:

"Ayrılma kararı tek yanlı olarak alınırsa şu anki ilişkilerin aniden değişmesine yol açar, bu da Yugoslavya krizinin şiddetle çözümlenmesiyle sonuçlanır." (Milliyet, 24 Haziran 1991)

Sloven ve Hırvat burjuvazisinin bağımsızlık talebi, federal parlamentoda reddedildi. Bunun üzerine bu cumhuriyetler 25 Haziran 1991'de "bağımsızlık" kararını resmen ilan ettiler.

Sloven ve Hırvatların "bağımsızlık" kararları federal hükümetçe geri aldırılmaya çalışıldı. Bu yönde tehditlere başvuruldu. Örneğin ordu içindeki Sırp burjuvazisinin uşaklarından general Konrad Kolsek açıkça şunları söylüyordu:

"Savaş kurallarına göre hareket edeceğiz. Tüm emirler şartsız yerine getirilecek. Tüm direnişler kırılacaktır." (Milliyet, 28 Haziran 1991)

Bu tehditlerle birlikte "bağımsızlık" ilan eden cumhuriyetlere federal ordu birlikleri gönderilmeye başlandı ve bu cumhuriyetlerin "bağımsızlık" kararları militarist yoldan kaldırılmaya çalışıldı. Ancak Sırp burjuvazisinin askeri ve siyasi gücünü gözönünde bulundurup buna karşı hazırlıklı olan Slovenya ve Hırvatistan burjuvazisi, polis ve milis güçlerini kullanarak merkezi orduyla çatışmaya girdi. Bugün de özellikle Hırvatistan'da süren çatışmalarda yüzlerce kişi öldü/ölüyor...

Bu süreç içinde, Yugoslavya'da çatışmaların başlamasının nedenlerinden biri olarak gösterilen, devlet başkanlığı sırası gelen Hırvat lider Stipe Mesiç'in göreve gelmesinin Sırp ve Sırpları destekleyen diğer cumhuriyetlerce engellenmesi de bir başka huzursuzluk kaynağı oluşturuyordu. Ancak Yugoslavya'nın parçalanmasını istemeyen Batılı emperyalistlerin de zorlamasıyla Stipe Mesiç devlet başkanlığına getirildi ve ama bu ödün de Yugoslavya'daki çatışmaları durdurmadı.

Yine bu süreç içinde, özellikle de Batı Avrupalı emperyalist güçlerin zorlamasıyla yapılan "barış görüşmeleri" sonuç vermezken, alınan ateşkes kararları da uygulanamadı ve çatışmalar devam etti.

Barış görüşmelerinin ön önemlisi Brioni antlaşmasıydı. Bu antlaşmayla askeri saldırılar 3 ay için durdurulacaktı. Ancak bu antlaşma uygulanamadı. Federal ordunun, özellikle de Slovenya'da etkin bir "başarı" kazanamaması sonucu, federal ordu birliklerinin Slovenya'dan çekilmesi yolundaki başkanlık konseyi kararı, "olumlu bir hava" yaratmasına ve merkezi hükümetin Slovenyanın "bağımsızlığını" resmen olmasa da fiili olarak tanıdığı şeklinde yorumların artmasına karşın, Slovenya açısından soruna henüz "çözümlenmiş" gözüyle bakılamıyor ve gerginlik devam ediyor. Hırvatistan'da ise federal ordu birlikleri ile "bağımsızlıkçı" milis güçlerin çarpışmaları artarak devam ediyor.

Bilindiği üzere Yugoslavya, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, 6 cumhuriyet ve iki özerk bölgenin birleşerek oluşturduğu bir devlettir. Bu cumhuriyetlerden Slovenya dışında hepsinin homojen bir yapısı vardır.

Taşları sökülmeye başlayan bir ulus, milliyet, dini ve etnik gruplar mozayiği olan Yugoslavya'da en fazla nüfusa sahip olan Sırplardır. Siyasi ve askeri etkinliği ellerinde bulunduran Sırplar, federal ordu ve devlet kademelerinde subaşlarını tutmuşlardır. Bundan dolayıdır ki Sırplar, diğer ulus ve milliyetleri zoraki temelde Yugoslav birliği içinde tutabilmişlerdir. Sırp burjuvazisinin askeri ve siyasi ağırlığına karşın, "bağımsızlıklarını" ilan eden Slovenya ve Hırvatistan ise ekonomik olarak gelişmişlerdir. Bu cumhuriyetler (Slovenya ve Hırvatistan,) birliğin bütçe giderlerinin önemli bir bölümünü karşılamaktaydılar. Örneğin Slovenya, tüm dışsatımın % 25'ini, gayri safi milli hasılanın % 17'sini karşılamaktaydı. Bosna-Hersek, Makedonya, Kosova gibi cumhuriyet ve özerk bölgelerin ne siyasi, ne askeri, ne de ekonomik olarak önemli bir etkileri yoktur.

Kısacası, Yugoslav cumhuriyetleri ve çeşitli milliyetleri arasında her alanda büyük eşitsizlikler vardır. Varolan bu farklılıkları ortadan kaldırmaya ya da aza indirmeye yönelik olarak Yugoslav revizyonistleri hiçbir çaba göstermemişlerdir. Süreç içinde bu ulus ve milliyetler kendi ulusal kabuklarına çekilmiş ve şovenizm batağına oturtulmuşlardır. Böylece "kendi" burjuvazilerince her ulus ve milliyetin proleterleri-emekçileri, birbirlerine karşı kışkırtılmış, "kendi" burjuvalarının bayrağı altında şovenizm zehiri ile zehirletilerek diğer ulus ve milliyetlerden proleter ve emekçilere karşı ulusal savaşa sokulmuştur.

Sırp burjuvazisinin, çıkarlarını korumaya çalışırken kendi ulusundan proleterleri ve emekçileri saflarına çekebilmek için kullandığı milliyetçilik; ekonomik olarak daha gelişkin Sloven ve Hırvat burjuvalarının daha fazla sömürü elde etme çabalarında kendi emekçilerini bayrakları altında toplamak için kullandığı bir "silah" olmuştur. Sonuçta her ulus ve milliyetin burjuvazisi, "tüm ulusun çıkarlarını koruma" adına çeşitli ulus ve milliyetlerden proleterleri birbirine düşman etmiş; gerçekte Sırp, Sloven, Hırvat... burjuvazisinin çıkarlarını savunmak amacıyla birbirlerini kırmaya başlamışlardır.

Bir çözülmeyi yaşayan Yugoslavya'daki olayların, Slovenya ve Hırvatistan'la sınırlı kaldığı/kalacağı söylenemez. Özellikle her iki ulustan (Sloven ve Hırvat) nüfusun yaşadığı Bosna-Hersek Cumhuriyeti de içsavaşın içine çekilmek istenmekte, burada yaşayan Sloven ve Hırvatlarda da milliyetçilik körüklenmekte ve bu bölgenin Sloven ve Hırvatlarca paylaşılması tartışmaları alttan alta yürütülmekte, en azından federal hükümete karşı tehdit unsuru olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Sırplar ise, Krayina otonom bölgesini denetimleri altına almışlardır ve burada da Sırp olmayan nüfusa saldırılarını arttırmışlardır. Makedonya için de çeşitli "tarihi hak" iddiaları son dönemlerde sıkça duyulmaktadır. Kosova'da Arnavut halkının Sırp baskısına karşı mücadelesi de, ancak büyük ordu güçlerinin yığılması ile bastırılma durumundadır.

Slovenya ve Hırvatistan'ın "bağımsızlıklarını" ilanıyla başlayan içsavaş, Bosna-Hersek ve Makedonya'ya ilişkin yürütülen planlar, Kraniya'nın Sırplarca ele geçirilmesi, Kosova sorunu... tüm bu olaylar sosyal-faşist Yugoslavya'nın zora dayalı birliğinin parçalanmaya başladığının belirtileridir.

• • •

Slovenya ve Hırvatistan'ın "bağımsızlıklarını" ilan etmelerine, emperyalist güçler kayıtsız kalamazlardı, kalmadılar da... "Bağımsızlık" ilanlarının hemen ertesinde, ABD ve özellikle Batı Avrupalı emperyalist takım, Yugoslavya birliğinin parçalanmasına karşı olduklarını, Slovenya ve Hırvatistan'ın kararlarını geri almalarını, soruna "barışçı" çözümlerle yaklaşılmasını ileri sürdüler.

ABD dışişleri bakanı Baker, gerek içsavaşın hemen öncesinde Yugoslavya'ya yaptığı ziyarette ve gerekse içsavaş başladıktan sonra yaptığı açıklamalarda, *"bağımsız devletleri tanıma-*

yacaklarını", "bölünmeye cesaret vermeyeceklerini" ve böylece *"bu cumhuriyetleri ödüllendirmeyeceklerini"* açık ça vurgulamıştı. Bu genel tavra başlangıçta İngiltere, Almanya ve Fransa gibi Batı Avrupalı emperyalist güçler de ortak olmuşlardır. Nitekim Batı Avrupa Birliği (BAB)'ne üye 9 ülkenin dışişleri bakanları, yayınladıkları bir bildiriyle *"Hırvatistan ve Slovenya cumhuriyetlerinin bağımsızlık ilanlarını üzüntüyle karşıladıklarını", "sorunun uzlaşma yoluyla "çözümlenmesi" ni istediklerini"* açıklıyorlardı. Yine Avrupa Parlamentosu Siyasi Komitesi, AGİK üyesi ülkeleri derhal toplantıya çağırarak, Yugoslavya'nın parçalanmasını engellemenin yollarını aramaya başladı.

Tüm bu çabalar ne içindi? Emperyalist güçler neden şu anda Yugoslavya'nın parçalanmasını istemiyor, bundan epeyce rahatsızlık duyuyorlardı/duyuyorlar?!

Bunun en önemli nedeni, Slovenya ve Hırvatistan'ın bağımsızlıklarını ilan etmeleri ve bunun tanınması, Avrupa'daki diğer ayrılıkçı güçlere "kötü" birer örnek oluşturacak, Yugoslavya'dan başlayacak bir çözülme, emperyalist güçlerin denetlemede zorluk çekecekleri "yeni tehlikeleri" de beraberinde getirecektir. Çekoslovakya'da Slovaklar, İspanya'da Basklar, İngiltere'de İrlandalılar, vb. "yeni tehlike"lere birkaç örnektir. İşte böylesi tehlikelerle karşılaşmak istemeyen emperyalist güçler, Yugoslavya'nın parçalanmasını istemiyorlardı/istemiyorlar.

Bu temel nedenden dolayı Batı Avrupalı emperyalist güçler, AGİK kararları çerçevesinde içsavaşa nasıl bir "çözüm" bulacaklarının hesaplarını yaptılar. Onlar bir yandan "diplomatik çözümler" üretip anlaşma yolları ararken, diğer yandan ekonomik baskı ve tehditlerle "çözümünü" dayatmayı da gündeme aldılar. Örneğin "bağımsızlık" kararları öncesi *"Yugoslavya'nın alt yapısının düzeltilmesinde"* kullanılmak üzere verilmesi kararlaştırılan 1,5 milyar Mark tutarındaki yardım verilmedi. Yine içsavaş sürerken ekonomik ve askeri ambargo tehditleri gündeme getirildi.

Diplomatik girişimlerde de öncülüğü elden bırakmayan Batı Avrupalı emperyalist güçler; hem Brioni antlaşmasının imzalanmasında, hem de daha sonra Slovenya, Hırvatistan ve merkezi hükümet temsilcilerinin biraraya gelerek "bağımsızlıkçı" cumhuriyetlerin kararlarını 6 ay ertelemesini, buna karşın merkezi birliklerin çekilmesini, sınırların denetiminin Slovenlere bırakılmasını ve gümrük harçlarının Sloven gümrük görevlilerince toplanıp merkezi hükümete devredilmesini öngören anlaşmayı imzalarken; temsilcileri olan Hollanda, Portekiz ve Lüksemburg delegeleriyle Yugoslavya'daki her üç merkeze (Slovenya, Hırvatistan ve merkezi hükümete) "uzlaşmacı yaklaşım" adı altında etkide bulunuyorlar, sorunun kendi istekleri olan "Yugoslavya'nın parçalanmaması" yönünde "çözümlenmesine" çalışıyorlardı.

Slovenya'nın geçici olarak "uysallaşmasını" sağlayan emperyalist güçler, terörüyle dünya kamuoyunun dikkatini çeken merkezi hükümeti de tehdit ederek "biraz daha insancıl olmaya" çağırıyordu. Gerçekten de merkezi hükümetin militarist baskısı dünya kamuoyunda teşhir olmaya başlamıştı ve Batı Avrupalı emperyalistler çokça ileri sürdükleri "demokratik ve barışçıl çözüm" anlayışlarına(!) uygun olması ve dünya kamuoyunun daha fazla dikkatini çekmemek amacıyla merkezi hükümeti gemlemek ihtiyacı hissediyorlardı. Bundan dolayı merkezi hükümetin "kontrolden çıktığını", "cinnet geçirdiğini" vs. ileri sürmeye başladılar. Bu durum devam ederse, merkezi hükümetle ilişkilerini "gözden geçirecekleri" yolunda tehditlerde bulundular.

Emperyalizm, tüm bu çabaları harcarken ne denli çürümüş, kokuşmuş ve çifte stardartçı olduğunu da açıkça gözler önüne sermiştir. Daha dün, çözülmeye başlayan Rus sosyal-emperyalizminin denetimi altında bulunan cumhuriyetlerin, özellikle de Baltık ülkelerinde burjuvazi önderliğinde ve milliyetçilik temelinde gelişen "bağımsızlık" hareketlerini destekleyip alkışlarken, *"self-determinasyon ilkesi"*(!) çerçevesinde sorunun çözülmesini öğütlerken, şimdi aynı pozisyonda olan Yugoslavya için "birlik"ten dem vurabilmektedir. Gerçekte emperyalizm kendi aldığı kararları, kendi çıkarına aykırı bulduğunda uygulamamaktadır. Hukuki açıdan da (hoş emperyalizmin hukuk anlayışı da genel yapısından elbetteki bağımsız değildir ve çürümüştür), emperyalistler, bir yanda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını hemen her fırsatta yineleyip, çeşitli uluslararası antlaşmalarla resmileştirip ne denli "demokrat", "ulusların haklarına" ne denli saygılı olduklarının yaygarasını yaparken; diğer yandan 1975 Helsinki Sonuç Belgesi'nde kabul ettikleri, Avrupa'nın sınırlarının değişmezliği ve var olan statükonun devamından yanadırlar. Kı sacası emperyalizm bu noktada da bir açmazı yaşamakta ve sahtekarca tavırları her geçen gün daha da belirginleştirmektedir.

Ancak emperyalizmin Yugoslavya sorununa ilişkin tavırları, yukarıda belirttiklerimizle sınırlı değildir. Onlar, aynı zamanda, eğer ayrılmak isteyen cumhuriyetleri gerçekten kendi yörüngelerine oturtabilir ve ortaya çıkabilecek "yeni" ayrılıkçı hareketleri denetim altına alabilecek bir düzlem sağlayabilirlerse, işlerine gelen ulusun *"kendi kaderlerinin tayinine"* izin verebileceklerdir! Slovenya ve Hırvatistan'ın merkezi hükümete karşı direnişlerinin güçlü olması, dünya kamuoyunun dikkatinin buraya çevrilmesi, "bağımsızlıkçı" cumhuriyetlerin burjuvazisinin yana yakıla emperyalistlerin peşine düşüp "destek" istemeleri(!), merkezi hükümetin "ipin ucunu kaçırıyor olması" ... tüm bu koşullar biraraya toplandığında, emperyalistlerin bazı koşullarla ileriki dönemde bu cumhuriyetleri tanıyabileceklerini göstermektedir. Onlar şimdiden bu yönlü demeçler vermeye başlamışlardır. Örneğin ABD dışişleri bakanı James Baker'in; *"Yugoslavya'da Federal Hükümet güce başvurma konusunda gerekli sınırları aştı. Sloven ve Hırvat cumhuriyetlerinin bağımsızlıkları görüşmeler yoluyla da elde edilebilir." (Milliyet, 5 Temmuz 1991)* şeklindeki demeci, Almanya, Avusturya ve Fransa'nın Yugoslavya bağlamında "self-determinasyon" lafını sıkça kullanmaları, Fransa ve Almanya'nın Hırvatistan ve Slovenya'yı devlet olarak tanıma yönündeki eğilimleri, emperyalizmin –bir bütün olarak değil, çünkü İngiltere İrlanda, İspanya da Bask sorunundan dolayı Hırvat ve Slovenlerin "bağımsızlığını" tanımanın kendi denetimlerindeki bu milliyetlere cesaret vereceğini net bir dille açıklıyorlar– Yugoslavya sorununu bu yönlü düşündüğünü ve hesaplar yaptığını açığa çıkartıyor. Burada bir yanıyla da emperyalizmin kendi aralarındaki çelişkilerin, Yugoslavya bağıntısında, bir kez daha görüldüğünü belirtmemiz gerekiyor.

Bu olguların dışında ayrıca emperyalist güçler; revizyonizm şahsında *"sosyalizmin bütün kötülüklerin anası olduğu"* lafzını dillerine pelesenk ediyor, Yugoslavya bağıntısında da sosyalizme saldırmaktan geri durmuyorlar. Onlara göre Yugoslavya'da *"sosyalizmin temsilcisi Sırplardır"* ve *"Sırplar eski ideolojilerin devamının sağlanmasının mücadelesini vermektedir", "Yugoslavya'da sosyalizm uygulandığından parçalanma sürecine girilmiştir", "iktidar komünistlerin elindedir", "Tito komünisttir"*, vb. vb.! Bunlar adice çarpıtmalardır ve emperyalizmin Marksizm-Leninizm'e, sosyalizme alçakça saldırı kampanyalarının bir parçasını oluşturmaktadır. Onlar geçtiğimiz dönemde de Rusya'daki "bağımsızlıkçı" hareketler sırasında da aynı yönlü saldırı kampanyaları yürütmüşlerdi. Oy-

sa ne "yeni Rus çarlarının", ne de sosyal-faşist Yugoslav yönetiminin sosyalizmle ilgileri yoktur. Onlar, en koyu bir milliyetçilikle halklar üzerinde oynanan oyunun sosyal-faşist başaktörleridir.

İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde iktidara gelen YKB, kısa süre sonra emperyalizmle işbirliğini geliştirip, onun bir uzantısı haline gelmiş, kurulan halk iktidarı da büyük bir tasfiyeye uğratılmıştır. Başka bir deyişle YKB yozlaşmış bir parti olmuş, Yugoslavya'da da sosyalist inşa engellenmiştir.

Yozlaşan YKB, Marksizm-Leninizm'in en temel ilkelerini teker teker rafa kaldırmış, *"özyönetimsel sosyalizm"* adını verdikleri, gerçek sosyalizmle ilgisi olmayan emperyalist işbirlikçisi bir hat izlemeye başlamıştır.

Bu dönüşüm, o dönemde gerçek komünistlerin tepkisiyle karşılaşmış, SBKP(B) ve Kominform içindeki komünist ve işçi partileri YKP'yi ve Tito kliğini eleştirmiş, ancak YKP ve Tito kliği Marksizm-Leninizm'e düşman tavırlarından vazgeçmemiş, tersine bu tavrı derinleştirmiş, bunun sonucunda da Kominform YKP ve Tito kliğini Dünya Komünist Hareketi içinde teşhir ve tecrit etmiştir. Yugoslavya hakkında Kominform'un aldığı kararda da belirtildiği üzere (bu kararı altta veriyoruz: Kaynak BP 42), YKP diğer konularda olduğu gibi, ulusal sorunda da Marksist-Leninist ilkelerden uzaklaşmış, milliyetçi pozisyonlara kaymıştır. Bu kayma, sonra ki süreçte daha da artarak, Yugoslavya, bir "halklar hapishanesi"ne dönüşmüştür.

Bu gelişmeyi gözardı ederek Yugoslavya'yı sosyalist, Tito'yu komünist ilan edip bugünkü içsavaşın sorumlusu olarak Marksizm-Leninizm'i sosyalizmi göstermek; açıktır ki, emperyalist burjuvazinin genel olarak sürdüregeldikleri kampanyalarının son bir ürünüdür. Ancak bu çabaları boşunadır. Marksizm-Leninizm'in ilkeleri her zaman dünya halklarının yolunu aydınlatmaya devam edecek, gerçek sosyalist ülkeler kurulup, sınıf bilinçli proletaryanın önderliğinde başarıdan başarıya koşacaktır.

Yugoslavya'daki iç savaş konusunda Rus sosyal-emperyalizmi ibretlik bir tavır takınmıştır.

Kendi içinde bir çözülme süreci yaşayan ve geçtiğimiz dönemde özellikle Baltık ülkelerinde burjuvazi önderliğinde ve Batılı emperyalist güçlerce destekli ayrılıkçı hareketlerin askeri terörle sindirildiği Rusya'nın "yeni çarı" Gorbaçov revizyonisti, Yugoslavya'da içsavaşın başlamasının ertesinde, *"Yugoslavya'daki olaylar, Sovyetler Birliği'ndeki insanlar için ders ve aynı zamanda bir uyarıdır." (Hürriyet, 8 Temmuz 1991)* şeklinde bir açıklama yapıyor ve aba altından sopa göstererek, içerdeki ayrılıkçı hareketlere gözdağı veriyordu. "Yeni çar", aynı zamanda *"bölünmenin Sovyetler Birliği için kabul edilemeyecek bir risk olduğunu"* ve *"bunun önceden tahmin edilemeyecek sonuçlar doğurabileceğini, bölünmeye ve bunun için yapılan baskılara boyun eğmeyeceklerini"* de vurguluyordu. Daha açıkçası Gorbaçov, her türlü hareketi Yugoslavya'daki gibi kanlı bir şekilde bastıracaklarını söylüyordu. Çöküşten kurtulabilmenin çırpınışları olarak nitelenebilecek bu tavırlar, kuşkusuz Yugoslavya gibi Rusya'nın da parçalanmasını engelleyemeyecektir. Rusya bu yola çoktan girmiştir!.. (*)

(*): Bu yazı, darbe girişiminden önce kaleme alınmıştır. Şimdi, Sovyetler Birliği'nde 9 cumhuriyet, bağımsızlık yönünde karar almıştır. Bunlar parçalanma sürecine girildiğinin açık belirtileridir. Konuyla ilgili olarak, bu sayıda yayınladığımız, *"Sovyetler Birliği'nde başarısız darbe girişimi"* başlıklı yazımıza bakınız.

MARKSİST-LENİNİSTLERİN MİLLİYETLER SORUNUNA YAKLAŞIMLARI

Öncelikle şunu belirtmek gerekir: Komünistlerin milli sorun bağlamında, burjuvazinin bayrağı altında savaşma diye bir sorunu yoktur.

Komünistler tabii ki, ezen ulus şovenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında ayrım yaparlar. Ve öncelikle ezen ulus şovenizmine karşı mücadele ederken; ezilen ulus milliyetçiliğinin milli baskıya karşı olan yönünü dikkate alırlar. Ezilen ulus milliyetçiliği bağlamında, onun milli baskıya karşı yönünü desteklerken; burjuvazinin milli imtiyaz mücadelesine ve bağımsızlık adına emperyalizm ile işbirliğine karşı çıkarlar.

Yugoslavya'daki gelişmeler bağlamında bu; öncelikle Sırp şovenizmine karşı mücadele yürütürken, diğer ulusların emperyalizm ile de içiçe olan burjuva milliyetçisi akımları ile de araya kesin sınırlar çekmek, bunların mücadelesinin de bugün emperyalizmin denetiminde olduğunu ortaya koymak; proleter ve emekçileri proleter devrim mücadelesine çağırmak, bunun için örgütlenmek anlamına gelir.

Stalin'in deyişiyle; *"Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı için mücadelede sosyal-demokrasinin hedefi, ulusal baskı politikasına bir son vermek, onu olanaksız kılmak ve böylelikle uluslar arasındaki mücadeleyi ortadan kaldırmak, onu köreltmek ve asgariye indirmektir.*

Sınıf bilinçli proletaryanın politikasını, ulusal mücadeleyi derinleştirmek ve körüklemek, ulusal hareketi daha ileri sürmek ve keskinleştirmek için uğraşan burjuvazinin politikasından özünde ayıran şey budur.

YKP HAKKINDA KOMİNFORM'UN ALDIĞI KARARDAN

"1) YKP yönetimi iç ve dış politikada son dönemde temel meselelerde Marksizm-Leninizm'den sapma teşkil eden yanlış bir çizgi izlemektedir. 2) YKP yönetimi Sovyetler Birliği'ne ve SBKP'ne karşı düşmanca bir siyaset izlemektedir. YKP yönetimi, Sovyetler Birliği'nin dış siyasetini, emperyalist güçlerin dış siyaseti ile eşitlemektedir. 3) İçte, YKP yönetimi, Marksist-Leninist sınıf mücadelesi teorisinden uzaklaşmaktadır. Kırda ve kent te kapitalist unsurların geliştiği, buna paralel olarak sınıf mücadelesinin sertleşmesi gerektiği gerçeğini reddetmektedir. YKP yönetimi işçi sınıfının öncü rolünü reddetmektedir. 4) YKP yönetimi Parti üzerine Marksist-Leninist öğretiyi tahrif etmekte, partinin öncü rolünü ortadan kaldırmaktadır. YKP yönetimi partiyi tasfiyeye yönelmektedir. Bu durum YKP'nin varlığını tehdit etmekte, Yugoslavya Halk Cumhuriyeti'nin yozlaşma tehlikesini doğurmaktadır. 5) YKP yönetimi, parti içinde bürokrat bir rejim kurmuştur. Parti yönetiminin çoğunluğu atama ile işbaşına gelmiştir. İktidarda olmasına rağmen parti toplantılarını gizli yapmaktadır. Yönetime en küçük bir eleştiri getiren üye derhal yönetimden uzaklaştırılmaktadır. 6) YKP yönetimi, SBKP yönetiminin ve diğer kardeş partilerin getirdiği eleştiriler karşısında düşmanca bir tavra, hataları kabul etmeme ve suçlama tavrına girmiştir. 7) YKP yönetimi, Kominform'un bu toplantısına da katılmayı, eleştirilere cevap vermeyi reddetmiştir. 8) SBKP yönetiminin Mart ve Mayıs 1948'de YKP yönetimine getirdiği eleştiriler doğrudur. YKP yönetimi bugün emekçi halkların enternasyonal dayanışmasına ihanet içinde bulunmaktadır, emperyalizme karşı sosyalist mücadele cephesinden uzaklaşmışlardır. YKP yönetimi milliyetçi pozisyonlara kaymıştır.

Kominform, YKP yönetiminin parti düşmanı siyasetini mahkum eder. Bu tavrı ile YKP, komünist partilerinin oluşturduğu ailenin, Kominform'un dışına çıkmıştır.

Kominform, YKP içindeki komünistleri, yöneticilerini milliyetçi yolundan döndürmek için mücadeleye çağırır."

İşte bu yüzden sınıf bilinçli proletarya, burjuvazinin "ulusal" bayrağı altına giremez." (Stalin, Cilt 2, "Marksizm ve Ulusal Sorun", sayfa 270, İnter Yayınları)

Burjuvazinin milliyetçi siyasetine karşı işçilerin tam dayanışmasının ve sıkı birliğinin sağlanması siyasetinin savunulmasını vurgulayan Marksist-Leninistler; işçilerin sömürüden kurtulmaları ve çeşitli ulusların proleterleri arasında güven ve sınıf kardeşliğinin yaratılması için bunun bir önşart olduğunu belirtirler. Lenin, konuya ilişkin şunları söyler:

"İşçi sınıfının ve onun kapitalizme karşı savaşımının çıkarları, bütün uluslar işçilerinin tam dayanışmasını ve en sıkı birliğini gerektirmektedir; bu çıkarlar, her ulusal-topluluktan burjuvazinin milliyetçi siyasetine karşı şiddetle karşı koymayı emreder. Onun için sosyal-demokratlar, eğer ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını, yani ezilen ulusun ayrılma hakkını reddederlerse, ya da ezilen ulusların burjuvazisinin bütün ulusal istemlerini desteklerlerse, proletaryanın siyasal çizgisine karşı gelmiş olurlar ve işçileri burjuvazinin siyasetine boyunеğmeye yöneltirler. Üç retli işçinin, Büyük-Rus olmayan burjuvazi değil de, başlıca Büyük-Rus burjuvazisi tarafından sömürülmesi, ya da Yahudi burjuvazisi değil de Polonya burjuvazisi tarafından sömürülmesi vb. hiç de önemli değildir. Sınıf çıkarlarını anlayan ücretli işçi, Büyük-Rus kapitalistlerinin devlet ayrıcalıklarına olduğu kadar, Polonyalı ya da Ukraynalı kapitalistlerin, devlet ayrıcalıklarına kavuştukları zaman, dünya yüzünde cenneti kuracakları yolunda vaatleri karşısında da kayıtsızdır. Kapitalizm gelişmektedir ve türdeş olmayan toplulukların bütünleşmiş devletleri içinde olsun, ayrı ulusal devletler içinde olsun, şu ya da bu biçimde gelişmeye devam edecektir.

Her iki durumda da işçiler sömürülecektir. Ve sömürüye karşı başarıyla savaşım verebilmek için, proletarya, her türlü milliyetçilikten arınmış olmalıdır; o, eğer deyim uygun düşerse, çeşitli ulusların burjuvazileri arasında üstünlük uğruna süregelmekte olan savaşımda mutlak olarak yansız kalmalıdır. Eğer herhangi bir ulusun proletaryası, "kendi" ulusal burjuvazisinin ayrıcalıklarını en hafif şekilde de olsa desteklerse, bu, kaçınılmaz olarak, öteki ulusun proletaryası arasında güvensizlik yaratacaktır; işçilerin uluslararası sınıf dayanışmasını zayıflatacak, onları bölecektir ve böyle bir duruma sevinecek olan, ancak burjuvazi olcaktır. Ve ulusların kendi kaderini tayin etme ya da ayrılma hakkının reddedilmesi, uygulamada kaçınılmaz olarak, egemen ulusun ayrıcalıklarının desteklenmesi anlamını taşır." (Lenin, "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı", sayfa 87-88, Sol Yayınları)

Marksist-Leninistler her dönemde şovenizme ve uluslar arasında kalın çitler oluşturulmasına ve ulusların kendi kabuklarına çekilmesine şiddetle karşı çıkmışlar, bunlara karşı amansız bir mücadele yürütmüşlerdir. Örneğin Lenin, Siyasal Büro'ya yazdığı bir notunda soruna şöyle dikkat çekmektedir:

"Ağır basan ulusal şovenizme karşı bir ölüm-kalım savaşı ilan ediyorum. Bu lanet olası çürük dişimden kurtulduğum zaman, o ulusal şovenizmi, geriye kalan sağlam dişlerimle yiyeceğim.

Birlik Merkez Yönetim Kuruluna, bir Rusun, Ukraynalının, Gürcünün, vb. sırayla başkanlık etmesinde mutlak olarak ısrar edilmelidir. Mutlak olarak!" (açLenin)(Lenin, "Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları", sayfa 445, Sol Yayınları)

Lenin'in bu çarpıcı yaklaşımı, Komünistlerin soruna ilişkin ne denli duyarlı davrandıklarının bir örneğidir. Yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, Lenin'in üstüne basa basa vurguladığı Birlik Yönetim Kuruluna her cumhuriyetin sırayla başkanlık etmesi, Yugoslavya'da da bir dönem göstermelik olarak uygulanmış, ancak içsavaş öncesi bu uygulama da rafa kaldırılmış, devlet başkanlığı sırası gelen Hırvatların "temsilcisi" Stipe Mesiç'in bu mevkiye gelmesi Sırp ve Sırp yanlısı cumhuriyetlerce engellenmişti. Bu "hak" ancak emperyalistlerin dayatmaları sonucu ödün olarak verildi. İşte bir yanda gerçek sosyalistlerin örnek tavır ve uygulamaları, diğer yanda sosyalist maskeli sosyal-faşistlerin uygulamaları!..

Lenin ve Stalin; Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşa sürecinde, ulusal topluluklara nasıl yaklaşılması gerektiğinin en güzel örneğini vermişlerdir. Onlar bu süreçte, ulusal topluluklara yaklaşımlarını;

"1. Rusya'daki ulusal-toplulukların eşitliği ve egemenliği.

2. Rusya'daki ulusal-toplulumların, ayrılma ve bağımsız devletler kurma hakkı dahil, kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkına sahip olmaları.

3. Ulusal ve ulusal-dinsel her türlü ayrıcalık ve sınırlamanın kaldırılması.

4. Rusya'nın sınırları içinde yaşayan ulusal azınlıkların ve etnografik grupların özgür gelişmesi." (Lenin, "Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları", sayfa 343, Sol Yayınları) ilkelerine dayandırmışlar, pratikte de bu ilkeleri uygulamışlardır.

Uluslar arasında her türlü güvensizlik, yalan ve kışkırtma siyasetinin karşısında olan Lenin ve Stalin, kışkırtma siyasetinin bir yanıyla uluslara kıyımdan ve katliamlardan başka bir şey getirmediğine dikkat çekmiş, diğer yanıyla da bu siyasetin ulusların köleleştirilmesine yolaçtığını vurgulamışlardır. Bu siyasetin yerini ulusların gönüllü ve onurlu birliği siyasetinin alması gerektiğini savunan proletaryanın bu iki büyük ustası, pratikte bunu başarıyla yerine getirmişlerdir.

Her zaman biz komünistlerin kılavuzu olan bu ilkeler ışığında Yugoslavya sorununa yaklaşıldığında; yukarıda da kısaca değindiğimiz gibi, Yugoslavya'da sosyalizmin uygulanmadığını, çeşitli milliyetlerden proletaryanın sınıf çıkarları temelinde birliğinin oluşturulmadığını, tersine proletaryanın "kendi" burjuvalarının sınıf bayrağı altında toplanıp, "aptal kölelere" dönüştürüldüğünü, her türlü ulusal ayrıcalıkların ve sınırlamaların derinleştirildiğini tespit ediyoruz. Bunun böyle olması da doğaldır. Çünkü Stalin'in dediği gibi:

"... sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz." (Stalin, Leninizm Dizisi, 6. Defter, sayfa 47)

Peki çözüm nedir? Uluslar arasında düşmanlığı değil, dostluğu ve güveni; eşitsizliği değil, eşitliği ve dayanışmayı; çitleri değil, kaynaşmayı; çeşitli uluslardan ve milliyetlerden emekçilerin birbirlerine düşmanlığını değil, kardeşçe işbirliğini sağlayacak şey nedir? Bu sorunun yanıtı proleter devrimlerdir, sosyalizmdir.

"Tarih" der Stalin, *"ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir." (aynı yerde)*

Ulusal kurtuluşun bu tek çözümü, Marksist-Leninist ilkeler ışığında, sınıf bilinçli proletarya önderliğinde ger çekleşecek proleter devrimlerle sağlanabilir. Bunun için her ulus ve milliyetten emekçiler sınıf kardeşlerine karşı aptalca bir savaş yerine, gerçek düş manları olan "kendi" burjuvazilerine karşı sınıf savaşımına yönelmelidirler.

Bu yapılmadığı sürece, gerçek anlamda özgürlük ve bağımsızlık sağlanamayacaktır!

Bu yapılmadığı sürece, bugün Yugoslavya'da olduğu gibi proleterler birbirlerinin boğazına sarılmaya devam edecek, kazanan burjuvazi olacaktır!

2 Ağustos 1991 ■

"Prezidan Buş"un Yunanistan ve Türkiye gezileri ya da "Yeni Düzen"de emperyalist "çözüm"lere barbarlık örnekleri:

KIBRIS VE KÜRDİSTAN SORUNU!

ABD emperyalizmi başkanı Bush'un gezisi sonrasında, Ortadoğu'daki güç dengelerinde özde değişiklikler olmamış, sadece "yeni düzen" adı verilen emperyalist soygun ve talan düzeninin temelleri sağlamlaştırılmaya çalışılmıştır.

EMPERYALİST dünyanın değişen güç dengeleri temelinde yeniden düzenlenmesi çalışmaları bütün hızıyla sürmekte; emperyalistlerin "seçkin" temsilcileri, dünyanın dört bir köşesinde cirit atarak emperyalist pazarlıkları yoğun bir şekilde yürütmekteler...

Bunlardan biri de, Körfez savaşından sonra leyleği havada gören ABD emperyalizminin başkanı Bush oldu. Bush, 16-17 Temmuz tarihlerinde Londra'da toplanan ve "Zenginler Zirvesi" olarak adlandırılan; ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Kanada, İtalya'nın başkanlar, başbakanlar düzeyinde temsil edildiği zirveye katıldı. Ve adı geçen bu yedi "zengin", "sanayileşmiş" ülkenin temsilcileri, zirvelerinde "yeni dünya düzeni" hakkında yürüttükleri çalışmaların hangi ahvalde olduğunu gözden geçirip, bir dizi dünyasal sorunun yanında, Ortadoğu, Kıbrıs, Kürdistan sorunlarıyla, zirvenin "özel" konuğu Gorbi'ye desteğin içeriğini de görüştüler.

18-22 Temmuz tarihleri arasında ise, "başkan" Bush'un programında Yunanistan ve Türkiye gezileri yer almaktaydı.

Türk boyalı basınının aylar öncesinden tantanayla başlatıp, Türkiye'nin bir dizi sorununa çözüm bulunabileceği şeklinde umut furyasına dönüştürdüğü bu geziler, faşist Türk hakim sınıflarının özellikle en amerikancı olanlarının içini gıcıklıyor, hazırlıklar yapıyor, heyheyler geçiriyorlardı.

ABD emperyalizminin andaki başkanı, Ortadoğu'da sürdürülen savaşın eli kanlı kasaplarından biri olan Bush, —çömez Özal'ın hitabıyla "Prezidan Buş"— sırtına geçirdiği dünya haritalı montu ile sergilemeye çalıştığı "dünya lideri" imajını yerli yerine oturtmak amacıyla, oldukça yüklü bir gündem ile Yunanistan ve Türkiye gezilerini başlattı.

Güvenliği için, sayıları bini bulan CIA ajanıyla, onbinlerce yerli güvenlik görevlisi seferber edildi. Türkiye'de ise üç gün boyunca Ankara ve İstanbul'da emekçi halka ilan edilmemiş bir sıkıyönetim yaşatan bu geziler öncesinde, büyük çaplı aramalar, operasyonlar gerçekleştirildi. Sözüm ona Bush'a suikast hazırlığı içinde olduğu söylenen onlarca devrimci, "ilahlara kurban" edilircesine "sorgusuz, yargısız" katledildiler...

Faşist Türk hakim sınıflarının en

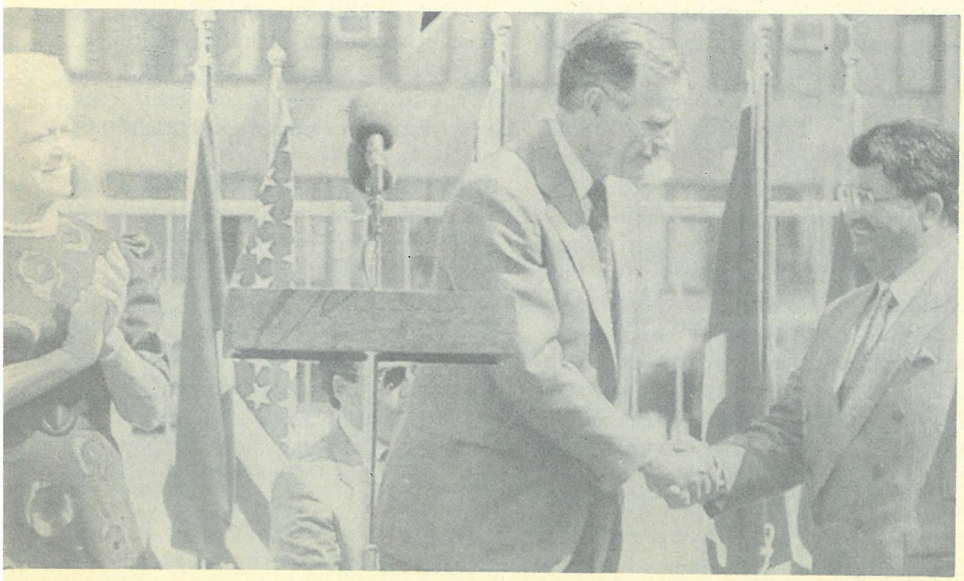

sağından en soluna kadar bütün temsilcilerinin büyük umutlar içinde, –ve hatta Bush'un tuvalet ihtiyaçlarını "alafranga" yöntemle gidermesi için yürütülen "sarayda tuvalet restorasyonu" çalışmaları da dahil olmak üzere– davette kusur etmemek çabasıyla arılar gibi hazırlandıkları bu büyük şov, tabii ki emperyalizme bağımlılığın unsurları üzerinde yürütülen pazarlıkların alacağı şekiller açısından önem taşımaktaydı.

Bu yazı çerçevesinde ele alınmaya değmez olan yüzlerce komedi eşdeğerli gelişmelerin yanında, esasta;

- ABD ve Türkiye arasındaki "stratejik işbirliği anlaşması",
- Kıbrıs sorunu,
- Silopi'de konuşlandırılan "Hazır Çekiç" ya da "Çekiç Güç" ve Kürdistan sorunu,
- F–16 jetlerinin finansmanı ve
- Türkiye'nin Ortadoğu jandarmalığı adaylığı ...

noktaları öne çıkmakta idi.

ABD EMPERYALİZMİ İLE STRATEJİK İŞBİRLİĞİ

1980'de askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesinden sonra, ABD ve Türkiye arasında yapılan *"Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması" (SEİA)*, Bush'un Türkiye gezisi sırasında üzerinde durulan en önemli konulardan birisiydi. ABD emperyalizmine uşaklığın daha ileri boyutlara götürülmesinin anlaşması olan bu anlaşma ile, faşist Türk devleti ekonomik ve askeri çıkarlarının daha fazla genişletilmesini istiyor, Ortadoğu'da üzerleneceği –İsrail'den sonra ikinci– jandarmalık rolünün ücretini artırmaya çalışıyordu. Bu çerçevede yürütülen görüşmeler sonucunda; örneğin ABD'nin askeri alanda, üretimi Türkiye'de yapılan F–16 jetlerinin finansmanının % 75'ini üzerleneceği ve bunun için 1992'de 625 milyon dolar vereceği Bush'un ağzından açıklandı.

"Karşılıklı" ekonomik ve ticari işbirliğinin geliştirilmesi yanında stratejik alanda da işbirliğinin geliştirilmesi tartışıldı ve somut kararlar alındı. Buna göre bir "Yönlendirme Komitesi" ve bu komitenin altında; askeri-siyasi işbirliği, savunma sanayisinde işbirliği, faşist Türk ordusunun modernizasyonu ve ekonomik işbirliği alanlarında çalışacak olan 4 alt komite oluşturuldu. Ayrıca kültür, bilim, eğitim vb. alanlarında da her türlü ilişkinin geliştirilip çeşitlendirileceği vurgulandı.

Emperyalizme bağımlılığın çok açık göstergesi olan bu karşılıklı "stratejik işbirliği" anlaşması ABD emperyalizmini öylesine mutlu kılmıştır ki, Bush'un gezisini tamamlayıp ülkesine dönmesinden sonra ABD basınında çıkan haberlerde, Turgut Özal, *"geri kalmış bir ulusu modernleştirme mücadelesi"* vermekte olan *"pragmatik"* (yani faydacı!), *"hızlı tarzıyla kendi yasalarını kendisi yaratan"* bir lider(!) olarak tanıtılırken; Türkiye de *"İsrail hariç, dinamik, demokratik ve makul ölçüde güvenlik içinde olan tek ülke..."* olarak değerlendiriliyordu.

Faşist Türk devletinin bugünkü yönetiminin amerikancılığının açık göstergesi olan ABD-Türkiye yakınlaşması, açıktır ki, Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının emperyalist sömürü, baskı ve talan yoluyla daha fazla kanının emilmesi pahasına olmaktadır.

Arkasında ABD emperyalizminin desteği olduğunu düşünen faşist Türk hakim sınıflarının bu süper amerikancı kanadı, son dönemlerde Batı Avrupalı emperyalistleri siyasi planda dikkate almaz pozisyonlara girmekte; Kıbrıs sorununda Avrupa Topluluğu aday üyeliğini bile "tehlikeye düşüren" bir tavırla horozlanmakta; Güney Kürdistan'da yürüttüğü "PKK'yı temizleme" operasyonu bağıntısında, başta Alman ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, Batı Avrupalı emperyalistlerle "takışmayı" göze alabilmektedir. Amerikancılığın bu kadarını Menderes bile yapmamıştı...

"ÇEKİÇ GÜÇ" VE KÜRDİSTAN

Boyalı basında "Çevik güç", "Hızlı tepki gücü", "Hazır çekiç" olarak da adlandırılan "Çekiç güç", Bush'un Türkiye gezisi sırasında üzerinde çokça konuşulan konulardan birisi oldu. Silopi yakınlarında konuşlandırılan ve Türk, Amerikan, İtalyan, Fransız, İspanyol, Belçika ve İngiliz askerlerinden oluşan bu uluslararası askeri gücün görevleri, emperyalistlerce *"Kürtlerin yeniden katliama uğramasını engellemek..."* olarak gösteriliyordu. Buna karşın faşist Türk devleti ise, "Çevik güç"ün görevinin *"... Türk topraklarına yönelik yeni bir Kürt akınını önlemek"* olduğunu ileri sürüyordu. "Çekiç güç"ün Amerikalı komutanı general Shalikasvili ise, *"gücün sadece Kürtleri korumak için değil, tüm Irak'ta barışın ve istikrarın devamını sağlamak için kullanılacağını"* açıklıyordu. Böylelikle amacının ne olduğu kendinden menkul olan "çekiç güç", gerçekte Batılı emperyalist güçler açısından Ortadoğu'da çıkarlarının korunmasının bir aracı, Ortadoğu'da kendi denetimleri dışında gelişebilecek hareketlenmeleri ezmenin, özellikle de Kürdistan'da özgür bir Kürt devletinin kuruluşunun engellenmesinin bir "hazır çekiç"idir!

Nitekim Bush, Ankara'daki görüşmeleri sırasında Özal faşistiyle uyum içinde, *"Amerikan yönetiminin, bağımsız bir Kürdistan istemediğini"* son derece açık ve kesin bir şekilde belirtmiştir. Bush'un Türkiye gezisinden 12 saat önce, "Çekiç güç"ün konuşlandırılmasına ilişkin kararı alelacele çıkaran faşist Türk hakim sınıfları da emperyalist efendilerinin bu isteklerine can-ı gönülden katılmaktadırlar.

Emperyalistlerin *"Kürtleri Saddam dan koruma"* adına oluşturdukları "çekiç güç", Kuzey Kürdistan'da PKK şahsında gelişen Kürt ulusal hareketini dizginleme amacı yanında, Ortadoğu'da gelişebilecek "karışıklıklara" da anında müdahale etme potansiyelini içinde barındıran bir araçtır.

Faşist Türk hakim sınıfları, Bush'un Türkiye gezisi sırasında ABD'den aldıkları bir dizi güvencenin yanısıra, üzerinde tam anlaşmaya vardıkları "Çekiç güç"ün verdiği rahatlığa da dayanarak, Güney Kürdistan'daki PKK kamplarına yönelik olduğu söylenen "temizlik operasyonu"na giriştiler.

5 Ağustos'ta başlatılan bu saldırıda eli kanlı faşist Türk ordusu, "özel harekat timleri" ve "köy korucuları" adı verilen caş takımı eşliğinde, Kürdistan halkı üzerinde yeni ve yoğun bir katliama girişti. Faşist Türk askeri yetkililerinin verdikleri rakamlara göre, 132 sorti yaptığı söylenen modern uçaklar, helikopterler, Kürt emekçileri üzerine bomba yağdırdı; bu saldırılar, yine onların ileri sürdükleri gibi Irak sınırından 5 kilometre içeriyle sınırlı kalmayıp Güney Kürdistan'ın diğer yerleşim birimlerini de hedefledi. Türkiye, Irak sınırından 5 kilometre içerideki bölgeyi kendileri için "güvenlik bölgesi" ilan ederek; bu bölgeyi işgal eden faşist Türk ordusu, buradaki herkese ateş açmış, dün faşist Saddam'ın katliamından kurtulabilmek için İran ve Türkiye'nin işgali altındaki Kürdistan topraklarına sığınmak zorunda kalan Kürt emekçileri, bu kez de faşist Türk devletinin zulmünden kurtulabilmek için yollara dökülmüştür...

Bu noktada faşist Türk hakim sınıflarının, *"sivil halka zarar verilmediği"*, *"hedefin PKK kampları olduğu"* iddiası sahtekarlıktan başka birşey değildir. Saldırının yapıldığı bölgede onbinlerce Kürt emekçisi ikamet etmektedir. Ayrıca esas hedefi Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal hareketinin en örgütlü gücü PKK'ya karşı yapılan bir saldırı da, PKK şahsında Kürtlere, Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik bir saldırıdır.

Faşist Türk devletinin bu son saldırısı, emperyalistlerin sessiz onayını

almıştır. Katliamın başlamasından 5 gün sonra tavır takınan ABD, *"hiçbir niteleme yapmayacağını", "Türkiye'nin Irak'a işgal amacıyla girmediğini"* belirtiyor, katliamı onaylıyordu. Kürtleri "korumak" için bir yanda "Çekiç güç" oluşturmaya önayak olan ABD'nin yine aynı Kürtlerin faşist Türk ordusunca katliama uğratılması karşısındaki sessizliği, onların ne denli "Kürt koruyucusu" olduklarını yeterince anlatmakta, "Çekiç güç"ün de oluşturulmasının gerçek nedeninin bu olmadığını da açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

İsrail, saldırıyı *"tam bir anlayışla karşıladığını"* vurguluyor ve bu saldırının *"Türkiye'nin güneydoğusunda daha fazla kan dökülmesini ve sivillerin katledilmesini engellemek için böylesi önlemler almanın zorunlu"* olduğunu ileri sürüyor ve Türkiye'nin oluşturduğu "tampon bölgenin" (siz işgal bölgesi okuyun) kendilerinin Güney Lübnan'da Filistinlilere karşı oluşturdukları "tampon bölge"yle benzerliğini ve *"güvenlik amacı"* taşıdığını belirtiyorlardı!

Başta Alman emperyalistleri olmak üzere diğer Batı Avrupalı emperyalistlerin katliam karşısındaki tavırları da genel olarak ABD emperyalistlerinin tavrından farklı değildir. Operasyonun başlamasından 5 gün sonra ilk resmi tavırlar ortaya konmuş; tabii ki faşist Türk devleti de bu arada yapacağını yapmıştır...

PKK'nın bazı Alman turistlerini rehin alması olayı karşısında kıyameti koparan emperyalistlerin Kürtler üzerinde uygulanan katliama kayıtsız kalması, onların ne denli ikiyüzlü ve çifte standartçı olduklarını göstermektedir.

Emperyalizmin yeminli uşakları olan Kürt burjuva-feodal önderliklerin tavrı da tiksindiricidir. Faşist Türk Ordusunun Kürtler üzerine bomba yağdırdığı sırada, Türk yetkililerle *"kendi kamplarının bombalanmasını engellemenin"* pazarlıklarını yapan bu caşlar, PKK'ya karşı kinlerini de kusmaktan geri kalmıyorlardı. Bu caş örgütlerinden KYB lideri Talabani, *"Biz PKK veya bir başka grubun topraklarımızı Türkiye'ye yönelik faaliyetlerinde kullanmasını istemiyoruz. Buna izin vermeyeceğiz. Türk yetkililerine bunu garanti ettik"* sözleriyle faşist Türk devletine yaltaklanıyordu. Yine IKDP temsilcisi Dizai *"Türk devletinin yaptığı operasyonu anlayışla karşıladıklarını"* ve *"itirazları olmadığı"* yolundaki demeçleriyle, Kürt halkının katliamdan geçirilmesine açık onay veriyorlardı. Emperyalizm ve faşist yönetimlerle elele verip, Kürtlere yönelik katliamları onaylayan bu hainlerden farklı bir tavır beklenemeyeceği açıktır.

Son saldırısıyla Irak sınırlarından 5 kilometre içerde bir bölgeyi "güvenliği sağlama" gerekçesiyle işgal eden faşist Türk hakim sınıfları, aynen Kuzey Kıbrıs'ta yaptıkları gibi *"olgu yaratma"* peşinde koşmakta, yani önce işgal edip, sonra o bölge üzerine muhatabıyla işgal ettiği topraklar üzerine pazarlığa oturma hesaplarını yapabilme gücünü kendinde görmektedir. Bütün bu gelişmelerin, Bush'un Türkiye gezisinden sonra tırmanışa geçmesi ilginçtir!

KUZEY KIBRIS'TA FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN İŞGALİ YA DA KIBRIS SORUNU

Faşist Türk ordusunun 17 yıldır % 40'ını işgal altında tuttuğu Kıbrıs, 1991 yılının başından buyana uluslararası siyasi arenada oldukça yoğun tartışılan ve emperyalistlerin ne yapıp da bir türlü "çözüm" bulamadıkları bir sorun olarak varlığını sürdürmekte...

Temmuz ayı başlarında önü tıkanmış olan Kıbrıs sorununun "çözümü" için de, gözler Bush'un Yunanistan ve Türkiye gezilerine çevrilmiş, kamuoyunda Bush'un gezisinin, bu sorunun çözümünde mutlaka olumlu rol oynayacağı iyimser değerlendirmeleri yayılmıştı. Bu iyimser değerlendirmelere karşın, emperyalistler ve emperyalizme bağımlı bölgesel gericilerin, bırakalım vermiş oldukları karşılıklı tavizler üzerinde somut tartışmaya geçmelerini, onlar biraraya gelmenin şekli üzerinde bile anlaşamamaktadırlar.

"Zirve denklemleri" olarak adlandırılan bu tiyatroyu biraz yakından incelediğimizde, Kıbrıs sorunun emperyalistlerce nasıl çözüleceği (ya da çözülemeyeceği) konusunda bilgi sahibi olabiliriz:

- Dörtlü Zirve: Türkiye'nin önerisi. Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum taraflarından temsilcilerin katıldığı bir 4'lü zirve...
- Beşli Zirve: Yunanistan başbakanı Miçotakis'in önerisi. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yanı sıra Türk ve Rum toplumlarının liderlerinin biraraya geldikleri bir zirve...
- Dokuzlu Zirve: ABD yönetiminin "ortayol" önerisi. Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum kesimi temsilcileri ile, Birleşmiş Milletler "Güvenlik Konseyi"nin beş daimi üyesi olan ABD, Sovyetler Birliği, Fransa, İngiltere ve Çin Halk Cumhuriyeti temsilcilerinin katıldığı bir "çalışma yemeği" ve yemek sonrası Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum kesimlerinin temsilcilerinin başbaşa bırakıldığı bir zirve...
- Uluslararası Toplantı: Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Javier Perez de Cuellar'ın önerisi. Bu öneriye göre "üst düzeyde uluslararası toplantı" yapılmalı ve fakat katılım çerçevesi belli değil(!)...

"Zirve"lerin şekli konusunda bile bir türlü anlaşamayan Yunanistan ve Türkiye hakim sınıfları, Kıbrıs sorununda topu hep karşı tarafa atarak, kendilerinin ise ne kadar çözümcü(!) olduklarını kanıtlamak istercesine el-

NAZİK BİR PATRONUN, UŞAĞINA, HİZMETLERİNDEN HOŞNUTLUĞUNU BELİRTEN TEŞEKKÜR MEKTUBUDUR...

"Sevgili Turgut,

Washington'daki Andrews Hava Üssü'ne inmeden önce, bir dosttan diğer bir dosta kaleme alınmış bu teşekkür mektubunu hemen göndermek istiyorum. Harikulade ülkenize yaptığımız iki günlük muhteşem gezimizde bize gösterdiğiniz nezaketi ve ilgiyi, Barbara ve ben hiçbir zaman unutmayacağız. Bizlere çok iyi bir çalışma ortamı ve mutlu anlar yaşattınız. Beraberimizdeki heyetin bütün üyeleri Türkiye'den, halkınızın nezaket ve ruh güzelliğinden adeta büyülenmiş şekilde ayrılmışlardır. Birlikte ele aldığımız konuları, bizzat takibe devam edeceğim. Başarılarınızın ve mutluluğunuzun devamı için, en sıcak ve en içten dileklerimi sunuyorum. Lütfen Semra'ya da bu çerçevedeki yardımlarından dolayı teşekkürlerimizi iletiniz. Bu geziyi hiçbir zaman unutmayacağız."

George + Barbara

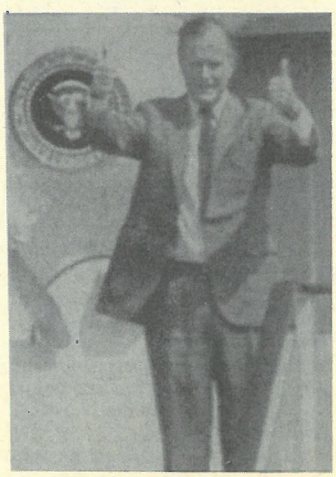

lerindeki bütün kozları kullandılar.

Bu arada ABD başkanı Bush'un *"Kıbrıs Özel Koordinatörü"* Nelson Ledsky, Atina, Kıbrıs, Ankara ve ABD arasında mekik dokuyor; onun açtığı yoldan da Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Javier Perez de Cuellar ilerliyordu. Cuellar bu soruna ilişkin olarak Türkiye'ye gelip, Özal ve Yılmaz ile görüştükten sonra Dörtlü Zirve'den yana tavır takınır gibi yapıyor ve fakat Yunanistan'ın yüksek sesle itirazı karşısında sesini kesmek zorunda kalıyordu. Böyle bir ortamda Bush'un gezisi, işte tam da bu sorunlara bir "çözüm" getirebilirdi.

Ancak Bush, işin başında Denktaş'a karşı muazzam büyük bir "haksızlık" yaparak, Temmuz başında 9 Avrupalı gazeteci ile yaptığı bir mülakatta onun adını anmıyor ve bu Türk hakim sınıflarınca *"insani bir hata"* olarak açık lanmaya çalışılırken, *"Denktaş bey", "Beni kendi halkım haritadan silebilir. Başkası silemez"* diyerek, bir kenara atılmanın tepkisini dile getiriyordu. Denktaş'ın bütün korku ve kuşkusu, bizzat kendisi Özal'la (Camp-Marmaris'te!) görüşüp konuşmuş olmasına karşın, hala Özal'ın emperyalist pazarlıklar için verdiği tavizlerin içeriğinden tam emin olmaması idi.

Faşist Türk hakim sınıflarının Kıbrıs sorununun kendileri için ayak bağı konumundan kurtulması amacıyla verdikleri tavizlerden tam olarak ikna olmayan Denktaş, "sömürge valisi" statüsünü unutarak; *"Öyle bir anlaşma önerecekler ki ben hayır diyeceğim. Mesele değil, ben hayır derim istifa ederim, halkım hayır diyecek Meclis hayır diyecek, ayaklanacak... Türkiye'de muhalefet hayır diyecek... Böyle bir kargaşalığa Türk hükümeti niye memleketini götürsün?"* şeklindeki ajitatif konuşmasıyla yürekleri sızlattı(!).

Türk faşistleri işgal altında tuttukları toprakların oranından taviz vererek, bu oranı % 29 ile % 25'e dek indirmeye kararlıdır. Bu yüzden, ABD yönetimi, *"Türk kesimi Kıbrıs sorununun çözümünden yana"* demektedir.

Bu anlamda Denktaş ne derse desin, önemli değildir. Son tahlilde kararı verecek olanlar emperyalistlerdir ve onu uygulayacak olanlar da bölgesel gerici-faşist rejimlerdir.

Bugün bütün çabalar, Kıbrıs sorununun, "iki bölgeli federe bir devlet" şeklinde "çözüm"e bağlanması yönündedir ve bu; emperyalist "yeni düzen"in Ortadoğu'da ihtiyacını duyduğu istikrarın unsurlarından birisidir.

Bush'un Türkiye gezisi sonucunda ortaya çıkan resme göre, Kıbrıs sorunu için görünürde, Türk önerisi olan "Dörtlü Zirve", 1 Eylül'de New York ya da Cenevre'de gerçekleşecek, taraflar biraraya gelip, Kıbrıs'ın başına *"iki bölgeli federe bir devlet"* külahı geçirilebilecekti. Ne var ki, Yunanistan egemen sınıflarının Bush'un ülkesine dönüşünden sonra bu zirveyi reddetmeleri ve Türkiye'deki "erken seçimler", şimdilik bu zirvenin geçici bir süre ertelenmesini beraberinde getirmiş oldu...

Fakat Kıbrıs sorununda kısa bir süre yaşanan sessizliğin ardından; "Zirve denklemleri" tiyatrosuna tek kelime ile değinilmeden, boyalı basında Kıbrıs sorununun, *"kapalı kapılar ardında, 1974 Barış harekatı sonrasının en yoğun pazarlığına sahne" (Hürriyet, 3.9.91)* olduğu haberleri yeraldı.

Şimdi kapalı kapılar ardında, Kıbrıs sorununun çözümü için gerekli olan toprak tavizleri konusunda köy köy pazarlıklar sürmektedir ve bu işi yürüten Cuellar'ın siyasi danışmanı Feissel'in muhatabı, Ankara'daki hükümet yetkilileridir. Olası "acil bir çözüm", ANAPçılar için iyi bir seçim malzemesi olacaktır. Fakat Kıbrıs sorunu, devrimle çözülmediği sürece, kanayan bir yara olarak kalmaya devam edecektir...

BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ SOSYALİZMDİR!

ABD emperyalizmi başkanı Bush'un gezisi sonrasında, Ortadoğu'daki güç dengelerinde özde değişiklikler olmamış, sadece "yeni düzen" adı verilen emperyalist soygun ve talan düzeninin temelleri sağlamlaştırılmaya çalışılmıştır.

Türk faşist devleti, Körfez savaşından sonra Ortadoğu'da emperyalizmin jandarmalığına soyunan, İsrail'den sonraki en önemli güçtür. Kürdistan ve Kıbrıs sorunlarında sergilediği tavrıyla bu konumunu açıkça ortaya koymaktadır. Faşist Türk devletinin bu konumunun başdesteği, onun parçası olduğu emperyalist sistemin ta kendisidir!

Proletarya ve ezilen halklar, emperyalist barbarlığın her türüne son vermelidirler...

Eğer Kıbrıs parçalanmış ise ve faşist Türk ordusu adanın kuzeyini işgal altında tutuyorsa, Kıbrıs Rum ve Türk emekçi yığınları birbirlerine düşman edilmişse, çeşitli milliyetlerden emekçi yığınlar kendileri konuşacaklarına, onlar adına Vasiliu ve Denktaş gibi "sömürge valileri" konuşuyorsa;

Ve eğer Kürdistan parçalanıp ilhak edilmişse, Kürt emekçi yığınları gerici-faşist rejimlerce iliğine kadar sömürülüyorsa, gün be gün soykırım tehdit ve uygulamaları altında yaşamak zorunda bırakılıyorsa, "Kürtleri koruma" adına emperyalistler Kürt emekçi yığınlarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlarsa, emperyalizm yaltakçısı Kürt burjuva-feodal önderlikleri gerici-faşist rejimlerle elele, gelişen Kürt ulusal hareketini boğmaya ve bu hareketi emperyalizmin rotasına kanalize etmeye çalışıyorsa;

Ve bütün bu barbarlıklar *"umut çağına giden adımlar"* olarak gösteriliyorsa; halklar için haksız savaşlar, zulüm, soykırım, emperyalist sömürü, açlık, sefalet, doğanın mahvedilmesi, emperyalistlerce "yeni düzen" adına yapılıyorsa...

İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınları için tüm bunlardan kurtuluşun tek alternatifinin SOSYALİZM olduğu gerçeği çıkar ortaya!

Çünkü "yeni düzen" denilen düzen, emperyalizmin dünyayı barbarlığa sürüklediği düzendir.

Onların bu düzenlerini başlarına yıkmak; halkların kendilerinin konuşup, kendilerinin anlaştıkları, her türlü sömürü ve zulmün ortadan kaldırıldığı özgür bir dünya yaratmak; bütün ülkelerin sınıf bilinçli proletaryasının ve komünistlerinin görevidir. Bunun için görev başına...

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

4.9.1991 ■

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!
- III -

İktisadi mücadelede yalnızca komünizmin propagandacıları olmakla yetinmemek, tersine iktisadi savaşımın ve sendikaların en kararlı önderleri olunmalıdır. Yalnızca bu şekilde, oportünist önderleri sendikalardan uzaklaştırmak mümkün olacaktır. Yalnızca bu şekilde komünistler sendika hareketinin başına geçebilir ve onu komünizm için devrimci savaşımın organı yapabilirler. Yalnızca bu şekilde sendikaların parçalanmışlığı ortadan kaldırılır ve bunların yerine, kitlelerden kendini soyutlamış bürokrasi yokedilerek, işyeri temsilcilerinin bir aracı geçirilerek, merkezlerin yalnızca en gerekli fonksiyonlara sahip olduğu sanayi birlikleri konulur."

KOMÜNİST Enternasyonal'in II. Kongresi 19.07.–07.08.1920 tarihleri arasında Moskova'da toplandı. II. Kongre'de şu kararlar alındı:

- *"Petrograd Proleterlerine"*,
- *"RSSFC'nin Kızıl Ordusu ve Kızıl Donanmasına"*,
- *"Bütün Ülkelerin Proleterlerine"*,
- *"Bütün Ülkelerin Erkek ve Kadın Proleterlerine"*,
- *"Proleter Devrimde Komünist Partisi'nin Rolü Üzerine Yönergeler"*,
- *"Komünist Enternasyonal'e Kabulün Şartları Üzerine Yönergeler"*,
- *"Komünist Partiler ve Parlamentarizm Üzerine Yönergeler"*,
- *"Sendika Hareketi, İşyeri Temsilciliği ve Komünist Enternasyonal Üzerine Yönergeler"*,
- *"Komünist Enternasyonal'in Tüzüğü"*,
- *"Komünist Enternasyonal II. Kongresi'nin Manifestosu"*,
- *"Hangi Şartlarda İşçi Sovyetlerinin Yaratılacağı Üzerine Yönergeler"*,
- *"Komünist Enternasyonal'in Temel Görevleri Üzerine Yönergeler"*,
- *"Tarım Sorunu Üzerine Yönergeler"*,
- *"Ulusal ve Sömürge Sorunu Üzerine Tamamlayıcı Tezler ve Yönergeler"*,
- *"Üçüncü Enternasyonal ve Bütün Ülkelerin Sendika Birlikleri"*.

Bu Kongre'de en önemli tartışma konularından birisi de, Komünist Partisi'nin gerekliliği ve rolü konusuydu. Lenin, bu tartışmaya Kongre öncesinde yayınladığı *"Sol Radikalizm-Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı"* adlı eseri ile girmişti ve Kongre'de bu tartışmayı belli açıdan sonuçlandırmayı hedeflemişti. Bu hedefine de ulaştı.

Komünist Enternasyonal'in II. Kongresi Komünist Partisi'nin gerekliliği ve rolü üzerine Lenin ve diğer Bolşeviklerin savunusu temelinde çok önemli ve doğru kararlar aldı, yönergeler kabul edildi.

"Proleter Devrimde Komünist Partisinin Rolü Üzerine Yönergeler" başlıklı belgede, 19 madde halinde bu bağlamda Marksist-Leninist görüşler formüle edildi ve bu yönergelerin sonuç bölümünde, 19 maddeyi yeniden kısa ve öz olarak özetleyen şu görüşler ortaya kondu:

" 1. Komünist Partisi, işçi sınıfının kurtuluşu için baş ve temel silahtır. Her ülkede şimdi yalnızca gruplar ve akımlara değil, tersine bir Komünist Partisine sahip olmalıyız

2. Her ülkede sadece bir tek birleşik Komünist Partisi olmalıdır.

3. Komünist Partisi en sıkı merkeziyetçilik ilkesi üzerinde inşa edilmeli ve içsavaş çağında kendi arasında askeri disiplini egemen kılmalıdır.

4. Yalnızca bir düzine proleterin ya da yarı-proleterin olduğu her yerde bile Komünist Partisi örgütlü bir hücreye sahip olmalı.

5. Partili olmayan her kurumda tüm partiye sıkı sıkıya tabi bir komünist parti hücresi olmalıdır.

6. Komünizmin programını ve devrimci taktiğini sabırla koruyarak, Komünist Partisi daima geniş işçi örgütleri ile en yakın biçimde birleşmeli ve ilkesizlikten olduğu kadar sekterlikten de kaçınmalıdır."

("Tezler, Sonuçlar, Kararlar ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal, Cilt 1, sayfa 46, Almanca)

Yönergeler içerisinde de Komünist Partisinin gerekliliğini reddeden devrimci sendikalistlere ve "solcular"a karşı tavır takınılır ve bunların yanlış görüşleri kınanır. Yönergelerin beşinci maddesinde bu konuda söylenenlerin bir kısmı şöyledir:

"Proletaryanın sınıf mücadelesi, mücadelenin çeşitli aşamalarını bir birleşik tavır tarafından aydınlatacak ve proletaryanın dikkatini her sözkonusu anda bütün sınıfın belirli görevlerine yönlendirecek yoğunlaşmış bir ajitasyon talep eder. Bu, merkezileşmiş bir siyasi aygıt olmaksızın, yani siyasi bir parti olmaksızın yerine getirilemez. Devrimci sendikalistler ve "Dünya Sanayi İşçileri" (IWW) taraftarları tara-

Lenin, III. Enternasyonal'in 2. Kongresi'nde bir komisyon oturumunda...

fından bağımsız bir işçi partisinin gerekliliğine karşı yürütülen propaganda bu nedenle nesnel olarak yalnızca burjuvazinin ve karşı-devrimci "sosyal demokratların" desteklenmesine yardımcı olmaktadır. Yerine sadece sendikaları veya herhangi bir biçimsiz "genel" işçi birliklerini koymak istedikleri Komünist Partisine karşı propagandalarında sendikalistler ve IWW yanlıları (endüstriyalistler) burjuvazinin diktatörlüğüne karşı mücadele etmek istiyorlar, ama nasılını bilmiyorlar. Bağımsız bir siyasi parti olmaksızın işçi sınıfının kafasız bir gövde olduğunun farkına varmıyorlar.

Devrimci sendikalizm ve endüstriyalizm yalnızca İkinci Enternasyonal'in eski, bunaltıcı, karşı-devrimci ideolojisi ile karşılaştırmada bir adım ileridir. Ama devrimci Marksizm ile, yani komünizm ile karşılaştırmada sendikalizm ve endüstriyalizm geriye atılan bir adımdır." (age., sayfa 42)

Yine aynı yönergelerde, proletarya diktatörlüğünün temel biçimi olan Sovyetlerin ortaya çıkmasını, Komünist Partisine gerek kalmadı biçiminde yorumlayan sol düşüncelere karşı tavır takınılır ve sendikaların olduğu gibi İşçi Sovyetlerinin de *"daima ve sistematik olarak proletaryanın partisi tarafından, yani Komünist Partisi tarafından yönetilmesi gerektiği" (age., sayfa 43)* vurgulanır.

"Komünist Enternasyonal'e Kabulün Şartları Üzerine Yönergeler" başlıklı 21 maddelik kararın 9. ve 10. maddelerinde Komünist Enternasyonal'e üye kabul edilecek Komünist Partisinin sendikalar bağıntısında şu görevlerine değinilir:

" 9. Komünist Enternasyonal'e girmek isteyen her parti, sendikalar, işçi ve işyeri temsilcilikleri, tüketim kooperatifleri ve işçilerin diğer kitle örgütleri içerisinde sistematik ve sabırlı bir komünist faaliyet geliştirmelidir. Bu örgütler içerisinde, sendikaları vb. sürekli ve sabırlı çalışma ile komünizm davasına kazanması gereken Komünist hücreleri örgütlemek gereklidir. Bu hücreler, günlük çalışması içerisinde heryerde sosyal-yurtseverlerin ihanetini ve "merkezin" kaypaklığını teşhir etmekle yükümlüdür. Komünist hücreler tüm partiye tamamen tabi olmalıdırlar.

10. Komünist Enternasyonal'e üye olan her parti, sarı sendikalar birlikleri Amsterdam Enternasyonaline karşı kararlı bir savaşım yürütmekle yükümlüdürler. O, sendikal olarak örgütlenmiş işçiler arasında, sarı Amsterdam Enternasyonali ile kopmanın gerekliliğini özellikle propaganda etmelidir. Bütün araçlarla o, Komünist Enternasyonal ile birleşecek oluşmakta olan Kızıl Sendikaların enternasyonal birliğini desteklemelidir." (age., sayfa 49)

Burada önemli olan ve vurgulamak istediğimiz noktalar, Komünist Partisinin sendikalar içerisinde sürekli ve sabırlı bir çalışma yapması ve sendikaları komünizm davasına kazanma yönünde mücadele vermesi gerektiği, bu amaçla mutlaka komünist hücrelerin örgütlenmesine ihtiyaç olduğu görüşleri ile, Amsterdam Enternasyonali somutunda olduğu gibi reformizme ve reformist örgütlere karşı –işçileri onlardan koparmak amacıyla– sistematik mücadele verme düşünceleridir.

"Sendika Hareketi, İşyeri Temsilcilikleri ve Komünist Enternasyonal Üzerine Yönergeler" başlıklı kararda ise, sendikalar üzerine önemli tespitler yapılır ve önemli görevler açıklanır. Üç bölümden ve bir dizi alt maddeden oluşan bu kararın birinci bölümünde daha çok sendikalar üzerinde durulur.

Bu bölümün başında, komünistlerin sürekli olarak sendikaları işçi sınıfının kurtuluşu yolunda işçi sınıfı partisi ile ortak mücadeleye yönlendirmek için çalıştıkları, fakat eski türden sendikaların –ki bunlar önceleri çoğunlukla işçi sınıfının en kalifiye ve geliri yüksek olan kesimlerini içinde barındırıyorlardı– yalnızca işçilerin sosyalizm davasına değil, aynı zamanda güncel çıkarlarına da ihanet ettiğini, Birinci Dünya Savaşı'nda tüm imkanlarını kendi burjuvazisinin hizmetine sundukları açıklanır ve sendikaların bu karakterinin mutlaka değişmesi gerektiği vurgulanır. Bu değişiklik savaşın hemen sonrasında görülmeye başlanır da. Savaş sonrasında milyonlarca işçi, sendikalara girmeye ve örgütlü olarak burjuvazinin saldırılarına karşı mücadeleye atılmaya başlarlar. Sendika-aristokratları işçi sınıfının geri ve daha az gelirli tabakalarının sendikalara girmesini engellemeye çalışsa da bunda pek başarılı olamaz. Milyonlarca işçiyi içerisinde barındıran sendikalar, işçiler için iktisadi savaşımlarında daha büyük ölçüde vazgeçilmez araçlar haline gelirler. Bu ol-

gudan da yola çıkarak Komünist Enternasyonal şu görevlerin altını çizer:

"Muazzam işçi kitlelerinin sendikalara akın etmesi nedeniyle, sendika bürokrasisinin tersine yığınların yürüttüğü iktisadi mücadelenin objektif devrimci karakteri nedeniyle, onlardan kapitalizmin yıkımı ve komünizm için bilinçli mücadele organları yapmak için bütün ülkelerde komünistler sendikalara girmelidirler. Olmadıkları yerlerde sendikaların oluşumu için inisiyatifi ele almalıdırlar.

Sendika bürokrasisi tarafından çok özel saldırı olayları (oportünist merkez tarafından sendikaların tek tek devrimci yerel gruplarının dağıtılması) ya da az kalifiyeli işçilerin büyük kitlesine örgütlere girmeyi engelleyen daryürekli aristokratik siyaset tarafından zorlanmadan, sendika hareketinden her gönüllü uzak durma, özel sendikalar yaratmanın her yapay denemesi, komünist hareket için büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Bu, en ileri, en bilinçli işçileri, komünizm yolunda bulunan kitlelerden ayırmakla ve kitleleri, burjuvaziye hizmet eden oportünist önderlere teslim etmekle tehdit etmektedir. (...) İktisadi mücadelede yalnızca komünizmin propagandacıları olmakla yetinmemek, tersine iktisadi savaşımın ve sendikaların en kararlı önderleri olunmalıdır. Yalnızca bu şekilde, oportünist önderleri sendikalardan uzaklaştırmak mümkün olacaktır. Yalnızca bu şekilde komünistler sendika hareketinin başına geçebilir ve onu komünizm için devrimci savaşımın organı yapabilirler. Yalnızca bu şekilde sendikaların parçalanmışlığı ortadan kaldırılır ve bunların yerine, kitlelerden kendini soyutlamış bürokrasi yokedilerek, işyeri temsilcilerinin bir aracı geçirilerek, merkezlerin yalnızca en gerekli fonksiyonlara sahip olduğu sanayi birlikleri konulur." (age., sayfa 59)

Sendikal hareket ve sendikalar üzerine birçok özel kararlarında olduğu gibi, Komünist Enternasyonal'in II. Kongresi, bu karar metninde de, proleter yığınları sermayeye ve sermayenin uşağı reformistlere karşı mücadeleye kazanmanın gereğini ve taktiklerini anlamayan solculara karşı sert tavırlar takınır. Çünkü o dönemde solcu yaklaşım, uluslararası komünist hareketi kitlelerden izole etmekte ve milyonlarca işçi kitlesini *"burjuvaziye hizmet eden oportünist önderlere teslim etmekle tehdit etmektedir!"*

Sendikalar ve sendikal hareket üzerine, "Üçüncü Enternasyonal ve Bütün Ülkelerin Sendika Birlikleri" başlıklı son özel karar metninde Üçüncü Enternasyonal'in 2. Kongresi, savaş öncesi ve hemen sonrası dönemde oportünist sendika önderlerinin ve onların denetimindeki sendikaların sınıf işbirliği siyasetlerinin kısa ve çarpıcı bir ihanet bilançosunu çıkartır. Bu çağrıda, reformistlerin yönetimindeki sendikaların savaş sırasında burjuvazinin emperyalist savaş politikasının en önemli destekleyicilerinden biri olduğu, bu sendikaların savaş sırasında, grev yapılmasına yasak konması, işgününün uzatılması gibi birçok geri adımda olduğu gibi, işçi sınıfının en temel iktisadi taleplerine karşı, burjuvaziyle işbirliğine girdiği bir kez daha hatırlatılır.

Emperyalist savaşın yığınlara getirdiği büyük felaket ve yoksulluklar sonucunda, büyük işçi kitleleri burjuvaziye olan ideolojik, siyasi bağlılıklarını aşma yönünde önemli ve devrimci adımlar atarlar. İşçi yığınlarının en temel iktisadi savaşım aracı olan grevlerin ve grevlere katılan işçilerin sayısında ama daha da önemlisi, grevlere katılan işçilerin dirençliliğinde büyük bir atılım yaşanılır. Daha başarılı iktisadi savaşım ve güçlü kollektif mücadele amacıyla milyonlarca işçi sendikalara akın eder. 1920'de tüm dünyada sendikalı işçilerin sayısı 30 milyona yükselir *(Bkz. age., sayfa 112)*. Giderek büyüyen bu ordu üzerine Üçüncü Enternasyonal'in 2. Kongresi, *"İnsanlığın kaderinin onun çabasına bağlı olduğu bir muazzam ordudur bu. Böyle bir ordu, devrimci sınıf savaşımı ruhu tarafından sarılsaydı, bütün dünyayı yerinden oynatır"*dı şeklinde, gelişen harekete olan yaklaşımını belirler.

Giderek büyüyen ve hem ulusal hem de uluslararası düzeyde sermayeye karşı ayağa kalkan bu proleter orduyu, sermaye düzeninin yama dikicisi haline getirmek amacıyla reformist önderler, uluslararası planda, *"Milletler Birliği Çalışma Bürosu"* ve merkezi Amsterdam'da olan *"Sendika Birlikleri Uluslararası Federasyonu"* adında iki örgüt kurarlar. "Milletler Birliği Çalışma Bürosu" uluslararası alanda sendika ve sermaye temsilcileri ile, "tarafsız"(!) hükümet temsilcilerinin biraraya gelmesiyle oluşturuldu. Amacı, sermaye ve emek arasında ortak bir dil bulmak ve özel mülkiyetin dokunulmazlığını, sermayenin egemenliğinin kutsallığını işçilere kabul ettirmekti. "Sendika Birlikleri Uluslararası Federasyonu" da aynı amaçla kurulmuştu. "Çalışma Bürosu"ndan tek farkı, doğrudan sermayenin ve sermaye hükümetlerinin temsilcilerinin bunun içinde olmamasıydı.

İşçi sınıfının devrimci sendikal hareketini uluslararası alanda birleştirmek, bu harekete daha fazla atılım vermek ve aynı zamanda reformistler, sosyal hainler önderliğinde kurulan uluslararası sendika ve çalışma birliklerine karşı daha etkili mücadele yürütmek amacıyla Komünist Enternasyonal'in 2. Kongresi, tüm dünyanın işçilerini ve devrimci sendikalarını, devrimci "Sendika Birlikleri Uluslararası Konseyi" önderliğinde alternatif sendikal harekete katılmaya çağırır.

Komünist Enternasyonal 2. Kongre belgelerinin İngilizce baskısının kapağı...

"Sendika Birlikleri Uluslararası Konseyi'nin programı, Üçüncü Enternasyonalin programıdır, yani burjuvaziye karşı, devrimci savaşım, proletarya diktatörlüğünün uygulanması, Sovyet Cumhuriyeti ve Komünist Partinin sendika birlikleri ile yakın, ayrılmaz bağı." (age., sayfa 113)

Tüm dünyadaki işçileri ve devrimci sendikaları Kızıl Sendikalar Enternasyonal'inin önörgütü olan "Sendika Birlikleri Uluslararası Konseyi" ile birleşmeye çağıran 2. Kongre, çağrısını şu sloganlarla bitirir:

"Sarı hainler saflarındaki önderler defolun!"

"Yaşasın proletarya diktatörlüğü için mücadele eden devrimci proleter sendika birlikleri!"

"Yaşasın Komünist Partisi ile tüm ülkelerin sendikalarının çözülmez birliği."

"Yaşasın Üçüncü Komünist Enternasyonal!"

(Devam edecek)

YURTDIŞINDA YAPILAN BİR KADIN TOPLANTISININ SONUÇLARI

YURTDIŞINDA bir kaç yıldan buyana düzenli aralıklarla Türkiye – Kuzey Kürdistanlı feminist lerin düzenledikleri kadın toplantıları yapılmaktadır. Bu yılın Mart-Nisan ayları içerisinde de 3 günlük bir toplantı yapıldı.

Toplantının gündemi şöyle idi:

GÜNDEM

30 Mart 1991 Cumartesi: Atölye çalışmaları

Nasıl bir cinsellik istiyoruz?

- *Cinselliğimiz bize nasıl öğretildi, bekaret ve kızlık zarı, bedenimize nasıl yabancılaştık?*
- *Cinsel seçimlerimiz; tek-çok eşlilik vs.*
- *Erotizm ve pornografi*
- *Aşk*
- *Cinselliğimizin tek boyutlu yaşamaya sorlanışı-heteroseksüel*

Irkçılık-Cinsiyetçilik-Kadın Örgütlenmesi ve Perspektifleri

- *Bağımsız kadın hareketliliği ve siyasi iktidar*
- *Avrupa'da yaşayan Türkiyeli kadınların örgütlenme perspektifleri ve eylem biçimleri*
- *Avrupa merkezli feminizm ve bizim feminizmimiz*
- *Irkçılık, ayrımcılık ve cinsiyetçilik*

Avrupa'da gelişen panislamizm, kadın hareketinin gelişimine getirdiği engeller

31 Mart 1991 Pazar:

9.00-12.00 Atölye çalışmalarının değerlendirilmesi

14.00-18.00 İçimizde yaşattığımız; Türk kadınlarının Kürt kadınlarına yaptığı ırkçılık (Plenum)

1 Nisan 1991 Pazartesi:

9.00-12.00 Değerlendirme; öneriler, eleştiriler

12.00-13.00 Öğle yemeği, ayrılış

Toplantıya katılmak isteyen arkadaşların 15 Mart 1991 tarihine kadar yazılı ya da telefonla haber vermeleri gerekiyor.

Bu toplantıya Bolşevik Partizan taraftarı bazı kadın yoldaşlar da katıldılar.

Bir grup kadın yoldaş, bu toplantıda *"Nasıl bir cinsellik istiyoruz"* atölyesindeki tartışmalara, diğer bir bölüm kadın yoldaşlar da *"Bağımsız Kadın hareketliliği ve siyasi iktidar / Avrupa'da yaşayan Türkiyeli kadınların örgütlenme perspektifleri ve eylem biçimleri"* atölyesindeki tartışmalara ve genel top lantıdaki tartışmalara katıldılar, görüşlerini bu tartışmalar içine taşıdılar.

"Nasıl bir cinsellik istiyoruz" atölyesinde feministler tarafından şu görüşler ileri sürüldü:

Türkiye'den gelen kadınların tümünün bu konuda problemleri, sorunları vardır. Biz kadınlar olarak bedenimize eğitim aracılığıyla yabancılaştırıldık. Toplumumuzda bekarete gereksiz yere çok büyük bir önem verilir. Bu bizim–eğer bilinçli buna karşı mü-cadele etmezsek– değişik erkeklerle tanışmamızın, evlenmeden önce cinsel ilişki kurmamızın önünde engel teşkil etmektedir. Tüm eğitimde tek eşliliğin tek doğru ilişki olduğu bize öğretiliyor. Bu, birçoklarımız için beğenilen erkek ile cinsel ilişkiye girmeyi kendimize yasaklamayı beraberinde getiriyor. Fakat niye tek eşlilik en doğru biçim olsun? Başka erkeklerle de beraber sinemaya, yemeğe gidebiliriz, cinsellik de bunun gibi bir şey, bunu da hoşumuza giden değişik kişilerle paylaşabilmeliyiz. Bunun yanında homoseksüellik konusunda, bunun hem erkeklerde hem de kadınlarda heteroseksüellik kadar normal olduğu, lesbiyen olan kadınların toplum tarafından nasıl aşağılandıkları, anlatıldı.

Kadınlar orgazm olmalımıdırlar so runu üzerine, bu konuda zorlayıcı olmamak gerektiği, bazı kadınların or gazm oldukları, bazılarının ise olmadıkları, bu konuda "kadın orgazm olmalıdır" zorunluluğu koymanın yanlış olduğu cevabı verildi. Bu konuda uzun uzadıya bir dizi kadın kendi tecrübelerini, devrimcilerin bu konularla hiç ilgilenmediklerini, devrimcilerin bu konuda tavırsız kaldıklarını anlattılar.

Buna karşı Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşlar tarafından şunlar savunuldu:

Sizin; devrimciler, Marksist-Leninistler kadının cinselliği konusunda tavırsız kaldılar şeklindeki iddianız, hiç de doğru değildir. Tek tek örgütlerde böylesi hatalar vardır, fakat bundan yola çıkarak Marksizm-Leninizm anlayışının bu olduğunu düşünmek yanlıştır.

Engels, *"Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni"* adlı eserinde, erkek egemenliğinin kuruluşu ve özü hakkında şu tespitleri yapıyor:

"Analık hukukunun yıkılışı, dünya tarihi açısından kadın cinsinin tarihi yenilgisi idi. Erkek evde de dümeni ele geçirdi, kadın aşağılandı, köleleştirildi, ERKEĞİN ZEVK ARACI VE BASİT-ÇE ÇOCUK DOĞURMA ARACI haline getirildi."

Burada, kadının binlerce yıldır süren cinsel ezilmesinin felaket dolu sonuçları gerekçelendirilmektedir. Kadın erkeğin karşısına eşitler arasında bir eşit, özgürler arasında özgür olarak değil; kısaca özne olarak değil, erkeğin sevgi ilişkisinde sevginin öznelerinden biri olarak değil, erkeğin bir nesnesi, ona göre ikincil olan, güçlü karşısında zayıf olan, onun iradesine uymak zorunda olan olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu olguyu tüm derinliği ile bir kez kavradık mı, o zaman kadınların erkekler tarafından uğratıldıkları tüm cinsel baskı biçimlerini görüp gösterme, bunları teşhir etme ve bunlara karşı mücadele etme konusunda işimiz kolaylaşır.

Açıktır ki cinsel baskı sorununda da bizim çıkış noktamız, sınıf sorunudur. Biz, tüm kadınların üzerindeki tüm cinsel baskı biçimlerine karşı çıkar, bunları teşhir eder, toplum hayatından sökülüp atılması için mücadele yürütürken: A) Bu baskı biçimlerinin de en derin temelinin sınıflı toplum olduğunu, özel mülkiyet düşüncesi olduğunu; baskının bu biçimlerinin de üzerinde yükseldikleri özel mülkiyete dayalı sömürü toplumunu sürdürmenin bir aracı olduğunu, B) Toplumun erkek egemen bir toplum olmasından dolayı baskıyı uygulayanların hakim sınıfların erkekleri ile sınırlı olmadığını, proletarya ve köylü yığınları içinde de erkeklerin ezici çoğunluğunun bu baskının uygulayıcıları olduğunu, bunun esasında sömürücülerin iktidarını ayakta tutmak için emekçi yığınların

bölünmesinde en önemli bölünmelerden biri olduğunu, C) Cinsel baskıdan da en fazla emekçi kadınların zarar gördüğünü ortaya koyarız.

Komünistler kadının erkek egemen toplumda cinsel ezilmişliği üzerine bu öncüllerden yola çıkarak bu ezilmişliğe karşı mücadele etme görevine sahiptir. Bu görevin bir gereği olarak kendi safları içinde ve emekçi yığınlar içinde kök saldıkları ölçüde de emekçi yığınlar içinde eğitici ve aydınlatıcı bir çalışma da yürütmek zorundadırlar.

Komünistlerin bu alanda öncelikle kendi safları içinde temizlik gereklidir. Toplumdaki bütün yanlış düşünce ve uygulamalar, bunlara karşı bilinçli bir mücadele yürütülüp, bunlar devrimci saflardan sökülüp atılmadıkça, devrimci saflara da yansıyacaktır/yansımaktadır.

Ve bunun için Bebel'in *"Kadın ve Sosyalizm"* adlı eserinde dile getirdiği *"Kadının cinsel ezilmişliğine karşı mücadele etmek ve erkek ve kadının her türlü baskıdan arınmış cinsel yaşam"* talebini pratiğe geçirebilmek için cinsellik, onun fonksiyonu, korunma sorunları vb. konularında da bilimsel bilgi sahibi olmak ve cinsel sorunlar konusunda açıklığa kavuşmak mutlak önşartlardır.

Komünistler soruna böyle yaklaşıyorlar. Bu yaklaşım gösteriyor ki, bize mal edilmeye çalışılan, bu sorunlara hiç bir önem vermediğimiz iddiası yanlıştır.

Önceki konuşmacıların çok eşlilik konusunda söyledikleri düşüncelere katılmıyorum. Konuşmacılar cinsel ilişkiyi yemek yemek ya da güzel bir film seyretmekle aynı seviyede ele aldılar. Oysa bu böyle değildir. Yemek yemek, film seyretmek, gerçekten ancak bir tek insanı ilgilendirir. Burda insan dışındaki nesneler ile (yemek-film) ilişki sözkonusudur. Oysa cinsellikte ilişki insan ile insan arasındadır; sosyal bir ilişki sözkonusudur. Cinsellikte ikinci kişi için ve doğabilecek muhtemel olan üçüncü kişi için de sorumluluk taşınır. Yani cinsellik yemek yemek, su içmek vs. kadar basit bir ilişki değildir.

Kadının orgazm yeteneği üzerine şunlar söylendi: Burada bazı kadınlar orgazm olurlar ama olamıyorlarsa da fazla önemli değildir, zorlanmamalıdır denildi. Bence, ilk önce her kadının her erkek gibi organik olarak orgazma sahip olabileceğinden yola çıkmak gereklidir. Eğer kadın orgazm olamıyorsa, demek ki ilişkide belli problemler vardır. Genelde erkekler bunun için kadında "suç" ararlar, kadının soğuk olduğu için orgazm olamadığını düşünürler. Oysa bence bu yanlıştır. Genelde sorun, kadının cinsel isteklerine cevap veremeyen erkeklerden kaynaklanmaktadır.

Konuşmalarda eksik bulduğum bir şey de, hiç bir şekilde doğum kontrol yöntemleri üzerine bir şey söylenmemesidir. Oysa bu da erkek egemenliğinin kendisini çok açık olarak gösterdiği bir alandır. Doğum kontrol yöntemleri % 90 kadınlar için vardır. Erkek egemen anlayışa göre, kadınlar doğum kontrolü için sorumludur. Varolan doğum kontrol yöntemlerinden çoğu kadının sağlığı için zararlıdır. Buna rağmen kadınlardan bunları kullanmaları erkekler tarafından kolaylıkla bekleniyor. Oysa erkekler için sağlığa hiç bir zarar vermeyen prezervatif vardır. Ama bunun kullanılması bir çokları tarafından şevki belki azaltır diye reddedilir. Bu konuda tavır takınılmaması eksiktir.

• • •

Tartışmaya katılan kadın sayısının daha az olduğu ikinci atölyede, daha çok çeşitli devrimci gruplardan kadınlar vardı. Bu atölyedeki tartışmaya katılan kadınların büyük çoğunluğu bağımsız kadın hareketi anlayışına karşı tavır takındılar. Bu noktada aralarında birlik olan kadınların arasında da, nasıl ve hangi görevlere sahip bir komünist kadın hareketi konusunda önemli görüş ayrılıkları vardı.

"Bağımsız kadın hareketliliği ve siyasi iktidar" ve *"Avrupa'da yaşayan Türkiyeli kadınların örgütlenme perspektifleri ve eylem biçimleri"* atölyesinde önce "bağımsız" kadın hareketinin ne anlama geldiği ve bizim hedefimizin "bağımsız kadın hareketi" kurup kurmamamız olduğu sorunu üzerine tartışıldı.

Bu bağlamda şu görüşler ortaya konuldu: Kadının kurtuluşu sorunu, kendi başına, diğer toplumsal kurtuluş sorunlarından bağımsız çözülebilecek bir sorun değildir. Tersine sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesinin bir parçasıdır. Yani kadının üzerindeki baskı, özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile başladığı için ve özel mülkiyete dayalı tüm toplumlarda varolduğu için, ancak özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla yok edilebilecektir. Tüm sömürü ve baskıya karşı ancak proletarya, kendi sınıf örgütünün önderliğinde, yani Marksist-Leninist parti önderliğinde mücadele edebilecek yeteneğe sahiptir.

Komünistler için kadının kurtuluşu, sömürü sisteminin yıkılış mücadelesinin bir parçasıdır ve insanlığın ortak kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmak zorundadır.

Feministler için ise durum tersidir. Onlara göre kadınların kurtuluşu hangi sınıftan olursa olsun tüm kadınların "erkek egemenliğine" karşı ortak mücadelesinin sonucu olacaktır. Ve yine feministler, komünistlerin düşüncesini "kadınların kurtuluşunu" erteleyen bir düşünce olarak görürler. Fakat feministlerin düşüncesi, kadın hakları için mücadeleyi sınıf mücadelesinden koparak ele alma düşüncesidir. Böyle bir mücadelenin kaderi düzen sınırları içinde sıkışıp kalmasıdır. Ve böyle bir hareket "bağımsız" değil, burjuvaziye bağımlı bir harekettir.

Komünist kadın hareketi nedir?

Komünist kadın hareketi, komünistlerin önderliğinde (öncelikle komünist kadınların önderliğinde) işçi-emekçi kadın yığınlarının cinsiyet olarak ezilmişliklerinde, haklı başkaldırısını, toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak yürüten kadın hareketidir. Komünist kadın hareketi, kendisini toplumsal kurtuluş hareketinden ayrı, bağımsız bir hareket olarak görmez, böyle bir düşünceyi red eder.

Atölyede bazı kadınlar ise, bağımsız kadın hareketi olması gerektiğini savundular. Ve bu hareketin, devrimci hareket ile birbirine destek vermesini savundular.

Komünist kadın hareketini savunan kadınlar, devrimci örgütlerin 1980 öncesi kadın sorununa yeterince veya hemen hemen hiç eğilmediklerini, ve bundan dolayı, feministlerin haklı bir taleple geliştiklerini belirttiler. Yine aynı kadınlar, kadınların kendi örgütleri içinde aktif, eşit yük ve ödevlere sahip olabilmeleri için şimdiden kendilerini değiştirmeleri ve geliştirmelerinin gerekliliğini savundular. Bunun için de kadınlar için özel tedbirlere ihtiyaç olduğu, örneğin kadın çalışmaları yapılması gerektiği ve ancak bu çalışma sonucu, varolan erkek şovenisti anlayışları yıkabileceklerini belirttiler.

Feministlere karşı tutumun nasıl olması gerektiği üzerine tartışıldı: Komünist kadın hareketi, feminist hareketini ayrımsız olarak "demokratik muhtevası" nedeniyle desteklemez. Feministler esasen reformcu bir çalışma yürütürler. Fakat feminist hareket genel planda kadının kurtuluşu sorununda şu anda komünistlerin esas saldırı hedefi değildir. Esas saldırı hedefi, bugün erkek şovenist sapmalardır. Çünkü Marksizm-Leninizm adına, sosyalizm adına konuşan saflarda halen hakim olan erkek şovenizmi varlığını sürdürmektedir.

Atölyedeki başka bir kadın, bir kadın örgütlenmesinin gerekli olduğunu ve komünist kadın örgütlenmesine karşı şüpheleri olduğunu söyledi.

Ayrıca bu toplantıya erkeklerin ne-

den katılmadığı sorusu üzerinde duruldu. Ortak örgütlenmeyi savunmamıza rağmen, bu tür toplantılarla çelişmediği, ve böyle toplantılarda kadınların daha rahat konuşabilecekleri ve kendilerini böyle geliştirebilecekleri belirtildi.

Yukarda aktarılanlar, bizim bir yoldaşımız tarafından ikinci günde yapılan atölye çalışmalarının değerlendirilmesi plenumunda (170 kadın katıldı) bir rapor olarak sunuldu. Bu rapor, feministler tarafından tepkiyle karşılandı. Raporun atölye çalışmalarının bir sonucu olmadığını, tek kişiye ait olduğu suçlamasını getirdiler. Bu suçlama atölyedeki diğer kadınlar tarafından reddedildi. Bunun üzerine bu atölyede feministlerin bulunmamasından yakındılar. Bizim atölyeden bir kadının provokativ bir şekilde *"biz bağımsız kadın hareketini reddediyoruz, gelin tartışalım"* diye diretmesine rağmen, bunun üzerine feministler, *"bizim görüşlerimiz 4 seneden beri belli"* diyerek tartışmayı kabul etmediler.

İkinci günkü geniş toplantıda (plenum) *"içimizde yaşattığımız Türk kadınların Kürt kadınlarına yaptığı ırkçılık"* gündem maddesi tartışıldı. Bu bölümde bir çok Türk ulusundan kadın, ırkçı hataları konusunda günah çıkartırken, Kürt ulusundan bazı kadınlar da kendilerine karşı yönelen ırkçı tavırları örneklerle anlattılar. Fakat kadınların çoğunluğu Türkiye'deki diğer azınlık milliyetlerden kadınlara karşı ırkçı tavırlar üzerine de tartışma önerisini reddederek, yalnızca kendilerine karşı duyarlı olan milliyetçi yaklaşım çerçevesini aşmadıklarını gösterdiler.

Bolşevik Partizan taraftarı bir arkadaş bu gündem maddesinde şunları savundu:

Milliyetçi olmayan herkes Kürtlerin ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmak zorundadır. Bunu içermeyen herhangi başka bir "çözüm" (kültürel özerklik, dil serbestliği gibi) gerçek çözüm değildir. Ezen ulusun şoven milliyetçiliği ile ezilen ulusun milliyetçiliği arasında ayrım yapılması gerekir. Fakat ezilen ulus da başka bir ulusa/ulusal azınlığa karşı kendi imtiyazlarını savunduğu zaman, kendisi de şoven bir pozisyona düşer ve buna karşı da sert tavır takınması gerekir.

Sosyalistlerin daha önce Kürt sorununa değinmediği suçlaması yanlıştır. İbrahim Kaypakkaya 20 sene önce tüm Türk solu kemalist iken, Kürtlerin ayrılıp, ayrı devlet kurma hakkını ve diğer milli azınlıkların hak eşitliğini savunmuştur. Türkiye'de sırf Kürtler milli baskı altında tutulmamakta, onun yanısıra Ermeni, Laz, Yunan, Çerkez, ve diğer milliyetler de milli baskıya uğramaktalar. Hakim sınıflar milliyetçiliği sürekli körüklemektedir. Bu konuda dikkatli olmak gereklidir. Türk emekçileri ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmalı, Kürt emekçileri ise Türk ve diğer milliyetlerden emekçilerle birliği özellikle vurgulamada ısrarlı olmalıdır.

Toplantıya katılan kadınların çoğunluğunun milliyetçi yaklaşımını gösteren bir başka örnek de, Alman milliyetinden bir devrimci arkadaşın konuşmasının, Alman kadınlarının ırkçı olduğu gerekçesiyle kesilmesi ve hatta söz verilmemek istenmesiydi. Bu kadınlar için tayin edici olan, bir kadının hangi sınıfın düşüncesini savunması değil, hangi ülkeden/ulustan olmasıydı.

"Avrupa'da panislamizm, kadın hareketinin gelişimine getirdiği engeller" atölyesinin sonuçlarında ilginç olan nokta, önümüzdeki dönemde feministlerin islamcı kadınlarla bir konferans yapmak istemeleriydi.

• • •

Önerilerin tartışıldığı bölümde feministlerin bir kaçı, önümüzdeki dönemde Avrupa parlamentosunda bir "Türk lobisi" kurma önerisini getirdi. Ve bu öneriyi oya sundular. Toplantı sırasında bu konuda bir sonuç alınamadı.

• • •

Toplantı bir bütün olarak ele alındığında, Marksist-Leninist görüşlerle anti-Marksist-Leninist görüşlerin, özellikle feminist görüşlerin çatıştığı, Marksist-Leninist görüşlerin kadın sorununun özel alanlarında bizim tarafımızdan ortaya konduğu, feministlerin bu çatışmadan oldukça hoşnutsuz olduğu ve Marksist-Leninist kadınların bu tür toplantılara katılmalarını engellemeye çalışacaklarını gösteren, bunların reformist yüzlerinin daha açık görüldüğü bir forum oldu.

Mayıs 1991 ■

Kemalist faşistlerin Bolşevizm yorumu...

KEMALİST İDEOLOGLAR = AY TUTULDUĞUNDA ÇALINASI TENEKE KAFALAR...

GÜNÜMÜZDE var olan burjuva ideolojik akımlar arasında kemalizm, belki de en "ileri", dolayısıyla en düşkün, en aptalca olanıdır. Devrimci dinamiklerini yitireli beri, burjuva sınıfların kendilerince ileriye attıkları her adımın, gerçekte tarihsel olarak geriye atılmış bir adım olduğu bilinir...

Hiçbir zaman sağlıklı ve yeterli bir devrimci dinamizme sahip olamayan, bu yöndeki tek atımlık barutunu emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşında tüketen Türk burjuvazisi ve onun (kerhen) zorunlu müttefikleri feodal toprak ağalarının genel ideolojilerinin Türkiye–Kuzey Kürdistan somutuna uyarlanmış biçimi olan kemalizm, felsefede en kaba idealizmin, politikada en incesinden en kabasına her türlü üçkağıdın, madrabazlığın, teoride teneke kafalı dangalaklığın, maskaralığın ideolojik-siyasi anlatımıdır... Bu gerçeği en iyi yansıtan kurum kemalist faşist Türk ordu kurumudur...

Harp okullarında "Askeri liderlik ve Atatürk" dersi okutmanı:

"... aslında komünizm ideoloji olarak nitelendiriliyor; ancak bence asıl ideoloji tanımına Atatürkçülük yakışır. Gerçek ideolojidir. Her olaya, her gelişmeye bir yanıtı vardır. Dinamiktir, komünizm gibi statik değildir. Biz de bu ideolojiyi her alanda, eğitimde, ailede, her şeyde uyguluyoruz." (M. Ali Birand "Emret Komutanım") diyor.

"Gerçek ideoloji" kemalizmin "her olaya, her gelişmeye yanıtının" ne olduğu, nasıl olduğu, 70 yıldır yaşandı, bugün de yaşanıyor... Bu ayrı sorun!

Biz, Kemal'in "görüldüğü yerde ezilmelidir" buyurduğu komünizme, yani statik (dogmatik–gelişmeye kapalı) denilen komünizme karşı yanıtları - yorumları ne? Buna bakalım... İddialı kemalist okutmanın harp okullarında okuttuğu ders kitaplarında komünizm yorumu da var. Bakın şöyle:

"BOLŞEVİK TEORİSİNDE, millet içinden, işçi, deniz ve kara kuvvetlerinden ibaret bir azınlık, ekonomik esaslara dayanan Komünist Partisi adı altında birleşerek bir diktatörlük kurmuşlardır. Amaçlarında milli değillerdir. Kişisel hürriyet ve eşitlik tanımazlar. Halk egemenliğine saygıları yoktur. İçte halkın çoğunluğunu kaba kuvvetle görüşlerini kabullenmeye zorlarlar, yurtdışında propaganda ve ihtilal teşkilatı ile bütün dünya milletlerine kendi prensiplerini yaymaya çalışırlar." (Kaynak: Harp okullarında okutulan "Atatürkçülük, Atatürkçü Düşünce Sistemi")

İşte böyle... Hani işçilere ve emekçilere dolayısıyla toplumsal yaşamın kaynağına-özüne, insan olarak kendilerine yabancılaşmış; kalemi ellerine aldıklarında, ya da daktilonun başına çöreklendiklerinde hep kendilerini, "ben"lerini ve benleriyle başbaşa kalmaktan sıkılarak kurdukları gerzeklere özgü sapkın düşlerini zavallı tekbenci handikaplarını anlatan "edebiyatçılar" vardır... Sözgelimi Milan Kundera, (hadi milli olalım) Ahmet Altan, Latife Tekin vb. ...

İşte günümüzün kemalist ideologları da tıpkı o edepsiz edebiyatçılar gibi, Bolşevizm yorumlarında, kendilerini anlatıyorlar. Olağan... Çünkü bunlar da edepsiz ideologlar. Bolşevizm üzerine ortaya atılan savların tümü, sav sahiplerinin ideolojik mayalarının, sınıf karakterlerinin temel bileşenleridir. Bu düşkünlüklerin tümü kemalizmin çetelesinde dizilidir! Kuşkusuz ki; burada, Bolşevizm - kemalizm arasında kapsamlı bir kıyaslamaya girişmenin gereği yok. Ne varki, alıntıda öne sürülen beylik savlara değinmemek elde değil.

Kemalist ideologların Bolşevizm üzerine "birşeyler" okudukları anlaşılıyor. Buna karşın, bu savları öne sürenlerin düpedüz teneke kafalı olduklarını (hani şu ay tutulduğunda çomakla çalınan tenekelerden!) saptamak gerekir.

Bunlara göre, belli ki, "çoğunluk" kavramı, her zaman ve her koşul altında burjuvaziyi/hakim sınıfları içeriyor. Çünkü, *"milletin içinden, işçi, deniz ve kara ordularından ibaret bir azınlık, ekonomik esaslara dayanan Komünist Partisi adı altında birleşerek bir diktatörlük kurmuşlardır."* diyorlar...

Bunların saydıkları "işçi ve askerlerin" yanına, unuttukları köylülüğü de koyarsak "millet"ten geriye ne kalır? (Kaldı ki askerler –basit erler– çoğunluğunu köylülüğün oluşturduğu bir ülkede çoğunlukla köylüdür) Burjuvalar, feodaller... Yani sömürücü sınıflar. Bolşevikler, azınlıktalar, çünkü aralarına sömürücü sınıfları almıyorlar(!).

Bu teneke kafalı ideologların yavan akılları miğdelerine bağlı olduğundan olsa gerek, Bolşevik Partinin "ekonomik esaslara" dayandığını söylüyorlar. Biz susalım da, buna kargalar gülsün...

Bolşevikler, "Amaçlarında milli değiller"miş... Ne denir? Dinime söven bari müslüman olsa! Kemalist faşistlerin ne denli milli oldukları, "Özel Harp Dairesi", "Kontr-gerilla" örgütlerinden bellidir! Bu örgütler, kemalist faşist Türk ordusunun genel kurmay bünyesindedir. Paşalar, generaller tarafından yönetilir. Aynı örgütler ve dolayısıyla muhterem generaller, paşalar, CIA'ye bağlıdırlar. Buna karşılık, milli olunduktan sonra, ha Amerika, ha Türk milliliği olmuş ne ayrımı var?!

Bolşevikler "kişisel hürriyet ve eşitlik tanımazlar"mış... İlgili bölümün bir başka yerinde, *"Halbuki, hükümet kurmaktan amaç ilk önce kişisel hürriyetin sağlanması"* imiş...

Kişi var, kişi var. Kişi var, burjuvadır. Kişi var, proleterdir, işçidir, emekçidir, köylüdür. Kafa emeğini bun lara sunan aydındır... Sınıflı toplumlarda, hiçbir yerde "herkes"e kişisel özgürlük yoktur! Bolşevikler işçileri sömürme, ulusları ezme, yoksul köylülerin kanını emme vb. özgürlüğü tanımazlar. Bunun ötesinde Bolşevikler için özgürlük, "zorunluluğun kavranması"dır! Zorunluluğu kavrayıp ona uymayana "özgürlük-eşitlik" yoktur!

Aynı nesnel gerçeklik kemalistler için de geçerlidir! Bir ayrımla ki; tarafların kavradıkları zorunluluklar arasında nitelik ayrımı vardır! Bolşevikler işçilerin, emekçilerin kişisel özgürlüklerini tanır, sömürücü sınıflara özgürlük tanımaz. Onların (bariz bir suç işlememiş) tek tek ögelerinin "özgürlüklerini" sınırlar...

Kemalistlerin lügatında ise bu, sözgelimi, 1920'lerin Ankara'sındaki sinekli bakkalı Koç Holding'e dönüştürmenin koşullarını düzenlemek anlamına gelir(!). Bunun Türkiye–Kuzey Kürdistan işçileri, emekçi yığınları için ne anlama geldiği ortada! Nerede işçilerin, emekçi yığınların kişisel özgürlükleri, eşitlikleri?!

Bolşeviklerin, "Halk egemenliğine saygıları yok"muş(!) Halk yığınlarına bu denli yabancılaşmış, ona bu denli düşman, olağan dönemlerde yaptıkları yetmiyormuş gibi, her on yılda bir düzenledikleri faşist askeri darbelerle halk yığınlarını iyice örseleyip ezerek kazanılmış temel ekonomik, demokratik haklarını gaspederek, "halkı" her on yılda bir, on yıl geriye savuranların "halk egemenliği" üzerine sözetmeleri tek sözcükle şerefsizliktir!

Bolşevikler, "halk çoğunluğunu kaba kuvvetle görüşlerini kabullenmeye zorlarlar"mış... Bunu söyleyenler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, işçi sınıfı ve emekçi yığınların kendiliğinden hareketleri karşısında çuvallayıp "Özel Harp Dairesi – Kontr-gerilla" aracılığıyla CIA'den destek alan işbirlikçi, uşaklar, satılmışlardır! Ay tutulduğunda çalınası teneke kafalı kemalist ideologların "bilimsel"(!) Bolşevizm yorumlarında daha ne inciler var ne inciler...

Örneğin; "Bolşevik tarzı hükümetinde, keyfi idare özelliği görülmekte" imiş(!). Demek ki bazılarına böyle görünüyor... Sömürücü sınıflara seçmeseçilme, yönetme hakkı bir yana, yaşam hakkı tanımayan "proletarya diktatörlüğü" yönetiminin, kemalist faşistlere "keyfi idare" olarak görünmesinden daha olağan ne olabilir... Yönetim sözkonusu olduğunda, keyfiyet sınıflara aittir. Proletarya ile burjuvazinin keyfiyetlerinin bağdaşmamasında garipsenecek birşey yoktur. Kemalist faşistler, bugün ülkeyi kendi sınıf keyfiyetlerine göre, keyfi olarak yönetmektedirler... Proletarya diktatörlüğünün keyfiyeti, sömürücü sınıflara ödünsüz bir baskı ve şiddeti gerektirir! Proletarya açısından keyfiyet bundan ibarettir...

Harp okullarında geleceğin "komutanları"nın kafaları, ruhları bu tür yalanlarla yıkanıp dokunuyor...

Bir de "İHTİLALCİ SİYASİ SENDİKALİZM teorisyenleri" varmış(!). Acaba kim bunlar? Merhum Türkler mi? Selefi sayın(!) Baştürk mü? Yoksa sayın(!) Şevket mi? Belirtilmemiş... Olsun, biz bu bölümü de alıntı yapalım. Deniliyor ki:

"İHTİLALCİ SİYASİ SENDİKALİZM teorisyenleri de her türlü siyasi kuruluşları yalnız kendi çıkarları lehine çalıştırmak ve sonunda siyasi kuvvet ve egemenliği ellerine geçirmek isteyen işçi gruplarıdır... Bunlar amaçlarını zorla elde etmek fırsatını beklerken, zaman zaman genel grevler yaparak, hükümet adamları üzerinde etkili oluyorlar ve bazı işleri kendi lehlerine çözümlettiriyorlar, yavaş yavaş varlıklarını hissettiriyorlar..." (agk.)

Sınıf mücadelesinin nesnel gerçeklerini, geleceğin "komutanları"na bu şekilde hissetiren kemalist ideologlar, bu yalın gerçekleri şu çamurla sıvamaya kalkışıyorlar:

"Atatürkçülükte halk, yasalar önünde (kimin, hangi sınıfın yasaları önünde?! /BN) *kesinlikle eşitliği benimseyen* (Koç, Sabancı, Eczacıbaşı, vb. dışında.. /BN) *hiç bir ailenin,* (Türk hakim sınıfları dışında /BN) *hiç bir sınıfın, hiç bir zümrenin ve hiç bir kişinin ayrıcalığını tanımayan insanlardan oluşmuş bir topluluktur. Bu esası koruyan kişiler* (sözgelimi kemalistler! /BN) *halktan yana ve halkçı olarak sayılırlar." (aynı yerde)*

Harp okullarında kafaları böylesine matrak, dogmatik, rezil düşüncelerle yıkanarak "halkçı sayılma" şerefine nail olan (!) öğrencilerin her biri ahmakça fikirlerle dolu teneke kafalarla (tekil ayrıcalıklar dışında) ordu kurumunda Türk hakim sınıflarına hizmet için yaşama atılırlarken (mezuniyet törenlerinde) nedense(!) şu minvalde uyarılıp öğütlenmektedirler:

"Yavrularım, Türkiye'yi elde etmenin yolu, sizleri şanlı silahlı kuvvetlerin siz evlatlarını elde etmekten geçer. Türk ordusunu içeriden elde eden Türkiye'yi de elinin içine düşürmüş demektir. Bundan dolayı çok dikkatli olmanız gerekir. Sizler birer fidansınız (Acaba? Fidan dediğin organiktir... Türüne göre gelişir ürün verir... Bunlar fasulya sırığı, değnek, kazık, vb. olmasın?! /BN) *Aman dikkatli olun..."* (Neye karşı? Yok... Komünizme karşı vatan, millet, sakarya... sorunu değil; [aslı yoksa vebali M. Ali Birand'ın boynuna] uçkur sorunu!!! Rahat! Hazırol!! Dikkaaaaaat-ler!!! uçkura... /BN)

"Aman dikkatli olun" tembihinden sonra *"eğer biri size kadın teklif ederse, hemen irkilin, nedenini kendi kendinize sorun... Son derece güzel bir kız arkadaşlık teklif ederse, gidip önce bir aynaya bakın. Acaba bu kadar yakışıklı mıyım da benimle arkadaşlık etmek istiyor diye bir düşünün..." (agk.)* deniliyor! Hayır, herhangi bir gülmece dergisinden alıntı değil. Ayniyle vaki!

Harp okulu mezunu "yavrular"a komutanın içten uyarı ve ögütleri... Yani bir tür ders. Tuhaf bir benzerlik, tosunların da, tıpkı bu "yavrular"ınki gibi, en nazik nahiyeleri tenasül uzuvlarıdır.

Komutan, "yavrularını" ol minvalde uyarıp öğütlemekte hiç de haksız değildir. Çünkü kapitalist devletlerin karşı haberalma örgütlerinin elemanları, aynı zamanda (meslekleri gereği) beyaz kadın tüccarı; pezevenktirler... Yavruların en nazik nahiyeleriyle, bu gerçek yanyana konduğunda, komutanın ne denli ileri görüşlü olduğu anlaşılmaktadır.

Kemalizmin, dahası genel olarak burjuvazinin, sömürücü sınıfların ve onların uşaklarının kültürü, düzeyi bu...

Çünkü tarihin akışına ters yönde gidiyorlar... Hep aşağıya, dibe doğru iniyorlar, düşüyorlar, düşkünleşiyorlar... Nesnel yazgıları bu!

Ağustos 1991 ■

İBRETLİK HABERLER

• İbretlik Konferans: EKİM I. KONFERANSI, Karşı-devrim anaforu ağzında tango...

Uluslararası karşı-devrim güçleri (emperyalistler ve yerli işbirlikçileri) sosyalist sistem ve uluslararası komünist hareket içerisinde, şu ya da bu nedenle, bilinçli ya da kendiliğinden (daha çok döneme ayak uyduramayıp geriye savruldukları için...) başlangıçta ideolojik, giderek örtülü ve açık pratik uzantılarına dönüşen, Troçkizm, özyönetimci Titoizm, Kruşçef modern revizyonizmi, Avrupa komünizmi, üç dünyacı vb. anti-Leninist akımlarla, sosyalizmin bütün kalelerini içeriden zaptederek, sosyalist kampı yokettiler...

Uluslararası komünist hareketi ve devrimci güçleri, dünyanın her yerinde ve ideolojik siyasi örgütsel her alanda, hırpalayıp ufaladılar, parçalayıp dağıttılar, ezdiler. Bulandırdılar, körlediler.

Uluslararası komünist hareketi ve sosyalist sistemi özellikle, örtülü güçleri, Kruşçef modern revizyonizmi ve Troçkizmle vuran emperyalizm ve emperyalistler geçici bir zafer kazandılar. Uluslararası proletarya tarihinin en ağır yarasını aldı. En ağır yenilgisine uğradı...

Bugün, emperyalistlerin yüz yaşından sonra yeniden süt dişleri çıkan bunak bir ihtiyarın bundan heveslenerek, o yaştan sonra "güvenip bostan alma", ikinci bir yaşama başlama girişimlerine benzer bir tafra içinde, yerkürenin dört bir yanında çalım sattığı modern revizyonistlerin, ölen komünizmin(!) (cenaze sahipleri olarak!) helvasını dağıtırken, bir yandan da emperyalizmin ikinci kez çıkan süt dişlerine gelenek gereği hedik kaynattığı; Marksizm-Leninizm sempatizanı devrimci güçlerin kanalları emperyalist ideolojik emme merkezlerine bağlı modern revizyonist, troçkist ve öteki anaforlara (Marksizm-Leninizm adına yenilik arayışları içinde!) kapılarak karşı-devrime yem olup yittikleri...

Tarih kervanının tipiye tutulduğu, olağanüstü *bir geçiş döneminin* son evrelerini yaşıyoruz. Zorlu bir dönem. Kuşkusuz bu evre de geçecek, geçiyor da... Bu her türlü gücün iradesi üzerinde nesnel bir gerçek! Bu nasıl olsa böyle. Sorun bu değil. Asıl sorun, bugün yaşadığımız geçiş döneminin ardından gelen ve çok büyük olasılıkla kuşağımızın da, yaşayacağı yeni dönemin oluşumuna katılıp katkıda bulunmak... Devrimin karşı-devrime, sosyalizmin kapitalizme, gerçek uygarlığın barbarlığa, proletaryanın burjuvaziye yeniden galebe çalacağı o dönemde komünist-devrimci saflarda yeralabilmektir...

Gününü kavramayanların gelecekleri yoktur...

Bugün bütün devrimci güçlerin, tarih kervanını, durmaya ramak kalana dek yavaşlatan zorlu tipide sarılmaları gereken tek tutunak Marksizm-Leninizm'in evrensel ilkeleri, uluslararası proletaryanın bu temelde yarattığı değerler, bu değerler arasında Sovyet proletaryasının SBKP(B) önderliğinde gerçekleştirdiği sosyalist inşa deneyinin değerleridir. Çünkü insanlığın yarını-geleceği bu değerler üzerinde yükselecek, kalıcı sosyalizm, kesin olarak bu değerlerle inşa edilecek, bir başka deyişle tarih, pratikte kendisine yeniden maledildiğinde bu değerlerle hız kazanacaktır!

Bu değerleri doğru kavrayıp onlara sarılmayanlar, tipide hazan yaprakları gibi savrulup, emme merkezleri emperyalist çekim odakları olan modern revizyonist, troçkist anaforlara kapılıp yiteceklerdir.

Bu değerlere ters düşen, dönemi kavramayıp değerlere saldıranlar paldır küldür yuvarlanıp soluğu karşı saflarda aldılar, alıyorlar...

Yakın geçmişimize bakalım: Troçkistler, Titocular, Kruşçef modern revizyonistleri, Avrupa komünizmi öncüleri, üç dünyacılar... Bunların tümü Stalin'e, onun şahsında Marksizm-Leninizm'e SBKP(B) ve Sovyet deneyinin kazanımlarına eleştiri ve küfürle başlayıp, görünüşte ayrı yollardan geçerek, sonuçta aynı yerde, emperyalist-kapitalist karşı-devrim kampında konakladılar...

Troçki'ye ve Troçkistlere bakın: Paranoyaklara özgü Stalin düşmanlıkları onları sosyalizmin anavatanı Sovyet ülkesine karşı nazi faşistleriyle işbirliğine düşürdü... (Bkz. "Büyük Komplo") Bugün yaşayan en kalifiye troçkist Ernest Mandel, "Sosyalist Enternasyonal"in başı Willi Brandt ile birlikte dergi çıkarıyor!

Stalin'e ve SBKP(B)'ye karşı her türlü ukalalığı yapıp çamur atan Tito ve şürekasının Yugoslavya'yı getirdikleri yere bakın...

Kremlin'i uluslararası proletaryaya, emekçi yığınlara ve ezilen uluslara ihanet yuvasına dönüştüren Kruşçof modern revizyonistlerine bakın: 20. Kongre'de demokratik(!) ve reel(!) sosyalizm adına "Stalin sorunu"nu yaratarak herşeyi ona saldırıyla başlatanlar, bugün demokratik ve reel kapitalizm(!) üzerine ustalıklarını deniyorlar!

İtalyan ve Fransız komünist partilerinin, ülke burjuvalarıyla uzlaşıp komünizmi millileştirmeleri, Togliatti ve Thorez'in Stalin ve SBKP(B)'e yağdırdıkları asılsız eleştirilerle başladı... Onlar da karşı kampa, Stalin ve SBKP(B) eleştirileri üzerinden geçtiler...

Çinli üç dünyacıların Marksizm-Leninizm ve sosyalizm adına giriştikleri karşı-devrimci tasfiye sürecinde, en fazla suistimal ettikleri, spekülasyonunu yaptıkları, bir komünist olarak Mao Zedung'un Stalin'e yönelttiği talihsiz (asılsız) eleştiriler oldu...

Görünüşte değişik gerekçe ve ereklerle, aynı hedefe Stalin'e, SBKP(B)'ye saldıranların, sonuçta aynı yerde, karşı-devrim saflarında konaklamaları raslantı mı? Hayır! Bu, onların kaçınılmaz sonlarıydı... Bütün bunlar, başlangıçta bu akımları sürükleyen önderlerin "biraz da oportünistlik, revizyonistlik yapalım. Artık karşı-devrimci olalım..."(!) yollu kötü niyetlerinden doğmadı. Niyetleri değil, daha sonra niyetlerini de zehirleyip onları karşı-devrime dek savuran, başlangıçta sosyalist inşa döneminin dayattığı zorunlulukları kavramayışları, döneme uyum sağlayamayıp tökezlemeleri, sapmaları, sapmalarını erdem görüp sosyalizmi inşa edenlere saldırmaları, onları karşı kampa konaklamaya götürdü. Başlangıçta herşey saf... Herkes masumdur... Ama zamanla olan olur. Yaşam bu. Alabildiğine güçlü ve karmaşık. Neler oluyor neler...

İşte EKİM I. Konferansı...

Ve kanalı-hortumu emperyalist ideolojik emme merkezlerine bağlı modern revizyonist, troçkist karşı-devrim anaforları önünde, Marksizm-Leninizm adına politik tango yapan EKİM önderleri...

Devrimci politik geleneğe göre, alışılmadık, olağandışı (hani şu salon konferansları gibi) tuhaf bir "konferans türü" geliştirerek, somut görevler belirleyip bunlara yönelik bağlayıcı ve belirgin kararlar almak yerine; dünyanın ve ülkenin (genel olarak) falına bakmayı yeğleyen EKİM önderleri, üzerinde "bin düşünülüp bir söylenmesi" gereken, dönemin en kritik sorunu üzerine, kahve falcılarına özgü bir sorumsuzlukla akıllarına eseni söylüyorlar...

"Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır". EKİM önderleri de konferanstan politik falcılığı anlıyor. Bu onların sorunu... Ne var ki konferans bildirisinde peşpeşe sıralanan ve ispatı kendinden menkul, bayat, beylik savlar için aynı şey söylenemez.

Çünkü bu savlar Marksizm-Leninizm adına öne sürülüyor!

Konferans bildirisinin canalıcı yanı, Sovyet deneyi üzerine öne sürülen savlardır. EKİM önderleri modern revizyonizmin ve troçkizmin asortik mutfağında lapası çıkmış 40 yıllık kokuşmuş temcit pilavını ısıtıp, Marksizm-Leninizm'in sempatizanlarının, EKİM yandaşlarının ve devrimci kamuoyunun önüne sürüyorlar.

Eh... İdeolojik kursağı geniş olan siyasi madası kaldıran yer...

EKİM önderlerine göre, *"EKİM'in attığı adımların katettiği mesafenin Türkiyeli komünistler için en önemli kazanım olduğu tartışmasızdır." (Bildiri)*

Sovyet deneyi ve geriye dönüş sorununda "Türkiyeli komünistlerin" EKİM önderleri sayesinde sağladığı "en önemli kazanımlar"(!) şunlar:

"Tek ve üstelik son derece geri bir ülkede, geri bir iktisadi ve kültürel temel üzerinde ve tarihte ilk kez olarak, ileri bir toplumsal düzeni, sosyalizmi inşa etmek sorunu, bu onurlu ama son derece zorlu görev, tüm güçlükleriyle birlikte muzaffer Rusya proletaryasının zayıf omuzlarına bir tarihsel zorunluluk olarak kaldı. Ekim Devriminin sonraki seyri, çelişkileri, açmazları, yanlışları, trajedileri ve büyük kazanımlara ulaştığı bir tarihsel gelişme evresinde bu kazanımlarını kaybetme akibetiyle yüzyüze gelmek şeklindeki trajik sonu, tüm bunlar ancak bu tarihsel konum ve çerçeve gözönünde tutularak doğru kavranabilir.

Ekim Devriminin büyük tarihsel açmazı, yalnızca bir tek ülkede sıkışıp kalması değil, yanısıra, sosyalist ilişkilerin gerçek bir temeli olarak, asgari bir iktisadi ve kültürel gelişme düzeyini acımasız bir kapitalist kuşatma altında kendi sınırlı iç imkanlarıyla yaratmak sorunuyla yüzyüze kalmasıydı. Bu iki güçlük birarada, içte ve dışta girilen zorlamaların, bu zorlamaların beslediği yanlışların ve zaafların tarihsel temeli oldu. Bu zorlamaların, içteki bedeli bürokrat deformasyon, öncünün ve iktidarın sınıftan ve çalışan kitlelerden gitgide uzaklaşması, kitlelerin edilginleşmesi ve gitgide sisteme yabancılaşması; dıştaki bedeli, Sovyet devrimiyle dünya devrimi arasındaki ilişkilerin doğru ele alınamaması, Sovyet devriminin çıkarlarını ve ihtiyaçlarını eksen alan bir eğilim gösterildiği ölçüde proleter enternasyonalizmden uzaklaşılması oldu.

Tek ve geri bir ülkede sosyalist inşayı gerçekleştirmek beklenmedik bir tarihsel sorun olduğu ölçüde, bu aynı zamanda, bu soruna ilişkin bir teorik hazırsızlık da demekti. Bu hazırsızlık bir yandan eski teorik kalıplara doğmatik bir biçimde bağlılığa, öte yandan ise iç ve dış zorlamaların gerektirdiği her durumda teoriyi eğip bükmeye, pratik ihtiyaçlara adapte etme ya da belli koşulların gerektirdiği bazı özel uygulama ve pratikleri teori düzeyine çıkarma eğilimi içinde marksist-leninist teoriden sapmalara yolaçtı.

Ekim Devrimiyle başlayan sürecin tam da geri ve kuşatma altında bir ülkede bile sosyalizmin kurulabileceğini kanıtladığı bir evrede, bu tarihsel başarının bir dizi olumsuzluk ve zaaf olarak yaşanan yan ürünleri, bu aynı sürecin ileriye yönelik rotasını değiştiren dinamiklere dönüşebildi. Sosyalist Sovyetler Birliği dünya devrimci sürecinin önemli bir dayanağı olmuş, Sovyet toplumu ileri bir gelişme düzeyine ulaşmış, sosyalizm bir dizi ülkeyi kapsayan bir sisteme dönüşmüştü. Nedir ki bu aynı başarı süreci kendisini bu düzeye ulaştıran dinamikleri de zaman içinde dumura uğratmış ya da tüketmişti.

Son derece geri bir ülke olan Rusya'da yalnız kalan Sovyet iktidarı, yaşayabilmek için hızlandırılmış bir sanayileşme planı uygulamak zorundaydı. Bu yalnızca iktisadi değil, sosyal ve politik sonuçları bakımından da hayati önemdeydi. Nedir ki bu haklı ve yerinde çaba giderek sanayileşmeyi, bu çerçevede iktisadi etkeni, kendi başına abartmak, sosyalist kuruluşun ideolojik, politik ve kültürel cephelerini ihmal etmek zaafına yolaçtı. Bunun birbirinden beslenen ikili sonucu, bir yandan yığınları siyasal yaşamda, iktidara katılım ve iktidar organları üzerinde denetim alanlarında aktif kılmamak olurken, öte yandan bunun kendisi bir bürokratizme yolaçtığı ölçüde ise, yığınların bu durumuna seyirci kalmak ve gitgide olağan karşılamak oldu. Aynı zamanda bu, iktisadi kuruluşa başarıyla seferber edilen işçi ve emekçi yığınları, bu hedefle uyumlu olarak, daha çok iktisadi temalarla motive etmek, yığınların politik bilincini ve duyarlığını geliştirmek görevini ihmal etmek sonucunu doğurdu.

Sosyalist kuruluşu kollektif mülkiyet ve planlı ekonomi temeli üzerinde bir iktisadi kuruluşa indirgemek ve sosyalizmde asıl canalıcı sorun olan emekçi insanı özgürleştirmek, üretim ve yönetim işlerine egemen kılmak görevini ihmal etmek, geri toplumsal koşullardan ve kitlelerin anlaşılır politik edilgenliğinden beslenen bu zaaf, Sovyet iktidarında bürokratik deformasyonun yolunu açtı. Bu, sosyalist demokrasinin zaafa uğraması demekti. Partinin sınıfla, sınıfın iktidarla ilişkilerinde bozulmalar demekti. Beraberinde sosyalist iktidar (proletarya diktatörlüğü) kavramının çarpık bir kavranışını getirdi. Artık güçlü sosyalist iktidar güçlü bir devlet aygıtıyla özdeş tutulur hale geldi. Bu çarpıklık proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak adı altında devlet aygıtında güçlenmeye yolaçtığı ölçüde ise, aktif, dinamik, bilinçli katılımcı ve denetleyici emekçi sosyalist insana olan ihtiyacı gitgide unutturdu. Proletarya diktatörlüğünün asıl anlamını proleter kitlelerin iktisadi ve politik yaşam üzerinde aktif ve bilinçli egemenliğinde bulduğu, proletarya diktatörlüğünü güçlendirmenin bu tür bir egemenlik eylemini ve sürecini geliştirmek, bu sürece paralel olarak ise bürokratik aygıtların etkisini sınırlamak demek olduğu gerçekleri unutuldu. Süreç içinde yerleşen ve meşrulaşan bu uygulama, parti ve devlet örgütünde belli ayrıcalıklarla da donanmış bir bürokratik kastın oluşumuna yolaçtı. Tersinden ise üretim ve yönetim süreçleri üzerinde etkili olmayan işçi sınıfının sosyalist mülkiyete ve iktidara yabancılaşmasıyla sonuçlandı.

Bu bürokratik deformasyon süreci, iktisadi, sosyal ve siyasal bakımdan ayrıcalıklı bir küçük-burjuva yöneticiler kastının oluşumunu besledi, ve bu kast 50'li yıllarda, kendi ayrıcalıklı konumunu bir ideoloji ve program düzeyine çıkarmayı, partiye ve iktidara hakim kılmayı başardı. Revizyonist yozlaşma ve kapitalist restorasyonun toplumsal dayanağı oldu.

Proleter enternasyonalizmine her zaman sadık kalmış Bolşevikler önderliğinde zafere ulaşan Ekim Devrimine büyük bir enternasyonalist ruh hakimdi. Bolşevikler Ekim Devrimini dünya devriminin bir başlangıcı saydılar, kendi iktidarlarını ise bir ilk dayanak. Beklenen Avrupa devrimi gelmeyince ve çekilen devrim dalgası Sovyet iktidarını bir yalnızlığa bırakınca, yeni devrimlerle tamamlanıncaya kadar tek ülkede dayanmayı, sosyalist kuruluşu gerçekleştirmeyi yine enternasyonalizmin,

dünya devrimi davasına en iyi hizmetin bir gereği saydılar. Bu arada Ekim Devrimi heyecanı içindeki dünya komünistleri de, Sovyet iktidarının tek başına dayanması için üzerlerine düşen azami çabayı sarfetmeyi kendi cephelerinden bir enternasyonalist görev olarak ele aldılar. İlk yıllarda tutarlılıkla izlenen bu karşılıklı tutarlı enternasyonalist çizgi, Sovyet iktidarının yalnızlığı uzadığı ve sosyalist kuruluşu iç imkanlarla ilerletmek ihtiyacı arttığı ölçüde, giderek zaafa uğradı. Sovyet iktidarında, bir zorunluluk olarak ortaya çıkan tek ülkede sosyalist kuruluşu, gitgide kendi içinde bir amaç ve dünya devrimci sürecinin tabi olmak durumunda olduğu bir eksen olarak görme eğilimine yolaçtı. Öteki ülkelerin proletaryasına ve devrimci olanaklarına güvensizliği besledi. Dünya devriminin başarısında kilit sorun Sovyetlerdeki sosyalist inşanın başarısı olarak görülünce, bunun Komintern politikalarında bozucu, tahripedici sonuçları oldu. Bu politikalar bazı devrimci olanakların gereğince değerlendirilememesine, hatta zaman zaman Sovyet devletinin uluslararası ilişkilerinin çıkarları adına heba edilmesine yolaçtı. Tek ülkede sosyalizmi kurmak zorunluluğu, sosyalizmin evrensel doğasına aykırı bir düşünceyle, tek ülkede sosyalizmin nihai zafere ulaşabileceği ve tüm toplumsal sonuçlarına varabileceği inancına, bu temelde milliyetçi-ütopik bir sapmaya dönüştü. Bu sapma uluslararası ilişkilerde güvenlik arayışının ve dünya komünist hareketinin sorunlarına da çoğu kere bu açıdan yaklaşma tutumunun ideolojik zemini oldu. Daha sonra Kruşçev'in teorileştirdiği "barış içinde birarada yaşama", "barış içinde yarış" revizyonist tezleri kuşku yok ki bu eğilim ve uygulamalardan kök aldı."

(EKİM I. Konferans Bildirisi, sayfa 14-15)

Fal bu... Fincanını kapatan herkesin falına baktıktan sonra, hızını alamayıp cezveye bakarak konukların bir de top lu falına bakan yerel, amatör falcılar vardır... EKİM önderleri de tıpkı bu oymak falcıları gibi herşeyi bir güzel sayıp döküyorlar!

Fala göre;

• SBKP(B), bürokratik deformasyona uğrayarak (Troçki demişti zaten!) çalışan kitlelerden uzaklaşmış...

• Proleter enternasyonalizminden uzaklaşmış... (Troçki bunu da söylemişti...)

• Bolşevikler için tek ve geri ülkede (Rusya'da) sosyalist inşayı gerçekleştirmek, beklenmedik bir tarihsel sorun olmuş(!) (Demek ki, sosyalizm Sovyetlerde kerhen inşa edilmiş; Troç ki bu sorunu ömrünün sonuna dek dilinden hiç düşürmedi...)

• Teorik kalıplara, dogmatik bir biçimde bağlılık,

• Teoriyi eğip bükme, pratik ihtiyaçlara uydurma,

• Bazı özel uygulama pratikleri teori düzeyine çıkarma eğilimi,

• Ve Marksist-Leninist teoriden sapmalar... (Fal değilmi, uydur uydur söyle. Biri olmazsa öteki inanır. Ama falda da bir insaf sınırı vardır. Bu üç sav, peşpeşe aynı pasajda sıralanıyor!)

• İdeolojik, politik ve kültürel cephede ihmal ve zaaflar,

• Yığınların politik bilincini ve duyarlılığını geliştirme görevini ihmal,

• Sosyalist kuruluşu kollektif mülkiyet ve planlı ekonomi temeli üzerinde bir iktisadi kuruluşa indirgemek,

• Sosyalist demokrasiyi zaafa uğratmak,

• Sosyalist iktidarı (proletarya diktatörlüğünü) çarpık kavramak,

• Güçlü sosyalist iktidarı güçlü bir devlet aygıtıyla özdeş hale getirmek,

• Sosyalist insana olan inancı unutmak,

• Bürokratik aygıtların etkisini sınırlama gerçeğini unutmak,

• Tek ülkede sosyalizmin kuruluşunu kendi içinde bir dünya devrimci sürecinin tabi olduğu bir eksen olarak görme eğilimi,

• Öteki ülkelerin proletaryasına ve devrimci olanaklarına güvensizlik,

• Bazı devrimci olanakları gereğince değerlendirmeme... Sovyetlerin çıkarları uğruna heba etme,

• Tek ülkede sosyalizmi kurma zorunluluğunu, sosyalizmin (tek ülkede) nihai zafere ulaşabileceği ve tüm toplumsal sonuçlarına varabileceği, ütopik, milliyetçi bir sapma...

K a n ı t ? Ne kanıtı!? Fal bu... Falın kanıtı olur mu? Bir fincana, bir fal sahibine bakıp, uydur uydur söyle. Tav tav at... Falcının cinleri, fal sahibini sevmişse ne ala... Yok sevmemişse. Amanallah... Kötü, kötü...

EKİM önderlerinin SBKP(B) önderlerini, öncelikle de Stalin'i pek sevmedikleri anlaşılıyor...

Küçük Asya'da çok yaygın bir anlayış vardır: Birileri birşey söylediğinde, söylediği şeyin kanıtı kendi inancıdır! Küçük Asya'da bu anlayış yaygındır. Çünkü Küçük Asya, bir küçük-burjuvalar diyarıdır... EKİM önderlerinin de ol deryadan oldukları anlaşılıyor.

SBKP(B) ve Sovyet deneyine açtığı kesif "eleştiri"(!?) ateşiyle, SBKP(B) ve Sovyet deneyine bir batında yapılan eleştiri rekorunu ele geçirmiş olan EKİM önderlerinin, ispatı kendinden menkul savlarını "İbretlik Haberler" çerçevesinde ele almanın olanağı yok... Önümüzdeki sayılarda ele almak kaydıyla, şimdilik genel tanıtımla yetinelim...

• "Gerçek" !

Pravda, bilindiği gibi, "Gerçek" demektir. Ve Lenin-Stalin önderliğinde yayınlanan Pravda, gerçekten de işçi ve emekçi yığınlara gerçekleri açıklayan bir yayın organı idi. O, devrimin, sosyalizmin, komünizmin organı idi. Modern revizyonistler, bütün sosyalist kazanımları olduğu gibi Pravda'yı da yozlaştırdılar. Modern revizyonistlerin önderliğinde Pravda, gerçeğin değil; modern revizyonist yalanların sıkıcı bir bülteni haline geldi. Şimdi Brejnev ci takımın darbe girişimi ertesi, karşı-devrimci Pravda, daha hızlı karşı-devrimciler tarafından yasaklandı; burjuva medyalarının sevinçle haber verdiği gibi, 70 yıldan beri ilk kez yayınlanmadı. Modern revizyonist Pravda'nın yayından kalkması, komünizm açısından bir kayıp değildir. Bu, yalnızca karşı-devrimci burjuvazinin "demokrasi", basın özgürlüğü vb. konusundaki savunularının ne kadar sahtekarca olduğunu göstermesi açısından ilginç ve ibret vericidir. Modern revizyonistlerin şimdi yasaklanan sahte Pravda'sı değil ama, gerçeğin sesi olan komünist Pravda er geç yeniden doğacaktır.

Modern revizyonizmin yenilgisi ve yok olması ne kadar köklü olursa, gerçek komünizmin yolu o kadar temizlenmiş olacaktır.

70 yıldan beri ilk defa

PRAVDA yayınlanmadı

MOSKOVA, (AP)- 70 yıldan beri ilk defa Sovyet Komünist Partisi'nin organı **Pravda** yayınlanmadı. Pravda'nın yazıişleri müdürlerinden biri, gazetenin nazilerin işgalinde bile çıktığını belirtti.

Rusya Federasyonu Başkanı **Boris Yeltsin** Sovyet Komünist Partisi'nin katı unsurlarının yönetim kademelerindeki faaliyetlerini durdurmuştu. **Yeltsin**, partinin temsilcilerini gizli polis KGB'den temizlemiş, **Pravda, Sovietskaya Rossiya, Rabochaya Tribuna, Moskovskaya Pravda, Leninskoe Znamya** ve **Glasnost** gazetelerinin yayınlarını da geçici olarak durdurmuştu. Ayrıca Komünist Parti'nin elindeki çok sayıda matbaaya el konmuştu.

Yayınlarının engellenmesi ile zaten son yıllarda büyük tiraj kaybına uğrayan gazeteye büyük darbe indirilmiş oldu.

• Yağdı yağmur çaktı şimşek...

Bülent Ecevit (hani şu Kıbrıs fatihi...) *"politikacıların insanı sadece bir politika malzemesi olarak görmelerine kesinlikle karşı"* imiş. (Burjuva politikacıların!) *"insanı insan olarak görecek bir bakış açısı olmalı politikacının. Bu da şiir olabilir"* diyormuş... Der... Der; çünkü Bülent bey duyarlı, incelikli bir insandır... Öyle ki ondaki duyarlılık ilikte sızı derinliğine ulaşmıştır... (Mintan ya da palto iliği değil!)

Bülent beyin inceliği yanında ise, kağıt helvası kalın düşer ki, ondaki inceliğe emsal olarak, eşek arısının iğnesini göstermek, yerinde ve hakça bir benzetme olur...

Bülent bey, söylediklerini kanıtlamak için, yandaki şiiri döktürmüş.

Burjuvazinin ideolojik-siyasi-ekonomik her alanda olduğu gibi, kaçınılmaz olarak kültür-sanat alanında da tükenen, kabızlıktan tıknefes kalıp, ıkınmaktan morardığı çöküş döneminde fena sayılmaz... İyi döktürülmüş...

Demek oluyor ki, yandaki şiir, politikacı "sayın" Ecevit'in,

a) İnsanı sadece bir politika malzemesi olarak görmediğinin,

b) Bir burjuva politikacısı olarak, insanı insan olarak gören bir bakış açısına sahip olduğunun kanıtıdır...

Öyle mi? Öyle... Ala...

Yandaki şiirin teması Kürdistan ve Kürtler...

"Bir Cudi Öyküsü"

BÜLENT Ecevit, politikacıların insanı sadece bir politika malzemesi olarak görmelerine kesinlikle karşı. **"İnsanı insan olarak görecek bir bakış açısı olmalıdır politikacının. Bu, şiir olabilir"** diyor.

Arkadaşımız **Nuriye Akman**'a, şiir yazmayı sürdürdüğünü söylüyor ve ekliyor: **"Ben siyasal amaçla şiir yazmam hiçbir zaman. Ama toplumsal olaylarla benim yaşamım o kadar iç içe ki, ister istemez etkileniyorum ve o konular giderek ağır basıyor."**

Ecevit, son şiirini 1990 yılı sonlarında yazmış. Güneydoğu'da, Derebaşı Köyü'nde yaşanılan bir olayın etkisiyle kaleme aldığı şiir, **"Bir Cudi Öyküsü"** adını taşıyor. Hemen belirtelim, bu şiir ilk kez yayınlanıyor...

"bir cılız dere akardı
Cudi Dağından aşağı
Derebaşı köyümdü benim iki yanı bahçe
bahçelerin varı yoğu
sarı armut kırmızı nardı

köyde bir avuç insan
hısım akraba kız kızan
koyunlar gibi sığışır
gübre sıcağına yuvaların
yaşamadan yaşardı

ne dünya haberliydi köyümden
ne köyüm dünyadan haberli
ne dünyanın yararı vardı köyüme
ne köyümün dünyaya zararı
dünya ayrıydı köyüm ayrı

kimi geceler kayadan kayaya
silah sesleri sıçrardı uzaktan
bir masal devi uyanırdı
Cudi Dağında o zaman
karabasan gibi çullanırdı üstümüze

aç kurtlar gibi çağrısız
konuklar inerdi bazen köyümüze
gecenin koynunda çaresiz
yürek gibi çarpardı
korkudan evlerimiz

kimi gelir unumuzu alırdı
kimi gelir canımızı
kim kanundur kim eşkıya
kim dosttur kim düşman
bilemezdik arada biz kurban

derken bir gece yarısı
bana geldi kurbanlık sırası
köyümün koynundan kopardılar
kayalara apardılar
vatan millet uğruna vurdular beni

dalında kaldı armudumla narım
üç öksüzümle bir de yarim
Cudi Dağından aşağı bir dere
hâlâ akar mı bilmem
ara sıra bana türkü yakar mı bilmem"

Politikacı ve şair Bülent bey (neresiyle ve nasıl bakıyorsa?!) baktığı ve insan olarak gördüğünü savladığı insan(lar)ın ulusal niteliklerini ve yurtlarını görmüyor! Şiirde belirtilmeyebilinir... Şair özgürdür... Ne varki, bu şiirin yazarı, politikacı olarak Kürt ulusunu ve Kürdistan'ı (kafasındaki kemalist faşist dogmaları gerçeklerin yerine koyarak!) yok sayıyor! Başbakanlık düzeyinde yetkiyle Kürt ulusunu ezik ezik eziyor... Sonra da kurbanları üzerine şiir yazıyor! Yetmiyor... Katlamalı alçaklığını bir erdem gibi göstermek için kodaman basına vererek reklamını yaptırıyor!

Böylelikle, insan(lar)ı sadece politika malzemesi olarak görmediğine herkesi inandırmış olduğuna inanıyor.

Üstelik bütün bunları, *"Ben siyasi amaçla şiir yazmam hiçbir zaman. Ama toplumsal olaylarla benim yaşamım o kadar içiçe ki, ister istemez etkileniyorum ve o konular giderek ağır basıyor."* yollu, kaltakça kıvırtmalarla yapıyor...

Belli ki, Bülent Ecevit, kendisini zeki, herkesi aptal sanıyor... Ne var ki, kendi aptallığını, iki yüzlü katlamalı alçaklığını sergilediğinin ayırdında olmayan bir aptal olduğu ortada... Bütün burjuva ideologların kaçınılmaz yazgılarıdır bu!

"ANKARA (ANKA) - Yazar Yalçın Küçük, Sovyetler Birliği'ndeki müdahaleyi 'Sovyet komünizmi, sosyalizme sahip çıkıyor. Rüzgâr soldan esiyor. Rus halkı onurunu hatırlıyor' diyerek değerlendirdi. Müdahaleyi umutla ve sevinçle karşıladığını belirten Yalçın Küçük yaptığı yazılı açıklamada, dünyada Amerikan diktasının parçalanmakta olduğunu ifade etti. Küçük, açıklamasında şu görüşe yer verdi:

– Moskova'daki müdahaleye 'Tank edebiyatı' ile karşı çıkmak ulusal ve uluslararası zorbalık karşısında yenilgiyi kabul etmek anlamına gelmektedir. Moskova'da tanklar Sovyet halkının kapitalizm batağında boğulmasını önlemek için hareket etmektedir. Moskova'da Gorbaçov dejenerasyonuna dur demek için başlatılan müdahaleyi, dünyada rüzgârın yeniden soldan esmesi için önemli bir adım olarak görüyorum. Rusya halkı, Amerika karşısında Gorbaçov yönetimiyle düşürüldüğü aşağılatıcı durumdan kurtulmak için başını kaldırmış olmaktadır. Rusya halkının köksüz yankee emperyalizmine baş eğmeyeceğini ve Yeltsin türünden Amerikan uşaklarının entrikalarına katılmayacağını umuyorum." (22 Ağustos 1991, Cumhuriyet)

• Yalçın'ın "küçük"lüğü !

Yanda Cumhuriyet'te yayınlanan bir haber: Türkiye'nin "orjinal" sosyalistlerinden(!) Yalçın Küçük'ün Sovyetler Birliği'nde revizyonistlerin bir kanadının, bir diğer kanada karşı giriştiği darbe girişimini nasıl değerlendirdiğini gösteriyor. Yalçın Küçük, görülen o ki, pusulayı iyice şaşırmış. Karşı-devrime karşı, karşı-devrimi, rüzgarın soldan esmesi olarak değerlendirebiliyor. Pusulası Marksizm-Leninizm değil de; "orjinal" olma, "aykırı olma" üzerine kurulu olanların, doğruyu yakalaması en iyi halde tesadüftür.

• Modern köle pazarı Arnavutluk

Ağustos ayının sıcak günlerinde, onbinlerce Arnavut kadını, erkeği, çocuğu yozlaşmış Arnavutluk 'Sosyalist' Halk Cumhuriyeti'nden kaçıyordu.

Kaçtıkları yer ise, bu kaçan insanların beyinlerini medyaları aracılığı ile yıkayarak, cennet vaadeden emperyalist ülkelerin birisi, İtalya idi.

Emperyalist, kapitalist sömürüyü revizyonist sömürüye yeğleyen ve tercih eden onbinlerce Arnavut, bu günlerde aynen suda boğulmamak için yılana sarılan insana benziyor idi. Lakin, sarıldıkları yılan, karakterine uygun, özüne sadık kaldı...

Onbinlerce insanı futbol sahalarına kilitledi, azgınca saldırdı, tereddüt etmeden onları geldikleri yerlerine bir mal gibi geri postaladı...

Ve Arnavutluk'ta soruna "muhteşem" bir çözüm(!) bulundu. Arnavutluk devletinin hükümet binasında, kendine "İnterlux Holding" adını takan bir "Mültecilik Ofisi" kuruldu. "İnterlux Holding", hemen sorunu çözmek üzere işe başladı ve derhal Almanya, Avusturya ve İsviçre'deki tüm kapitalistlere aşağıdaki faksı gönderdi.

Artık patronlar her meslekten erkek-kadın Arnavut işçisini, "çok ucuz fiyatla temin" edebilirler. Hem de "uyumlu, çalışkan, dayanıklı, mütevazi" işçiler... Hem de "memnun kalınmadığı zaman" geri verilmesi garantisi ile! Ne çözüm değil mi?! Tek kelime ile ibretlik!!! ■

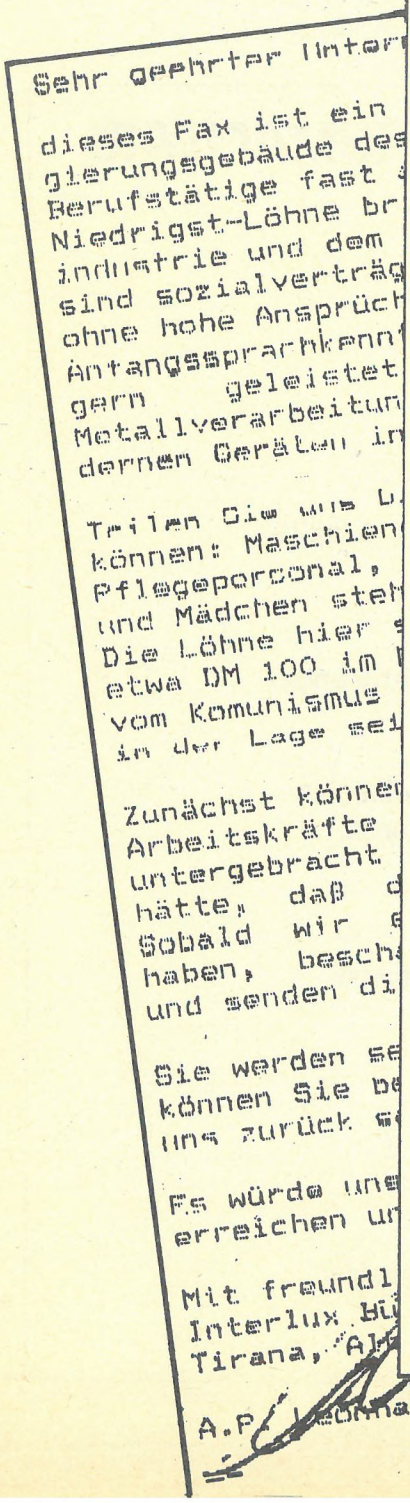

Sehr geehrter Unter

dieses Fax ist ein
gierungsgebäude des
Berufstätige fast
Niedrigst-Löhne br
industrie und dem
sind sozialverträg
ohne hohe Ansprüch
Anfangssprachkenn
gern geleistet
Metallverarbeitun
dernen Geräten in

Teilen Sie uns b
können: Maschien
Pflegeporsonal,
und Mädchen steh
Die Löhne hier
etwa DM 100 im
vom Komunismus
in der Lage sei

Zunächst könne
Arbeitskräfte
untergebracht
hätte, daß d
Sobald wir
haben, besch
und senden di

Sie werden se
können Sie be
uns zurück s

Es würde uns
erreichen u

Mit freundl
Interlux Bü
Tirana, Al

A.P. Leonhard

TELEFAX TELEFAX
08.08.1991

INTERLUX HOLDİNG S.A.
Büro: Deshemo el e kombit
Tiran / Arnavutluk
Fax 00355 42 28206
42 28340

Saygıdeğer işverenler,

Bu fax, Arnavutluk devletinin hükümet binasındaki Mültecilik Ofisi'nden bir yazıdır. Biz, her meslekten Arnavut iş güç sahiplerini çok uygun fiyatla temin ediyoruz. Düşük ücretler masraf indirimini sağlıyor ki, bu tam da metal sanayisinde ve çelik yapımında önemlidir. Bu işgüçleri uyumlu, çalışkan, temiz, dayanıklı ve kullanılma alanında mütevazilerdir. Başlangıç dil bilgisi mevcuttur. Munzam iş saatleri severek yapılır. Arnavutluk gelenekli ve büyük sanayide nispeten modern aletli bir madencilik ve metal işletme ülkesidir de.

Hangi iş güçlerini kullanabileceğinizi lütfen bize bildiriniz: Makineci, sürücü, tesfiyeci, tornacı, temizlikçi, bakıcı-personeli, kantin ve mutfak personeli vs. kadın ve kızlar da emrinize hazırdır.

Ücretler burada çok düşüktür. Bir makine sürücüsü ayda takriben 100 DM kazanıyor. Arnavutluk'ta komünizmden demokrasiye dönme durumu yüzünden çok işsiz vardır. Bunlar ucuz bir ücret karşılığında çalışmaya hazırlar.

Başlangıçta deneme iş kontratları yapılabilir. Bu iş güçleri belki fabrika arazisinde (barakalarda) yerleştirilebilir ki, bu size, o zaman onları her zaman kullanabilme avantaji sağlar. Sizinle bir deneme iş kontratı imzalar imzalamaz geçerli çalışma ve oturma izni tedarik edeceğiz ve insanları size göndereceğiz.

Göreceksiniz ki, hata yapmadınız. Ayrıca iş güçlerinin verimliliğinden memnun kalmadığınız zaman, bu insanları size masraf oluşmadan bize geri gönderebilirsiniz.

Pek yakında sizden bir fax almak bizi sevindirecektir. Bize, en uygun sabahları saat 4 ile 7 arasında ulaşabilirsiniz.

Dostça selamlarla
E.O.'da Interlux Bürosu
Tiran, Arnavutluk

A.P.Leonhard

B R E C H T ' T E N

Şimdilerde Komünizm'in -revizyonist hainlerce içi boşaltılmış ve nefret sembolü haline getirilmiş- sembollerinin, kışkırtılmış kitlelerce yıkılması moda. Emperyalist medyalar, büyük bir zafer edası ile, her gün yerlerde sürüklenen büstler, resimler, heykeller vb.'ni gösterip, bunları Komünizm'in yıkılmasının da sembolleri olarak gösteriyor. Komünizmin savunulması nasıl ki, her köşeye, her olmadık anda Komünist önderlerin resimlerinin asılması, heykellerinin dikilmesi, anma toplantılarının sıklığı, komünist önderlerin öncelikle kişiliklerinin öne çıkarılarak savunulması, komünist önderleri kişiye tapınma boyutlarına varan putlaştırma gibi sağlıksız, yanlış tavırlarla eşitlenemezse; şimdi, onların her yerdeki heykellerinin kışkırtılan kitlelerce yıkılması da, komünizmin yıkılması demek değildir. Sorun, Komünist önderleri anmak değil anlamak; onların eserine sahip çıkmaktır. Aşağıda bu bağlamda Bertolt Brecht'in bir şiirini yayınlıyoruz:

KUJAN-BULAK'LI HALI DOKUMACILARI LENİN'İ ANIYOR

Sıkça ve durmaksızın anılmıştır
Yoldaş Lenin. Büstleri ve heykelleri dikilmiştir.
Şehirlere ve çocuklara adı verilmiştir.
Konuşmalar yapılır bir çok dilde,
Şangay'dan Şikago'ya Lenin'in anısına.
Toplantılar yapılır, yürüyüşler düzenlenir.
Güney Türkistan'da küçük bir kasaba olan Kujan-Bulak'ta
Halı dokumacıları ise şöyle andılar onu:

Orda akşamları yirmi halı dokumacısı, yoksul,
Halı tezgahından kalktıklarında sıtma nöbeti sarardı onları.
Sıtma ateşi kavururdu ortalığı. Tren istasyonu
Geçilmezdi vızıltısından sivrisineklerin.
Eski deve mezarlığının arkasındaki bataklıktan yükselen
Bir sivrisinek kara bulutu çökerdi, üstüne istasyonun.

İki haftada bir su ve duman getiren
Tren,
Günün birinde, yoldaş Lenin'i anma gününün yaklaştığı
Haberini de getirdi.
Kujan-Bulak'lılar, yoksul kişiler,
Halı dokumacıları, kendi kasabalarında da
Alçıdan bir büstünün dikilmesine karar verdiler
Yoldaş Lenin'in.
Büst için para toplanmaya başlandığında,
Onlar sıtma nöbetlerine rağmen,
Zorlukla kazandıkları kopeklerini coşku ile bağışladılar.
Bağışı toplayan, özenle sayan,
Kızıl Ordulu Stepa Gamalev,

Lenin'i anma konusundaki bu coşkuya sevindi bir yandan,
Fakat diğer yandan o titreyen insanları gördü.
Ve birden büst için toplanan para ile,
Petrol satın almayı, ve
Deve mezarlığı arkasında
Sıtmaya yol açan sivrisineklerin geldiği
Bataklığa dökmeyi
Önerdi.
Böylelikle Kujan-Bulak'ta,
Ölen fakat unutulmaması gereken
Yoldaş Lenin'in anısına
Sıtma ile savaşılmış olacaktı.
Buna karar verdiler. Anma günü geldiğinde,
Kara petrol dolu yamru yumru kovaları
Taşıdılar birbiri ardına
Ve döktüler bataklığa.

Onlar böylece Lenin'i anarken, kendileri için yararlı bir iş yaptılar
Ve kendileri için yararlı bir iş yaparak Lenin'i andılar
Yani onu anladılar.

(Bertolt Brecht, Toplu Eserler Cilt 9, Almanca, sayfa 666/667)

Revizyonist yozlaşma yönünde en önemli sorunlardan biri, kuşkusuz Parti ve devlet aygıtları içinde yer alan kadroların bürokratlaşması; içlerinden geldikleri topluma yabancılaşmaları, kendi içlerinde toplumun üzerinde, ondan kopuk bir kast oluşturma tehlikesidir.

Aşağıda bütün komünist kadroları tehdit eden bu tehlikeye dikkat çeken Brecht'in bir şiirini sunuyoruz:

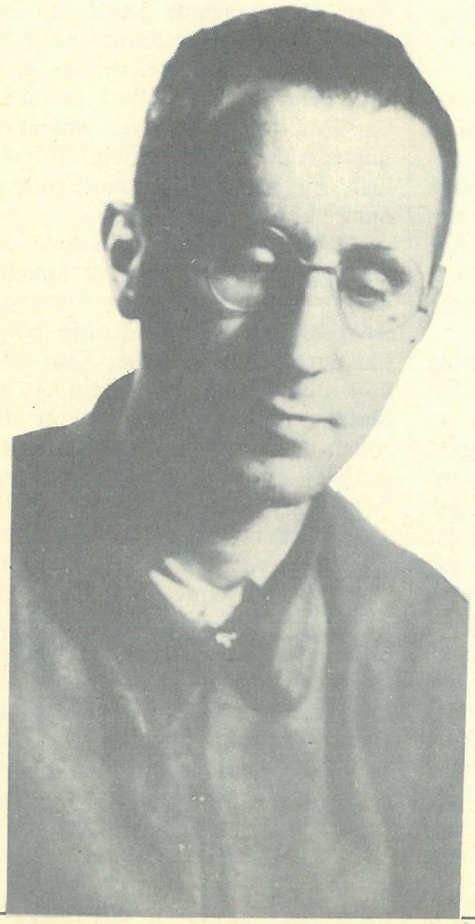

YENİ LEHÇE

Onlar, bir zamanlar, dükkanlarda yine yok satan
Soğan üzerine konuştuklarında karılarıyla
Yakınmaları, küfürleri, şakaları anlıyorlardı henüz
Ki bunlarla, çekilmez hayat,
Derinde yine de yaşanır hale geliyordu.

Şimdi,
İktidarda onlar ve yeni bir lehçe kullanıyorlar
Yalnızca kendilerinin anladığı Kadro-lehçesi
Bu lehçe, tehditkar ve öğretmen edası ile konuşulur
Ve soğan olmasa da dükkanları doldurur.

Kadro-lehçesi dinleyenlerin
İştahı kapanır çünkü
Bu lehçeyi konuşanların ise
Tıkalıdır kulakları.

"ANTİ-TERÖR YASASI" DA "KONTR-GERİLLA"SI DA FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN YIKILMASINI ENGELLEYEMEYECEKTİR! (*)

Devlet terörü gündemde... Faşist Türk devletinin kontr-gerilla eliyle, Kürt ulusal mücadelesine yakın veya bu mücadeleyi destekleyenlere ve devrimci örgütlerin taraftarlarına uyguladığı katliamlar her geçen gün artıyor!..

HER geçen gün daha da büyüyüp kitleselleşerek gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engelleyebilmenin yollarından biri olarak, faşist Türk devleti, terörünü Kuzey Kürdistan'ın hemen her bölgesinde ve eskiye oranla daha da etkili bir biçimde yaygınlaştırmaya çalışıyor. Yine faşist TC devleti; yeni çıkardığı "Terörle Mücadele Yasası" (anti-terör yasası olarak da adlandırılıyor) ile de, özellikle örgütlü devrimci güçlere saldırıyor, devrimcileri sorgusuz-yargısız katlediyor...

Gün geçmiyor ki; TC, polisiyle, kontr-gerillasıyla devrimcileri kurşunlamasın!

Gün geçmiyor ki, evlerinden alınan devrimciler, faşist TC'nin işkenceleriyle yüzyüze gelmesin, katledilmesin, sakat bırakılmasın!

Gün geçmiyor ki, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelen saldırılara bir yenisi eklenmesin!

Bu olayların örneklerini geçtiğimiz süreç içinde defalarca gördük, yaşadık. Vedat AYDIN'ın kontr-gerilla tarafından evinden alınarak, işkence sonrası katledilmesi bu olayların son örneklerinden sadece birisini oluşturuyor.

Vedat AYDIN'ın cenaze törenine katılan Kürt ulusundan onbinlerce kişinin gösterisi ve attığı sloganlar, faşist devletin kolluk güçlerini çılgına çevirdi... Yürüyüşe katılanların üzerine otomatik silahlarla ateş açıldı, gaz bombaları yağdırıldı! Öldürülen insan sayısı hala bilinmemekte, yüzlerce yaralı var, yüzlerce kişi gözaltında ve bu gözaltındakilerden de bir haber yok!

Diyarbakır'daki bu olayların ertesinde faşist devlet terörünü protesto eylemleri yaşandı. Dargeçit'te, Kızıltepe'de kepenk kapama eylemleri, İdil'de, Nusaybin'de, Cizre'de... Kuzey Kürdistan'ın değişik yerlerinden çeşitli eylemlerle faşist Türk devletinin katliamcı yüzü teşhir edilmeye çalışıldı. Bu eylemlerde de kolluk kuvvetleri saldırılarda bulundu, yüzlerce insan göz altına alındı...

Son olarak Vedat AYDIN'ın katledilmesi olayında da görüldüğü gibi, faşist Türk devleti Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik saldırılarını kontr-gerilla ile de yürütmeye ağırlık veriyor. Son dönemde; Hilal Kasabası (Uludere'nin) Belediye Başkanı Yakup KARA ile birlikte dört kişinin öldürülmesi, Diyarbakır İHD ve Özgür Halk bürolarının bombalanması, Batman'da bir otonun bombalanması, Pervari'de iki kişinin öldürülmesi, vb. vb. olaylarını da kontr-gerillanın düzenlediği biliniyor.

• • •

Tüm güçleriyle Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engellemeye çalışan ve bu yönde kanlı bir devlet terörü uygulamaya devam eden faşist Türk devleti, Kürt ulusunun gelişen mücadelesini daha etkin bir şekilde bastırabilmek amacıyla, emperyalist güçlerin de isteğiyle Silopi'de "çok uluslu bir askeri güç" oluşturulmasını onayladı.

Sözde "Saddam tehlikesine karşı Güneyli Kürtleri korumak amacıyla" oluşturulacak bu gücün, emperyalistlerin ve faşist TC devletinin bölgede her geçen gün yükselen Kürt ulusunun mücadelesini ezmesinin bir aracı olacağı açıktır. Körfez savaşı döneminde Kuzey Kürdistan'da konuşlandırılan askeri gücün artıklarından "müttefik" güçlerin helikopterlerinin çeşitli Kürt köylerini bombalaması, PKK savaşçılarının takibine çıkması, oluşturulması öngörülen "Çekiç Güç"ün bir provası niteliğinde olduğu da bilinen bir gerçektir. Bütün dünya halklarının olduğu gibi, Türk ve Kürt halklarının ve diğer ezilen milliyetlerin de düşmanı olan emperyalizmin ve bölgede "aktif rol" oynama hevesisi faşist TC devletinin Kürt ulusunun "haklarını korumaya" soyunması, "demokrasi" havarisi kesilmesi vb. sahtekarlıktan başka birşey değildir! Son gelişmeler, bunu, bir kez daha, tüm

(*) TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun elimize geçen bir bildirisini aynen yayınlıyoruz.

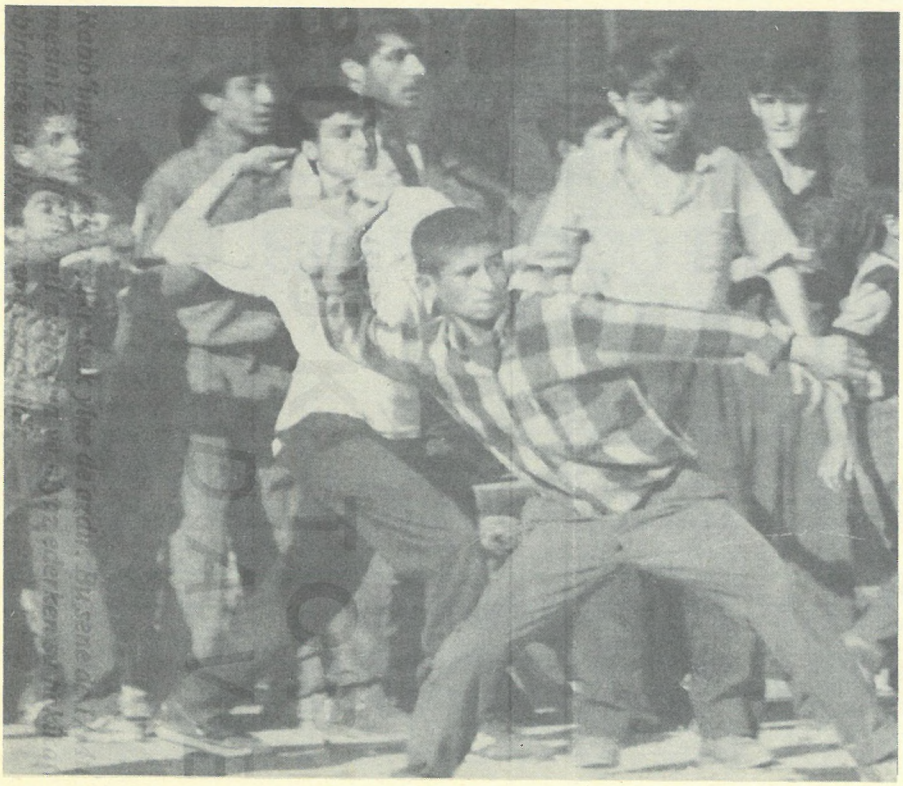

çıplaklığıyla ortaya sermiştir. Faşist TC devletinin bölgede almak istediği "aktif rol"; çok açıktır ki, özellikle PKK şahsında gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmaya dönük bir "aktif rol"dür! Emperyalizmin "Kürt dostluğu"nun altında yatan şey; oluşturmaya çalıştıkları "yeni düzen"de, Ortadoğu'da bu düzenin daha sağlam bir şekilde sağlanması ve Kürt potansiyel güçlerini kendi potalarında ve kendi çıkarlarına uygun bir şekilde eritme planıdır, bölgede oluşabilecek bir Kürt hareketini engelleme çabasıdır. Bundan dolayı bölgede oluşturulacak "uluslararası güç", emperyalistlere ve faşist TC devletine öncelikle Kürt hareketini ezme ve ama bunun yanında Ortadoğu'da gelişebilecek "karışıklıklar"a da anında müdahale etme olanağını sağlayacaktır.

Ancak tüm bu çabalar boşunadır! Kürt halkının gelişen haklı-devrimci mücadelesi engellenemeyecektir! Diyarbakır'da gelişen son olay ve devamındaki kitlesel eylemler; serhildanın, devlet terörüne karşın, daha da yetkinleşerek geliştiğinin/gelişeceğinin bir göstergesidir.

• • •

Faşist devletin terörü sadece Kürdistan'la sınırlı değildir. Bu terör, faşist Türk devletine karşı mücadele eden herkese karşı değişik biçimlerde uygulanmaktadır.

Devrimci siyaset üzerindeki yasal cendereyi daha da sıklaştıran, legal planda devrimci siyaset olanaklarını daha da kısıtlayan "Terörle Mücadele Yasası"nın uygulamaya konulmasıyla birlikte, devletle savaş içinde bulunan devrimci sol örgütlerin taraftarları, sempatizanları sorgusuz-yargısız katledilmekte, bu uygulama temel bir uygulama haline getirilmek istenmektedir.

Faşist Yılmaz hükümetinin güvenoyu almasından sonra daha da arttırılan bu uygulamayla faşist TC devleti, devrimci güçlere yönelik "gece operasyonları" düzenlemeye, katliamlara girişmeye ağırlık vermiştir. Bunun örnekleri adeta Türkiye-Kuzey Kürdistan'da günlük yaşamın birer parçası haline gelmiştir. Son dönemlerde "öldürerek yakalama" olayları artmıştır.

19 Mayıs 1991'de Hatice DİLEK, İsmail ORAL; 7 Haziran 1991'de Murtaza KAYA; 28 Haziran'da Perihan DEMİRER adlı devrimcilerin infazlarından sonra, 12 Temmuz günü ise, DEV-SOL savaşçılarından İbrahim ERDOĞAN, Niyazi AYDIN, Nazmi TÜRKCAN, Hasan ELİUYGUN, Cahit ÖZKAYA, Zeynep Eda BERK, Mustafa ÜSTÜNDAĞ, Yücel ŞİMŞEK Ömer ÇOŞKUN, Hakkı DOĞAR ve 14 Temmuz günü yine iki DEV-SOL savaşçısının öldürülmeleri, faşist Türk devletinin bu yeni uygulamalarının sonuçlarındandır...

Faşist Türk devleti bugün devrim savaşçılarını katledebilir; kontr-gerillasıyla, "anti-terör yasası"yla ömrünü uzatmaya çalışabilir. Ama nafile! Tüm bunlar ve hiç bir güç, faşist Türk devletinin yıkılmasını engelleyemeyecek; devrimcilerin katliamının hesabı da tek tek sorulacaktır!!!

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da son dönemde gelişen olayları aktarırken, burjuva basın, faşist devlete sadakatini tazeliyor. Her şey çok açık bir şekilde ortada olmasına karşın; burjuva-boyalı basın, "demokrat" geçinen ırkçı-kemalist "yazar" ve "aydınlar", barbarlığı kitlelerden gizleme noktasında üzerlerine düşen görevi yerine getiriyorlar. Ancak tüm çabaları faşist devletle birlikte kendilerinin de çöküşünü engellemeye yetmeyecektir.

Bu olaylar bir bütün olarak ele alınıp değerlendirildiğinde, faşizmin hüküm sürdüğü Türkiye-Kuzey Kürdistan'da "demokrasi"den, "insan hakları"ndan söz edilemez. TC tarihi, bir bütün olarak ezilen ulusların ve çeşitli milliyetlerden halkların kanını emen ırkçı-faşist bir yapı üzerinde yükselen barbarlığın tarihidir. Bu barbarlık günümüzde de olanca vahşetiyle sürdürülmektedir.

İşçiler, köylüler,
Çeşitli milliyetlerden emekçiler!

Bu barbarlıktan kurtulmanın tek yolu; Türk ve Kürt ulusundan ve diğer ezilen milliyetlerden proletaryanın ve emekçilerin Marksist-Leninist ilkeler temelinde gerçekleştirecekleri demokratik halk devrimi yoludur. Çözülmesi gereken en temel sorun, faşist iktidarın yerle bir edilip, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'nün kurulması sorunudur. Eşit haklar temelinde ve Marksist-Leninist ilkeler ışığında oluşturulacak birliklerin oluşturulmasının temeli buradadır!

Hangi ulustan olursa olsun proleterler ve emekçiler üzerlerine düşen bu tarihi misyonu yerine getirmek için, bilinçli bir şekilde çalışmalı, faşist barbarlığa karşı, DEVRİM şiarını vargüçleriyle haykırmalıdırlar!

Kurtuluşun başka bir yolu yoktur! Bu tek ve gerçek çözüm için, Türk ve Kürt uluslarının ve azınlık milliyetlerden proleterlerin ve emekçilerin örgütlü birliğinin sağlanması şarttır. Bu birlik Marksist-Leninist ilkelere sıkı sıkıya bağlı BOLŞEVİK bir partide gerçekleşebilir, gerçekleşmelidir. Bolşeviz min şanlı bayrağının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki biricik taşıyıcısı TKP/ML(BOLŞEVİK)'tir. Tüm milliyetlerden işçiler ve köylüler BOLŞEVİK saflara!

– YA FAŞİZM, YA DEVRİM!
– YA BARBARLIK,
YA SOSYALİZM!
– FAŞİST TÜRK DEVLETİNE
ÖLÜM!
– BİMRE KOLETİ, BIJI AZADI!

16.07.1991

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan
Seksiyonu

12 Eylül'ün 11. yıldönümünde Türkiye–Kuzey Kürdistan'da faşizmi tarihin çöplüğüne gömmenin tek yolu, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir!

YA FAŞİZM, YA DEVRİM! YAN FAŞİZM, YAN ŞOREŞ! (*)

12 EYLÜL 1980'den bu yana 11 yıl geçti...

12 Eylül, üzerinden ne kadar yıl geçerse, geçsin Türkiye işçi sınıfı ve halkları açısından Türk faşist hakim sınıflarının en kanlı saldırılarından birinin simgesi olarak bilinçlerde yaşayacaktır.

12 Eylül, emperyalizmin ve onun uşaklarının, iktidarlarının tehdit altında olduğunu düşündükleri zaman, hangi araçlara başvurabileceklerini, başvurduklarını, Türkiye–Kuzey Kürdistan somutunda gösteren bir örnek, bir derstir.

11 Eylül 1973 Şili – 12 Eylül 1980 Türkiye–Kuzey Kürdistan.

Önemli farklılıklara rağmen her ikisinin de gösterdiği *temel gerçekler* birdir:

• Emperyalizm açısından kendine bağımlı ülkelerde "demokrasi", yığınların gözünü boyama aracından başka birşey değildir. Emperyalizmin "yüksek sömürü çıkarları" sahte demokrasi oyununun kuralları içinde korunamıyorsa, çıplak, açık faşizme geçilir.

• Çıplak, açık faşizme geçişte emperyalizmin ve uşaklarının önündeki tek gerçek engel, işçi sınıfı ve emekçi halkların direnişidir. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların silahlı direnişinin örgütlenmemiş olduğu şartlarda, emperyalizm açık faşizme geçişte büyük bir direnişle karşılaşmaz.

• Çıplak, açık faşizm, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından, daha önceki onyıllarca mücadele içinde hakim sınıflardan söke söke alınmış bir dizi ekonomik ve demokratik hakkın bir darbede elinden alınması, *ekonomik alanda, işçi sınıfı ve emekçi halkların gerçek yoksullaşması, buna karşı tekellerin kârının görülmedik boyutlara ulaşması; siyasi alanda, işçi sınıfı ve emekçi yığınların tüm devrimci, demokratik örgütlenmelerinin parçalanması, kesin denetim altına alınması* demektir.

Fakat gerek Şili, gerek Türkiye–Kuzey Kürdistan deneyimi yalnızca bu gerçekleri göstermiyor. Bunun yanında şu da görüldü, görülüyor:

(*) TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir bildirisini aynen yayınlıyoruz.

Çıplak, açık faşizm, işlevini yerine getirdikten, yani emperyalizmin ve onun uşaklarının "yüksek sömürü çıkarları" için var olan güncel tehdidi ortadan kaldırdıktan, "devletin ve rejimin geleceğini tehdit eden güncel tehlikeyi" bertaraf ettikten sonra, emperyalizme bağımlı hakim sınıflar yeniden "demokrasiye geçiş" adını verdikleri, faşizmin açık, çıplak biçiminden, üstü örtülü, parlamenter maskeli biçimine geçiş sahtekarlığını sahnelemektedir. Açık –askeri– faşist rejim döneminin öne çıkmış sembol tipleri –Pinoçet gibi, Evren gibi– geri çekilmekte, ortaya "sivil" güya "demokratik" siyasetçiler sürülmektedir. Bunlar arasındaki dalaşmalar –ki bunlar bütünü ile hakim sınıfların kendi içindeki dalaşmalardır– işçilere, emekçi yığınlara "demokrasi mücadelesi" olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Şili ve Türkiye–Kuzey Kürdistan'da yaşanan olaylar bu alanda ibret verici örneklerle doludur.

Şili'de askeri faşist Pinoçet cuntasının yolunu düzleyen Hristiyan Demokrat Parti, bugün Şili'deki "demokrasi mücadelesi"nin ön saflarında yer almaktadır! Ülkemizde ise Demireller, Ecevitler, Erbakanlar ve evet hatta Türkeşler "demokrasi kahramanı" kesilmiştir! Onların savunduğu "demokrasi", ülkemizde 12 Eylül öncesi uygulanmış olan demokrasi, yani parlamenter maskeli faşizmden başka bir şey değildir. Evren/Özal ile Demirel, Ecevit, İnönü, Erbakan, Türkeş vs. vs. arasındaki tercih, halk yığınları açısından kırk katır mı, kırk satır mı şeklinde bir tercihtir. Böyle bir tercih tüm işçiler, köylüler, emekçiler tarafından reddedilmelidir.

NE CUNTA, NE PARLAMENTER MASKELİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK! FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN TEK GERÇEK ALTERNATİFİ, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN, DEVRİMCİ-DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜDÜR! şiarı, işçilerin, köylülerin şiarı olmak zorundadır.

• • •

Şimdi bütün dünyada emperyalizm ve onun ideologları, propagandacıları, siyasetçileri, ellerindeki tüm araçları kullanarak bir kez daha Komünizmin, Devrimin vb. öldüğünü; dünyanın artık barış çağına girdiğini, devrimden, sosyalizmden hala sözedenlerin bir avuç iflah olmaz hayalperest, "dogmatik" vb. olduğunu ilan ediyor. Bu çığlıklarına tanık olarak Doğu Bloku'ndaki çözülmeyi, çöküşü gösteriyorlar. Son olarak Sovyetler Birliği'nde revizyonist kliğin başarısız darbe girişimi de, "komünizmin sonu geldi" mavalını okumanın gerekçesi yapılıyor.

Biz Komünistler, bugün Doğu Bloku'nda yıkılan rejimlerin sosyalizm-komünizmle ilgilerinin, yalnızca sahtekarca kullandıkları isimden ibaret olduğunu, revizyonist, karşı-devrimci yöneticilerin bu ülkelerde iktidarı ele geçirdikten sonra, bu ülkelerin sosyal-faşist rejimlerle yönetilir hale geldiklerini onyıllardır yığınlara açıkladık, açıklıyoruz. Doğu Bloku'nda yıkılan, çöken sosyalizm-komünizm değil, sosyalizm-komünizm adına uygulanan sosyal-faşist/sosyal-emperyalist rejimlerdir. İnsanın insan tarafından sömürülmesine son vermeyi; sömürücü sınıfları ortadan kaldırmayı, sınıf farklılıklarını silmeyi, ulusal eşitsizlikleri ortadan kaldırmayı, cinsel baskıyı yok etmeyi, doğal kaynakların hoyratça talanına son vermeyi, vb. bayrağına yazan; son hedef olarak bayrağında "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazan toplumu kurmayı, sınırsız-sınıfsız bir dünyayı yaratmayı hedefleyen sosyalizm-komünizm değildir ölen... O, işçi sınıfının, tüm emekçilerin ve genelde insanlığın kurtuluşunun tek yolu, tek şansıdır.

İşçiler, emekçiler, sizi günlük ücret ve hak mücadelesinin daracık sınırları içine hapsetmeye ve böylece faşist düzenin biraz reforme edilmiş biçimlerinin cenderesi içinde tutmaya çalışan reformist, revizyonist, oportünist politikaları ve politikacıları elinizin tersi ile itin. Bunlar sizin dostunuz görünseler de, gerçekte devrimin, yani sizin düşmanınızdır.

Ülkemizde emperyalizme bağımlılığa son vermenin; komprador burjuvazinin, büyük toprak sahiplerinin, vurguncuların, tefecilerin faşist devletini parçalamanın... Feodalizmin artıklarını kökten temizlemenin... Kürt ulusunun ayrılma hakkını kullanacağı şartları yaratmanın... Yurtdışındaki Ermeni emekçilerinin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme, ayrılma hakkını kullanacağı şartları yaratmanın, Arap, Laz, Çerkez... tüm ezilen milliyetler üzerindeki tüm ulusal baskıları kaldırmanın ve milli sorunu gerçekten çözmenin şartlarını yaratmanın; Türk faşistlerinin dışa dönük sömürgeci saldırganlığına son vermenin; Kıbrıs'ın kuzeyindeki faşist işgali kaldırmanın; kadınlar üzerindeki feodal baskıları kaldırmanın, cinsler arasındaki gerçek eşitliğin yolunu açmanın... İşçi sınıfı, köylülük, emekçi yığınlar için demokrasiyi; halk düşmanları üzerinde diktatörlüğü gerçekleştirmenin... Sosyalist devrim için, sosyalizm-komünizm için yolu açmanın... TEK YOLU, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR! İşçi sınıfının, onun önderliğindeki köylülüğün ve tüm emekçilerin gerçek kurtuluşu için tek alternatif budur! Düşman, yalnızca 12 Eylül askeri cuntası ve onun sivil devamı olan ANAP hükümeti değil; tüm kurumları ile emperyalizme bağımlı faşist Türk devletidir!

Bu faşist devlet bugün 12 Eylül'ün 11. yıldönümünde, Türkiyeli işçi, köylü, emekçileri yeni bir seçim sahtekarlığı ile oyalamanın hazırlıkları içindedir. Bu sahtekarlığa hayır demek; hakim sınıfların yüzüne "Biz Devrimi Seçtik!" diye haykırmak tüm emekçilerin görevidir!

12 Eylül askeri faşist cuntası; kendinden önceki sivil hükümetler, Ecevit-Erbakan hükümeti, MC hükümet-

Diktatörden samimi itiraf

● **SANTİAGO**– Şili'nin başkenti Santiago'da 100 kadar cesedin bulunduğu bir toplu mezar ortaya çıkarıldı. 11 Eylül 1973'de, Marksist Devlet Başkanı **Salvador Allende**'yi devirdikten sonra, tarihin en kanlı rejimlerinden biri kuran eski diktatör General **Augusto Pinochet**, yeni bulunan mezarla ilgili olarak şu samimi itirafta bulundu; **"Topluca gömmek büyük tasarruf oluyordu..."**

Şili halklarının eli kanlı katillerinden Agusto Pinochet...

leri vb. kime hizmet ediyordu ise, onlara hizmet etti: Emperyalizm ve Türkiye'deki uzantıları yerli hakim sınıflara! Bu gerçek hiç akıldan çıkartılmamalıdır.

Özellikle Marksizm-Leninizm, sosyalizm vb. adına konuşan bir dizi sahtekarın da, faşizme karşı mücadeleyi, askeri faşist cuntaya karşı mücadele imiş gibi göstermeye çalıştığı yerde, bu gerçeğin bilincinde olmak çok önemlidir. Ancak bu gerçeğin bilincinde hareket eden bir işçi sınıfı ve emekçi halk hareketidir ki, hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşının yedek gücü olarak hareket etme "kader"inden kurtarabilir kendini! Ancak kurtuluşun sosyalizmde olduğunu kavrayan bir işçi sınıfı; ve onunla sıkı bir ittifak içindeki köylülük, hakim sınıfların yedeği olmaktan çıkar!

Bunun için işçi sınıfına, işçi sınıfının en ileri, en fedakar unsurlarını içinde toplayan, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış bir kurmay heyeti, Marksist-Leninist Bolşevik bir parti gereklidir. Bugün işçi sınıfı açısından en acil görev, bu partiyi inşa etmektir. Bütün sınıf bilinçli işçiler –eğer faşizme karşı mücadelelerinde, devrim mücadelelerinde– bir daha hazırlıksız yakalanmak istemiyorsa, bu partinin, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik)'in inşasını kendi öz ve acil işleri olarak kavramak, bu görevi omuzlamak zorundadır.

12 Eylül'leri tarihe gömmenin garantisi, bu görevin çözümünden geçmektedir!

Devrim iyi güzel de, güç iş, uzun iş .diyenler; "kısa süreli başarı"ları uzun süreli devrimci faaliyete tercih edenler, "gölge etmesinler, başka ihsan istemez"!

11 Eylül Şili – 12 Eylül Türkiye–Kuzey Kürdistan: Emperyalizmin ve uşaklarının kanlı faşist diktatörlüklerini gerçekten yıkacak olan, işçi sınıfı önderliğinde devrimdir!

Katliamların, soykırımın, işkencelerin, devrimcilerin idamının, sansür-sürgün kararnamelerinin, işçi sınıfının ve emekçi halkların zorlu mücadeleler sonunda kazanmış olduğu hakların gaspının, tüm faşist baskıların hesabı, er geç DEVRİM'le sorulacaktır! Milli zulme son! Yaşasın Kürt ulusunun ulusal uyanış ve direnişi! Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma hakkı! Yaşasın Ermenilerin Batı Ermenistana dönme, yerleşme ve ayrılma hakkı! Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Emperyalist, karşı-devrimci, gerici savaşa hayır! Faşist Türk devletine ve emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, devrimci savaş!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!

Yaşasın Proleter Dünya Devrimi! Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Yaşasın bağımsızlık-özgürlük-demokrasi-sosyalizm!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Partimiz
TKP/ML(BOLŞEVİK)!

Bolşevizm Yenecektir!

28 Ağustos 1991

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

BİR BASIN AÇIKLAMASI

Elimize geçen bir basın açıklamasını yayınlıyoruz.
Bütün yayınevlerine yapılan faşist baskılar, Türkiye'deki "liberalleşme"nin gerçek yüzünü gösteriyor.

YAZI KURULU

DÖNÜŞÜM YAYINLARI

Basın Açıklaması

12.4.1991 tarihinde kanunlaşarak yürürlüğe giren ve Terörle Mücadele Yasası adı verilen yasanın özünün; sosyalistler, sosyalist yayın ve basın üzerinde estirilmek istenen bir terör olduğu, yasanın uygulama alanına sokulmasıyla çok daha net biçimde görülmüştür.

Bu anti-demokratik yasanın yayınevi olarak ilk uygulaması, Dönüşüm Yayınları tarafından yayınlanan K. Demirkapı imzalı, "Dünyada ve Ülkemizdeki Gelişmeler, Şimdiki Durum; Gelişme Perspektifleri ve Görevler Üzerine" adlı kitapta gündeme gelmiştir.

TCK. 141, 142 ve 163. maddeleri kaldırarak "demokrasi üzerindeki bir ayıbın ortadan kaldırılması"ndan bahseden egemen sınıf temsilcileri ve kendine aydın yaftası yapıştıran demokrat maskeli "sol"cularımıza kadar yorumu tam anlamıyla yapılmayan ya da işin ciddiyetinin yadsındığı bir durumla karşı karşıyayız.

Yeni yasayla şimdi çok daha açıkça görülmüştür ki, ne düşünce özgürlüğü üzerindeki yasaklar ne de örgütlenme önündeki engeller ortadan kaldırılmıştır. Tam tersine bunlar çok daha katılaştırılarak yeni yerini almıştır. Yani düşünce özgürlüğü üzerindeki yasaklar, biçimde ortadan kaldırılmıştır. Gelen yeni yasa, giden 141 ve 142'yi arattırır niteliktedir.

Daha önce TCK. 142'den bolca nasibini alan yayınevimiz, görünen o ki, yeni yasayla da sık sık yüzyüze gelecektir.

Karşılaştırma olarak ele alınırsa, önceden 142. maddeden aldığımız asgari 11.400.000 TL olan para cezası yeni yasanın 6. maddesi gereği "en yüksek tirajlı günlük mevkutenin bir önceki ay ortalama satış tutarının yüzde doksanı kadar ağır para cezası verilir" denerek, Basın Yasası gereği para cezası verilen yayınevi sahiplerine astronomik rakamlar diyebileceğimiz para cezaları verilecektir. Ortalama satışı 600.000 olarak aldığımızda bir günlük gazetenin –yasadaki adıyla mevkutenin– satış fiyatı olan 1500 TL ile çarpılıp % 90'ı alındığında 831.000.000 TL gibi korkunç rakamlar ortaya çıkmaktadır ki, bu da yasayı çıkaranların ne denli düşünce özgürlüğü üzerindeki sınırlamaları ortadan kaldırdığına çok açık bir örnektir.

Yeni uygulama ile daha önce TOPLATILIP açılan davada yeni bir değişikliğe gidilerek TOPLATMA kararı uygulanmıyor. Bu anlamda ilk anda isteyen aradığı kitabı bulabilecek. Yani sorunu basitleştirerek anlatırsak isteyen, parası ölçüsünde düşüncesini yayabilecek.

Yayınevimiz, kuruluşu gereği gerek Türkiye'ye ve dünyamıza ilişkin güncel olaylarda okuyucusuna devrimci bir perspektif sunmayı, gerekse de Bilimsel Sosyalizmi kitlelere taşımayı yayın politikası olarak belirlemiş sosyalist bir yayınevidir. Ve bundan sonrada yayın politikasında herhangi bir değişiklik yapmadan yayın hayatını ısrarla sürdürmeye devam edecektir.

Yeni yasaya göre yargılanacak olan "Dünyada ve Ülkemizdeki Gelişmeler; Şimdiki Durum ve Gelişmeler Üzerine" adlı kitabımız, bir insanın en doğal hakkı olan ve demokrasinin olmazsa olmaz bir koşulu olarak kabul ettiğimiz düşünceye sınırsız özgürlük ve bu düşünceleri yayabilme özgürlüğünün bir ifadesi olarak görülmeli ve kitabın ceza alması durumunda hiç de söylendiği gibi düşünce özgürlüğünden bahsedilemeyeceği görülmelidir ki, biz zaten gelinen bu aşamayı bile –yani kitap ve yayıncı hakkında dava açılmasını– düşünce özgürlüğü yalanının açığa çıkması olarak görüyoruz.

Tüm kamuoyunu ve özellikle de basını yeni terör yasasına karşı aktif bir biçimde mücadele etmeye çağırıyor ve yeni yasanın boşa çıkarılması için yapılabilecek her türlü girişimi şimdiden desteklediğimizi açıklıyoruz.

DÖNÜŞÜM YAYINLARI
Fikret ÖNTAŞ

YUGOSLAVYA

Tarih, ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir.
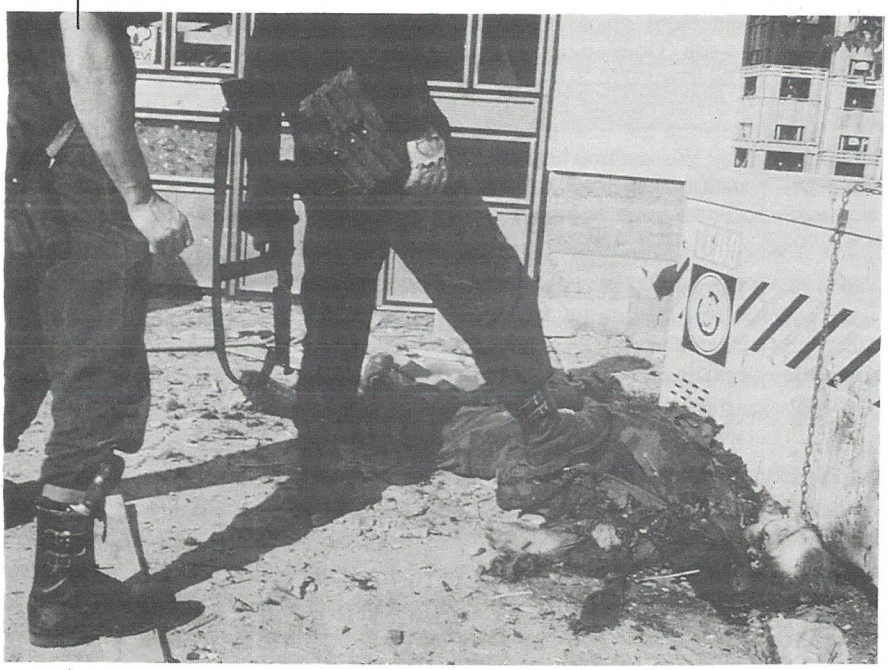
STALİN